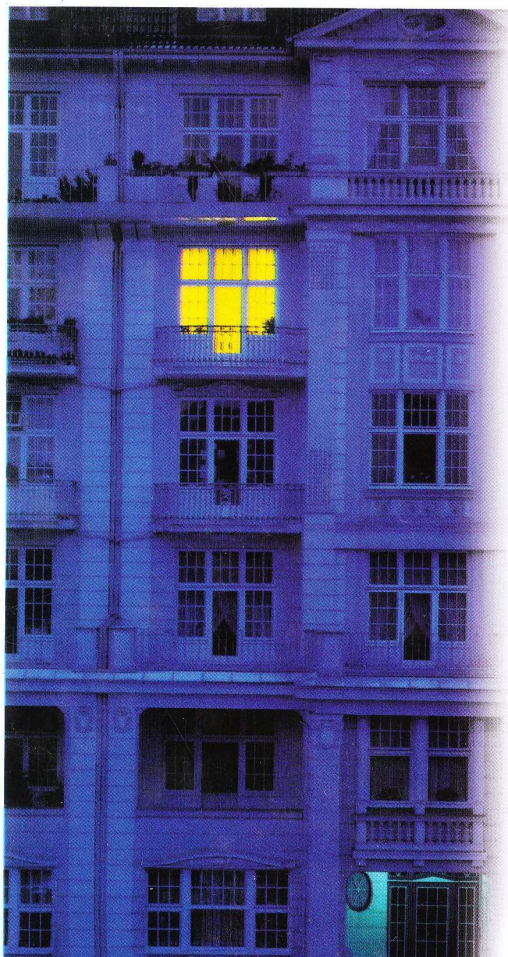

ODVAHA SNIT

NORA
ROBERTSOVA

KIOKAN

Copyright© 1996 by Nora Roberts Translation © Soňa Tobiášová, 1998
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu DARING TO DREAM vydaného nakladatelstvím Berkley Publishing Group, 200 Madison Avenue, New York, N.Y. 10016 přeložila
Soňa Tobiášová

Redakční úprava Darina Daňková, Hana Porebská

Grafická úprava obálky Helena Kočí

Vydalo nakladatelství ALPRESS, s. r. o., Frýdek-Místek
v edici Klokan, 1998

Sazba Aleš Porebski

Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Štefánikova 2, Český Těšín Vydání první

ISBN 80-7218-136-X

NORA
ROBERTSOVÁ
ODVAHA
SNIT

Prolog

Kalifornie, 1840

Už se nikdy neměl vrátit. Válka jí ho vzala. Vycítla to. Ta prázdnota, která sevřela její srdce, jí řekla, že zemřel. Felipe zemřel. Zabili ho Američané – anebo spíš jeho touha něco dokázat ho zabila. Seraphina stála na vysokém rozeklaném útesu nad neklidným Pacifikem a věděla jistě, že ho ztratila.

Zavál ledový vítr, ale ona se nezahalila. Chlad, který cítila, jí koloval v žilách, a nic na světě ho nemohlo zmírnit.

Její láska byla pryč, přestože se tolik modlila k Panně Marii, aby Felipa chránila, když odtáhl do boje s Američany, kteří chtěli zabrat Kalifornii.

Padl při obraně Santa Fé, kde byl také pohřben. Tak daleko od ní. Už nikdy neuvidí jeho tvář, neuslyší jeho hlas, nebude sdílet jeho sny.

Neudělala, co jí Felipe navrhl. Neodjela zpátky do Španělska, dokud v Kalifornii nebude bezpečno. Místo toho schovala své věno – zlato, které jim mělo pomoci budovat si nový život – tady na útesech. Otec ji prý Felipovi dá, až se vrátí jako hrdina, alespoň to jí Felipe říkal, když se loučili. Postaví si krásný dům s velkou zahradou a budou mít spoustu dětí. A teď bylo po všem.

Snad byla příliš sobecká. Chtěla zůstat u Monterey, aby je s Felipem nedělil oceán. Když přišli Američané, ukryla své věno, aby je nevzali jako všechno ostatní, co mělo hodnotu.

Teď měla strach, zda svým hříchem nezavinila Felipovu smrt. Lhala otci, aby si mohla ukrást těch několik milostných chvil. Oddala se své lásce dřív, než byli před bohem prohlášeni za manžele. Ba co víc, svého hříchu ani v nejmenším nelitovala.

Už jí nezůstaly ani sny, ani naděje. Bůh si vzal Felipa k sobě. Seraphina teď zvedla hlavu proti větru a v popření šestnácti let své náboženské výchovy Boha proklela. Pak se vrhla dolů z útesu.

Jednoho léta o sto třicet let později se útesy koupaly ve zlatém slunečním světle. Nad hladinou kroužili velcí rackové a skrze spáry ve skalách prorážely křehké květiny. Vánek připomínal milencovo pohlázení a obloha byla snově modrá.

Na útesech seděly tři dívky a znovu přemýšlely o té staré legendě, kterou tak dobře znaly. Každá měla svou vlastní představu Seraphiny v té zoufalé poslední minutě.

Pro Lauru Templetonovou byla Seraphina tragickou osamělou postavou, která se s tváří zalitou slzami a polní květinou v ruce odevzdaně vrhá do vln. Ještě dnes pro ni Laura plakala a přitom přemýšlela, jak by se sama v té situaci zachovala.

Kate Powellová v příběhu viděla jen zbytečnou smrt. Mračila se do slunce a hubenou rukou bezděčně škubala trávu u svých nohou. Ano, ten příběh ji chytil za srdce, ale především pro svůj hloupý konec. Proč v jedné chvíli všechno zahodit, když život nabízí ještě tolik jiných věcí?

Řada přišla na Margo Sullivanovou. A jako pokaždé měla její verze podobu velkého dramatu. Noční oblohu bičovaly blesky, zemi proudy vody a poryvy ledového větru. Znovu si představila Seraphinu s tváří vzdorně nastavenou k nebi a s kletbou na rtech.

„Pěkná hloupost – dělat něco takovýho kvůli klukovi,“ nadhodila Kate. Ebenové vlasy měla svázané do úhledného copu a její mandlové oči se tak v hranatém obličejí zdály mnohem výraznější.

„Ona ho milovala,“ špitla Laura. „Byla to přece jediná láska jejího života.“

„Nevidím důvod, proč by měla bejt jediná,“ opáčila Margo. Bylo jim s Laurou teprve dvanáct let a Kate byla ještě o rok mladší. A v Margo už se pomalu probouzela žena. Rostla jí ňadra, a to jí velmi těšilo. „Já nebudu mít jen jedinou,“ řekla sebevědomě, „budu jich mít spousty.“

Kate si odfrkla. Sama byla hubená, měla plochou hrud', ale nijak ji to netrápilo. Zнала mnoho lepších věcí než se honit za kluky – školu, baseball a muziku. „Od té doby, co ti Billy Leary strčil jazyk do pusy, se chováš jako blázen.“

„Mám kluky ráda.“

Jistá ve své probuzené ženskosti se Margo usmála a rukou si prohrábla své dlouhé vlnité vlasy barvy pšenice. Vždycky, když ji matka právě nestřežila orlím zrakem, si je Margo rozpustila, protože ty vlasy, stejně jako její tělo a hlas, už patřily spíše ženě než nezralé dívce.

„A oni mají rádi mě.“ Což bylo ještě mnohem lepší. „Ale ať mě hrom bací, jestli budu někdy kvůli někomu z nich páchat sebevraždu.“

Laura se rychle rozhlédla, jestli to zaklení nikdo neslyšel, ale byly samy v letním slunci. Laura zabloudila pohledem zpátky k domu, který stál na kopci za jejich zády. Její domov, její bezpečí. Už jen pohled na ty ozdobné věžičky, arkýřová okna a červenou střechu ji potěšil.

Často si představovala, že jejich dům je zámek a ona v něm žije jako princezna. Teprve nedávno začala snít také o princí, který se jednoho dne objeví, zahrne ji láskou a se kterým prožije šťastné manželství.

„Já budu chtít jen jednoho,“ řekla. „A jestli se mu něco stane, zlomí mi to srdce navždycky.“

„Doufám, že taky neskočíš z útesu.“ Praktická Kate nemohla takovou představu strávit. Člověk se mohl trápit, když zkazil třeba písemku, ale kvůli klukovi? Vždyť je to směšné. „Musíš si přece počkat, co dalšího ti život přinese.“

Také ona si prohlédla Templetonův dům. A znovu si pomyslela, že ona jediná z té trojice zkusila, co je neštěstí, a naučila se čekat. V osmi letech ztratila oba rodiče, její svět se zborčil. Ale Templetonovi ji přijali k sobě a měli ji rádi, třebaže byla jen vzdálenou sestřenkou z nestálé rodinné větve Powellů. Vždycky se prostě vyplatilo počkat.

„Já vím jistě, co bych udělala. Křičela bych a proklínala Boha,“ rozhodla se Margo. A také to hned předvedla. Rychle dokázala vklouznout do role zmučené trpitelky. „A pak bych sebrala svoje věno a sjezdila bych celý svět, abych mohla všechno vidět, všechno zkusit, prostě být vším, co mě napadne.“ Margo natáhla ruce za hlavu a slastně se vyhrívala na slunci.

Milovala dům Templetonů. Byl to jediný domov, který si vůbec pamatovala. Byly jí teprve čtyři roky, když sem s matkou odjely z

Irska za prací. Ale třebaže ji Templetonovi také přijali do rodiny, nikdy nemohla zapomenout, že je pouze dcerou služebné. A ona chtěla být víc. Mnohem a mnohem víc.

Věděla dobře, co si pro ni její matka přeje. Dobré vzdělání, dobrou práci a hodného manžela. Existuje snad ještě něco nudnějšího? Ona nechtěla být jako matka – ještě před třicítkou tak odevzdaná a osamělá.

Matka byla mladá a krásná, to se nedalo popřít, ale nikdy si s nikým nevyšla a společnosti se vyhýbala. A k tomu byla tak zatraceně přísná. Nedělej tohle, nedělej tamto, pomyslela si s úšklebkem Margo. Na rtěnku a stíny máš ještě dost času. Stále se tak strachovala, že je její dcera příliš divoká, příliš svéhlavá a k tomu tolik touží povýšit se nad svůj stav.

Margo přemýšlela, jestli byl otec také divoký. A byl hezký? Uvažovala, zda se její matka musela vdávat – jak se to mladým dívkám stává. Určitě se nevdávala z lásky, protože copak by o tatínkovi jinak nikdy nemluvila? Proč neměla žádné fotografie, suvenýry a proč nikdy nevyprávěla o člověku, kterého ztratila v bouři na moři?

Margo se teď podívala na moře a myslela na svoji matku. Ann Sullivanová nebyla žádná Seraphina. Žádný žal a žádné zoufalství, jen obrátila stránku a zapomněla.

Ale třeba to zase nebyla taková chyba. Když žena nedovolí, aby pro ni muž příliš znamenal, nebude jeho odchod tak bolestivý. Ale žít se přece musí dál. Margo měla dojem, že existuje ještě mnoho jiných způsobů, jak přestat žít, a člověk ani nemusí skákat ze skály.

Kdyby jí jen matka rozuměla, pomyslela si Margo a zavrtěla hlavou. Teď na to nechtěla myslet, na ty zákazy a nechápavé pohledy. Mrazilo ji při tom v zádech.

Raději bude myslet na všechna ta místa, na která se jednou vypraví, na všechny ty skvělé lidi, s nimiž se seznámí. Toužila po vznešeném světě, v němž se Templetonovi pohybovali s takovou samozřejmostí. Ty pohádkové hotely, co rodina vlastnila v tolika krásných městech! Jednoho dne tam Margo bude hostem. Bude bydlet v apartmá plném nádherného nábytku a květin – jako byl třeba ten pokoj tenkrát v Monterey. Stála tam postel s nebesy a hedvábnými polštáři – docela

jako pro královnu.

Když tohle všechno vyprávěla panu Templetonovi, zasmál se, objal ji a pak ji na tu postel strčil. Nikdy nezapomněla na ten pocit, jak padá do hebkých navoněných polštářků. Paní Templetonová jí pak řekla, že tu postel dovezli ze Španělska a je přes dvě stě let stará.

Margo si usmyslela, že jednou bude mít také takové krásné a významné věci. Nebude se o ně jenom starat jako její matka, bude je vlastnit. Protože když člověk takové věci má, je sám také krásný a významný.

„Až najdeme Seraphinino věno, budeme bohaté,“ oznámila Margo a Kate si zase odfrkla.

„Laura už je bohatá,“ podotkla logicky. „A i kdybysme ho našly, musely bysme ho nechat v bance, dokud nedospějeme.“

„Koupím si všechno, na co jen pomyslím.“ Margo se napřímila a ruce si obtočila okolo kolen. „Šaty, šperky a tak dále. Jo, a taky auto.“

„Vždyť ještě nemůžeš řídit,“ řekla Kate. „To já bych peníze investovala, protože strýček Tommy říkal, že peníze mají vydělávat.“

„To je ale nuda, Kate.“ Margo přítelkyni okázale pleskla po rameni. „Já vám řeknu, co s nimi uděláme – podnikneme cestu kolem světa. Všechny tři. Pojedeme do Londýna, do Paříže a do Říma. A budem bydlet jenom v Templetonech, protože to jsou nejlepší hotely.“

„Jedna dlouhatánská dámská jízda,“ řekla Laura a nechala se unášet fantazií. Londýn, Paříž i Řím už dobře znala a připadaly jí krásné, ale nic na světě nebylo hezčí než její rodný dům. „Zůstaneme vzhůru celou noc a budeme tančit jen s těmi nejhezčími hochy. A pak se vrátíme sem a budeme navždycky spolu.“

„To víš, že zůstaneme spolu,“ řekla Margo a vzala obě dívky kolem ramen. „Jsme přece nejlepší kamarádky, nebo ne? A vždycky to tak zůstane.“

Vtom zaslechla zvuk motoru. Rychle vyskočila a vzápětí začala hrát rozmrzelost. „To je jen Josh se svým otravným kamarádem.“

„Tak se skrč, ať tě neviděj.“ Kate Margo zatahala za ruku. Josh sice byl Lauřin pokrevní bratr, ale povahou připomínal spíš Katina sourozence. „Ještě sem přijdou a budou otravovat. Od té doby, co řídí auto, je pěkně namyšlenej.“

„Ten se s námi bavit nebude.“ Laura se také nadzvedla, aby se podívala, kdo to s bratrem v kabrioletu přijel. Když zahlédla černé rozevláté vlasy, zapitvořila se. „Ach, to je zas ten mizera Michael Fury. Nechápu, proč se s ním Josh pořád zahazuje.“

„Protože je nebezpečnej.“ Třebaže bylo Margo teprve dvanáct let, její ženské instinkty byly s to rozpoznat a ocenit nebezpečného muže. Jenže teď sledovala spíš Joshe. Namlouvala si, že ji prostě jen rozčiluje – dědic rodinného jmění, dokonalý zlatý princ, který s ní stále jednal jako s přihlouplou mladší sestřičkou, třebaže už každý musel jinak vidět, že se z ní stává žena.

„Tak co, žáby?“ křikl na ně a s hraným cynismem šestnáctiletého se rozvalil na sedadle spolujezdce. Z autorádia jim duněla píseň ‚Hotel California‘ od skupiny Eagles. „Zase hledáte Seraphinino zlato?“

„Jenom si užíváme slunce a nerušeného klidu,“ řekla Margo, ale jako první se zvedla a loudavě, s hrudí vypjatou, kráčela směrem k autu. Joshovy oči se na ni smály, ale Michael Fury měl sluneční brýle, takže Margo netušila, kam se dívá, ani ji to příliš nezajímalo, ale ležérně se opřela o auto a s úsměvem prohodila: „Ahoj, Michael.“

„Hm,“ řekl jenom.

„Pořád se potloukají po těch útesech,“ informoval Josh svého přítele. „Jako by každou chvíli měly narazit na truhlu plnou zlatých dublonů.“ Josh se lehce ušklíbl. Bylo mnohem snazší ji přehlížet, než se třeba jen na minutku pozastavit nad tím, jak jí to v těch šortkách sluší. Ztraceně, vždyť je to děcko, a napůl taky moje sestra, musel bych se smažit v pekle, kdybych na ni takhle pomyslel.

„Jednoho dne je najdeme.“

Margo se naklonila ještě blíž a Josh ucítil její vůni. Povytáhla obočí, které bylo tmavší než hříva jejích nazlátlých vlasů, a tím upozornila na malé mateřské znaménko na jeho dolním konci. Její ňadra se zdála větší každou minutu a pod těsným tričkem se výrazně rýsovala. Joshovi vyschlo v ústech, ale hlas měl o to ostřejší.

„Tak sni dál, komteso. Malý holky si ještě můžou hrát. Ale my máme na práci lepší věci.“ A pak odjel, ale oči dlouho nemohl odtrhnout od zpětného zrcátka.

Margo ženské srdce několikrát těžce udeřilo. Pohodila hlavou a

chvíli se dívala za mizejícím autem. Bylo snadné utahovat si z dcery komorné, pomyslela si rozzlobeně. Ale až bude bohatá a slavná...

„Jednou bude litovat, že si ze mě dělal legraci.“

„On to tak přece nemyslí, Margo,“ chlácholila ji Laura.

„Je to jenom mužskej,“ prohodila Kate. „To je to samý jako pitomec.“

Margo se tomu zasmála a pak se společně vydaly do kopce, směrem k domu Templetonů. Ale jednoho dne, pomyslela si Margo znovu, jednoho dne...

Kapitola 1

V osmnácti letech věděla Margo naprosto přesně, co chce. Chtěla totiž to samé co ve dvanácti. Všechno. Ted' měla ale navíc rozmyšleno, jak toho dosáhnout. Musí zpeněžit svůj vzhled, tu jedinou opravdovou přednost, kterou měla. Napadlo ji, že by mohla být herečkou, anebo se o to aspoň pokusit. Zdálo se jí to mnohem snazší než se učit algebru, anglickou literaturu nebo něco podobně nudného. Prostě se musí stát hvězdou a musí to dokázat sama.

Definitivně se rozhodla noc předtím. Noc před Lauřinou svatbou. Bylo sobecké, že se kvůli té svatbě cítila tak mizerně?

Podobně se cítila jen tenkrát, když pan a paní Templetonovi vzali Lauru, Kate a Joshe v létě na celý měsíc do Evropy. A ona zůstala doma, protože její matka odmítla Templetonovic nabídku, aby jela s nimi. Vzpomněla si, jak zoufale matku s Kate a Laurou prosily, ale Ann Sullivanová neustoupila ani o píd'.

„Jezdit po Evropě a bydlet v módních hotelích se pro tebe nehodí,“ řekla matka. „Templetonovi k nám už beztak byli dost štědrí a nesluší se čekat od nich ještě víc.“

A tak zůstala doma a vydělávala si na živobytí za pomoci prachovky a leštěnky na nábytek. Bylo jí mizerně, ale nepovažovala to za sobectví, protože Lauře i Kate ten výlet moc přála, jenom tam chtěla zoufale být s nimi.

Stejně tak i teď přála Lauře to nejkrásnější možné manželství, jenom ji prostě nechtěla ztratit. A trápila se také proto, že se Laura

chtěla připoutat k muži a domácnosti dřív, než si mohla něco užít.

Ach, jak Margo chtěla užívat života.

A proto už měla věci sbalené. Jakmile se Laura vydá na svatební cestu, Margo vyrazí do Hollywoodu.

Bude se jí stýskat. Po domě, po Templetonových, po Kate, Lauře a taky po Joshovi a určitě i po matce, třebaže už spolu svedly tolik ošklivých bitev.

Naposled kvůli vysoké škole a kvůli Marginu zarytému odmítání dalšího vzdělání. Věděla, že by umřela, kdyby měla další čtyři roky strávit nad knihami. A k čemu by jí to vůbec bylo, když už se dávno rozhodla, čím bude a jak zbohatne?

Ale matka teď na dohady neměla čas. Jako hospodyně měla na starost svatební hostinu, a třebaže byl dům v dokonalém pořádku, nejspíš se ještě někde přela s květinářkou o rozmístění pugétů. Lauřina svatba musela být přece víc než dokonalá. Margo věděla, jak moc má matka Lauru ráda, ale nemrzelo ji to. Mrzelo ji, že chce, aby se Margo Lauře podobala. Ale ona nemohla a ani nechtěla.

Laura byla milá, sladká, dokonalá. Nikdy se nehádala s rodiči, jako to uměla Margo s Ann. Ale také měla život dávno nalinkovaný. Nikdy se nemusela zabývat tím, kde bude bydlet. V Evropě už přece byla a v rodném domě mohla zůstat třeba navěky. A kdyby se jí chtělo pracovat? Templetonovic hotely na ni čekaly – stačilo jen vybrat si svůj post.

Ale Margo nebyla ani jako Kate. Tak pilná a cílevědomá, rozhodnutá odjet na Harvard a vydřít si titul z daňového zákona. Bože, jaká otrava! Jenže Kate četla *Wall Street Journal* namísto *Vogue* a s panem Templetonem hodiny nadšeně diskutovala o úrokové míře a zprávách z burzy.

Ne, nechtěla být jako Kate ani jako Laura. Chtěla být Margo Sullivanová. Chtěla se vyžívat v tom, že je Margo Sullivanová. Jednoho dne bude mít dům stejně nádherný jako tenhle, pomyslela si, když scházela dolů po schodech a rukou přejížděla po vyleštěném mahagonovém zábradlí.

Nad foyer visel elegantní waterfordský lustr a Margo si vzpomněla, kolikrát už zářil na těch skvělých večírcích, kterými byl tento dům pověstný. Všude se rozléhala hudba a smích, ať už se vznešení hosté

procházeli po domě, nebo hodovali u štědré tabule.

Také bude pořádat takové večírky a bude stejně skvělá hostitelka jako paní Templetonová. Musí to mít člověk v krvi, anebo se to Margo může naučit? Už teď uměla krásně aranžovat květiny. Třeba ty bílé růže v hale, jak zvýrazňují krásu starožitného stolu a ještě se odráží v zrcadle.

Tyhle detaily přece dělají domov. Květiny, ozdobné mísy a svícny. Vůně, světlo v záclonách, tikot starých hodin.

Vzpomněla si na zimní večery, kdy se s Kate a Laurou tulily na koberci před krbem. Znovu slyšela Katin smích, když vítězila v nějaké stolní hře.

Představila si nádherný salón paní Templetonové a její úsměv, když si s ní Margo přišla popovídat. S paní T. mohla mluvit o všem.

Anebo její vlastní pokoj. Jak jí dovolili vybrat si nové tapety, když jí bylo šestnáct. Dokonce i matka se pochvalně usmívala, když zvolila nápadné lilie na bledězeleném pozadí. Kolik hodin vlastně strávila v tom pokoji? Sama, nebo s Laurou a Kate. Ty jejich rozhovory, plány a sny...

Dělá vůbec dobře? Jak by vlastně mohla opustit všechno a všechny, co miluje?

„Zase pózuješ, komteso?“ řekl Josh, který právě vstoupil do foyer. Ještě se nepřevlékl do svátečního, ale v keprových kalhotách a košili mu to i tak moc slušelo. Dvaadvacetiletý student Harvardu. Margo si znechuceně pomyslela, že ten by byl elegantní i v lepenkové krabici. Pořád to byl ten zlatý chlapec, třebaže jeho tvář už ztratila ten naivní dětský výraz. Měl otcovy chytré šedé oči a matčina rozkošná ústa. Vlasy mu ztmavly do bronzová a za poslední rok vyrostl. Už měřil sto osmdesát pět centimetrů.

Přála si, aby byl ošklivý, aby na vzhledu vůbec nezáleželo. Anebo aby se na ni aspoň jednou podíval jinak než jako na obtížný hmyz.

„Jenom jsem přemýšlela,“ odpověděla, ale zůstala stát na schodech. Věděla, že nikdy nevypadala lépe než teď. Bleděmodré šaty s průsvitnými rukávy pro družičku byly to nejkrásnější, co si kdy směla obléknout.

„Nějak spěcháš, ne?“ řekl Josh, který při pohledu na Margo pocítil nával tělesné touhy, protože nic jiného by si nepřipustil. „Svatba

začne nejdřív za dvě hodiny.“

„Přesně tak dlouho budou připravovat Lauru. Nechala jsem je s paní T. o samotě. Myslím, že teď potřebují... trochu soukromí.“

„Zase pláče?“

„Matky vždycky pláčou na svatbách svých dcer, protože vědí, do čeho je posílají.“

Usmál se a vztáhl k ní ruku. „Z tebe jednou bude zajímavá nevěsta, komteso.“

Margo jeho ruku přijala. Takhle se drželi už mnohokrát a nebylo na tom nic divného. „To má být kompliment?“

„Jen odhad.“ Zavedl ji do salónku, vyzdobeného svícemi a bílými květy růží, jasmínu a gardenií. Všude stály rodinné fotografie ve stříbrném rámečku a Margo se na nich s uspokojením také našla. Na klavíru spatřila křišťálový servis, který dala Templetonovým k pětadvacátému výročí, a přitom bezhlavě utratila všechny své úspory. Ještě jednou se rozhlédla po té nádherné místnosti.

„To je krása,“ zamumlala.

„Hmmm?“ Josh se potýkal se zátkou láhve šampaňského, které si donesl z kuchyně. „Dům. Zeje nádherný.“

„Annie se taky překonala,“ řekl Josh s odkazem na Marginu matku. „Bude to pekelná svatba.“

Jeho tón ji zarazil. „Ty Petera Ridgewaye nemáš rád?“

Josh pokrčil rameny a znalecky odzátkoval láhev. „Já si ho přece neberu.“

Margo se zazubila. „Já ho nemůžu vystát. Povýseneckej náfuka.“

Josh jí úsměv opětoval. „Aspoň v názorech na lidi se shodneme.“

Margo ho poplácala po tváři, protože věděla, že to nesnáší. „Nejspíš bychom se shodli v mnoha dalších věcech, jen kdyby sis mě pořád nedobíral.“

„Já si tě přece musím dobírat,“ odpověděl a odhodil její ruku.

„Jinak by sis připadala přehlížená.“

„Jsi pořád stejný ohava, i když studuješ na Harvardu.“ Margo si vzala sklenku. „Aspoň chvíli se snaž předstírat, že jsi džentlmen, a nalej mi trochu.“ Když si ji Josh zkoumavě prohlížel, obrátila oči v sloup. „Proboha, Joshi, je mi osmnáct. Když je Laura dost stará na to, aby si vzala toho pitomce, můžu se já napít šampaňského.“

„Tak jen jednu,“ řekl jako starostlivý bratr, „nechci, aby ses pak před oltářem motala.“ S úsměvem si hned povšiml, že Margo vypadá, jako by se se šampuskou v ruce už narodila. Se sklenkou v ruce a s muži u nohou.

„Nejspíš bychom měli pít na zdraví ženicha a nevěsty,“ řekla a ohrnula rty. „Ale to bych se musela zalknout a pak bych přišla o to pít.“ Náhle sebou trhla. „Bože, já jsem tak zlá. Nechci být zlá, ale nemůžu si pomoci.“

„Nejsi zlá, jenom upřímná. Tak můžeme být zlí a upřímní spolu. Takže na Lauru. Doufám, kruci, že aspoň ona ví, co dělá.“

„Ona ho miluje.“ Margo upila ze sklenky a hned se rozhodla, že šampaňské vždycky bude její značka. „Bůhví proč. A proč si myslí, že si ho hned musí vzít, aby se s ním mohla vyspat?“

„Hezké řeči vedeš.“

„No, jsem realista.“ Přešla ke dveřím do zahrady a vzdychla. „Sex je hloupý důvod ke sňatku. Vlastně mě ani žádný dobrý důvod nenapadá. Jistě, Laura si Petera nebere jen pro sex. Je hrozně romantická. On je starší, zkušenější a šarmantní, jestli se takový šarm někomu zamlouvá. A taky působí ve stejném oboru, takže může snadno vplout do Templetonovic impéria a vládnout přímo odtud a Laura se nemusí stěhovat nikam daleko. To se jí zdá nejspíš skvělé.“

„Hlavně nezačni plakat.“

„To nezačnu.“ Josh k ní přistoupil, položil jí ruku na rameno a ona se o něj opřela. „Jenom mi bude strašně chybět.“

„Vždyť jsou za měsíc zpátky.“

„Jenže to už tady nebudu.“ Nechtěla to říct, rozhodně ne jemu, a tak se teď rychle otočila. „Ale nikomu nic neříkej. To musím udělat sama.“

„Co nemám říkat?“ Ten tísnivý pocit v žaludku se mu vůbec nelíbil. „Kam chceš sakra jet?“

„Do Los Angeles. Dneska večer.“

Zasmál se a zavrtěl hlavou. „Co je to za bláznivý nápad, Margo?“

„Žádný bláznivý nápad. Dlouho jsem o tom přemýšlela.“ Znovu se napila a poodešla stranou. Když se o něj neopírala, mohla jasněji uvažovat. „Musím začít žít svůj život. Nemůžu tu zůstat navždycky.“

„A co vysoká?“

„To není nic pro mě.“ Oči se jí rozzářily. Musí přece taky udělat něco pro sebe, a jestli je to sobecké, tak ať. „To si přeje matka, ale ne já. Já tady nemůžu věčně žít jako dcera vaší hospodyně.“

„Nebud' směšná,“ mávl Josh rukou. „Patříš přece do rodiny.“

„Chci začít svůj vlastní život,“ řekla tvrdohlavě. „Tys začal svůj. Studuješ právnickou školu. Kate se taky chystá na Harvard. Laura se vdává...“

Ted' mu to došlo a lehce se ušklíbl. „Ty se prostě jen lituješ.“

„A kdyby! Co je na tom špatného?“ Nalila si další šampaňské. „Co je špatného na tom cítit trochu sebelítosti, když všichni lidi, co mám ráda, dělají, co si vysnili, a já ne? Takže to budu dělat taky.“

„Pojedeš do L. A. a co?“

„Najdu si tam práci.“ Znovu se napila a všechny představy jí zase vyvstaly před očima. „Stanu se modelkou. Moje tvář bude na titulní stránce všech významných časopisů.“

Opravdu na to měla vizáž, pomyslel si. A tělo také. Byla úchvatná. „A to je tvůj cíl?“ odpověděl napůl smíchy. „Nechat se vyfotit?“

Vystrčila bradu a zpražila ho pohledem. „Budu bohatá, slavná a šťastná. Mně maminka s tatínkem nic nezaplatí. Nemůžu se spoléhat na žádný podpůrný fond.“

Joshovy oči se zúžily. „Nezkoušej to na mě, Margo. Nikdy jsi nemusela pracovat, nést za sebe odpovědnost a sama se protloukat.“

„A ty snad ano? Nikdy jsi nemusel dělat víc než lusknout prsty na sluhu, aby odnesl stříbrné talíře, cos ušpinil.“

Očividně uražený Josh k ní prudce přistoupil. „Většinu svého života jsi jedla ze stejných talířů jako já.“

Margo se trochu zastyděla. „Máš možná pravdu, ale odted' už si budu kupovat jen své vlastní talíře.“

„A za co?“ Vzal její bradu do dlaní. „Za hezkou tvářičku? Komteso, hezkých holek jsou v L. A. plné ulice. Sežvýkají tě tam a zase vyplivnou dřív, než se stačíš rozhlédnout.“

„Houby.“ Vyprostila se z jeho sevření. „Vybírat si totiž budu já, Joshuo Conwayi Templetone. A nikdo mě nezastaví.“

„Nemohla bys pro nás všechny aspoň jednou udělat to, že budeš nejdřív trochu přemýšlet, než se někam vrhneš po hlavě? Na něco takového sis nemohla vybrat lepší dobu!“ Položil sklenku, aby si

mohl vrazit pěsti do kapes. „Laura má před svatbou, rodiče šílí strachy, že je na to příliš mladá. Tvá matka běhá kolem se zarudlýma očima...“

„Nechci Lauře kazit svatbu. Počkám, až odjede na svatební cestu.“

„Ó, jak ušlechtilé. Napadlo tě vůbec, jak to vezme Annie?“ Margo se kousla do rtu. „Nikdy nebudu taková, jakou by mě chtěla mít. Proč to nikdo nechce pochopit?“

„A jak se budou cítit naši, až se tam budeš protloukat úplně sama?“

„Nechtěj, abych se cítila provinile,“ zamumlala a přesně tak se cítila. „Už jsem se prostě rozhodla.“

„Zatraceně, Margo.“ Popadl ji za ruce, až ztratila rovnováhu a musela se o něho opřít. Díky podpatkům se mu teď dívala přímo do očí.

Srdce ji v hrudi prudce bušilo. Napadlo ji – cítila, že se něco důležitého stane. Právě teď. „Joshi,“ zašeptala roztřeseným hlasem. Pak zaryla prsty do jeho ramen a všechno se s ní zatočilo.

Hluk na schodech je donutil od sebe odskočit. Margo se ztěžka nadechla, Josh na ni nepřestával zírat. Do místnosti vpadla Kate.

„Nemůžu věřit, že na mě něco takového navlíkli. Připadám si jako idiot. Ta dlouhá sukně je pěkně nepraktická, děsně překáží.“ Kate se přestala popotahovat za elegantní modré šaty a zamračila se. Ti dva vypadali jak divoké kočky, co na sebe každou chvíli skočí. „To se musíte hádat zrovna teď? Já jsem ten, kdo má problém. Margo, mají ty šaty vypadat takhle, nebo ne? Jé, to je šampaňské? Můžu dostat taky?“

Josh stále nespouštěl z Margo oči. „Donesu ho Lauře nahoru.“

„Já si dám jen docela maličko – teda!“ Kate ohrnula ret, když Josh vyběhl z místnosti. „Co je s ním?“

„Pořád to samý. Arogantní náfuca. Nesnáším ho,“ procedila Margo mezi zuby.

„Když nic jinýho, tak mi radši koukej pomoci,“ řekla Kate.

„Kate, vždyť vypadáš báječně. Až na ten děsný sestřih.“

„O čem to mluvíš?“ Kate si prsty projela neuvěřitelně krátké vlasy.

„Ty vlasy jsou na tom nejlepší. Skoro se ani nemusím česat.“

„No jasně. Ale stejně se zakryjí tím kloboukem.“

„O tom jsem právě chtěla mluvit...“

„Jen si ho pěkně vezmi.“ Margo Kate nabídla svoji skleničku.
„Budeš šik, trochu jako Audrey Hepburnová.“

„Tak jenom kvůli Lauře,“ zamumlala Kate, svalila se do křesla a nohy přehodila přes opěradlo. „Ale řeknu ti, Margo, Peter Ridgeway mi nahání husí kůži.“

„Tak to už nás je několik.“

V myšlenkách zaběhla zpátky k Joshovi. Opravdu se ji chystal políbit? Ne, to není možné. Nejspíš s ní chtěl jen pořádně zatřást jako zklamaný kluk, jehož hračka už nefunguje podle jeho přání. „Kate, takhle si ty šaty děsně zmačkáš.“

„Krucí.“ Neochotně vstala – hezká, dospívající dívka s výraznými očima. „Já vím, že i strýček Tommy a teta Susie z toho moc šťastní nejsou, ale nedávají to najevo kvůli Lauře. Ta přímo září. Chtěla bych mít taky radost, Margo.“

„Tak ji budeme mít!“ Rychle odsunula starosti s Joshem i se svou budoucností. Dnešek patřil Lauře. „Musíme přece držet s lidmi, které máme rádi, ne?“

„Jo, i když se řítí do maléru.“ Kate vzdychla a vrátila Margo její skleničku. „Asi bychom teda měly zajít za ní nahoru.“

Vystoupaly po schodech a před dveřmi do Lauřina pokoje se chytly za ruce. „Nechápu, proč jsem tak děsně nervózní,“ zamumlala Kate, „mám žaludek jako na vodě.“

„Protože jsme v tom spolu,“ řekla Margo a stiskla její ruku. „Jako vždycky.“

Otevřely dveře. Laura seděla před zrcadlem a dokončovala svůj make-up. V dlouhém bílém županu už vypadala jako dokonalá nevěsta. Zlaté vlasy měla vyčesané vzhůru, jen některé kadeře jí svůdně rámovaly obličej. Susan stála za ní, oblečená do slavnostní tmavorůžové róby s krajkami.

„Perly jsou staré,“ řekla přiškrceným hlasem. „Ještě po babičce Templetonové.“ Podala Lauře krásné perlové náušnice. „Dala mi je v den mého svatby. A teď jsou tedy tvoje.“

„Ale, mami, že se zase rozpláču.“

„V žádném případě.“ Ann Sullivanová postoupila dopředu. V námořnické modři vypadala velmi elegantně. Světle hnědé vlasy

měla upravené do krátkých, mírných vln. „Nateklé oči nevěstám nesluší. Potřebuješ taky něco půjčeného, tak mě napadlo, že by sis pod šaty mohla vzít můj medailonek.“

„Ach, Annie.“ Laura vyskočila, aby Ann objala. „Díky. Jsem tak šťastná.“

„Kéž bys aspoň napůl tak šťastná zůstala po celý zbytek života.“ Ann cítila, že jí vlhnou oči, a tak si odkašlala a uhladila přehoz na Laurině posteli. „No, myslím, že se půjdu podívat, jak si paní Williamsová poradila se zásobovací.“

„Paní Williamsová to zvládne.“ Susan vzala Ann za ruku s vědomím, že jejich dlouholetá kuchařka si poradí s každým zásobovačem. „Á, tady jsou naše družičky. Právě včas, aby nám oblékly nevěstu. A jak jim to sluší!“

„To ano,“ řekla Ann a kritickým okem zkoumala svou dceru i Kate. „Slečno Kate, vy byste mohla trochu rtěnky přidat a Margo zase naopak.“

„Ale nejdřív se napijeme,“ řekla Susan a vzala do ruky šampaňské, „protože Josh si na nás vzpomněl a přinesl láhev.“

„Donesly jsme si skleničku,“ prohodila Kate a chytře zatajila, že už popíjely dole, „jen tak, kdyby náhodou...“

„Ale jen kapičku,“ varovala Ann, „určitě budete pít ještě na recepci, nesměla bych vás tak dobře znát.“

„To já už se cítím opilá teď,“ řekla Laura. „A chtěla bych pronést přípitek. Všem ženám v mém životě. Mojí matce, která mi ukázala, jak láska může kvést i v manželství. Mojí přítelkyni,“ Laura se otočila k Ann, „která mi vždycky naslouchala. A mým sestřám, díky nimž jsem prožila šťastné dětství. Mám vás všechny moc ráda.“

„A je to,“ popotáhla Susan nad svou skleničkou. „Zase se mi rozteče lícidlo.“

„Madam. Paní Templetonová.“ Do místnosti vstoupila jedna z komorných a s očima navrch hlavy sledovala nevěstu. „Starý Joe se hádá s pánem, který přišel rozmístit stolky a židle do zahrady.“

„Jdu se tam podívat,“ reagovala Ann.

„Půjdeme spolu,“ řekla Susan a dotkla se Lauriny tváře. „Aspoň se něčím zaměstnám. Margo a Kate ti pomohou s oblékáním. Tak to má přece být.“

„A nezmačkejte si šaty,“ nařídila ještě Ann, když vycházely z pokoje.

„To není možné,“ zvolala po chvíli Margo. „Mamka musí být pěkně bez sebe, když tu zapomněla tu láhev. Takže, dámy, na zdraví.“

„Snad jenom jednu,“ řekla Kate. „Už tak mám strach, že se brzo pozvracím.“

„Jestli to uděláš, přetrhnu tě,“ řekla bezcitně Margo a obrátila do sebe obsah skleničky. Líbil se jí pocit, jak bublinky lehtaly v hrdle a rozpalovaly její mozek. Takhle by se chtěla cítit po celý svůj život. „Tak, Lauro, a teď si pojd’ vzít ty úžasné šaty. Ale kdyby sis to snad chtěla rozmyslet...“

„Rozmyslet si to?“ Laura se rozesmála a jakoby se závratí vytáhla hedvábné bílé šaty z ochranného obalu. „Šlíš? Vždyť se mi má splnit můj největší sen. Svatba – začátek života s mužem, kterého miluju.“ Zatočila se a vyklouzla ze svého županu. „Je tak milý, hezký, laskavý a trpělivý.“

„Chce říct, že se ji nesnažil k ničemu přemluvit,“ vysvětlovala Margo.

„Prostě jen respektoval, že chci počkat až do svatební noci.“ Laura změnila výraz. „Ale já už se nemůžu dočkat.“

„Už jsem ti říkala, že to zas tak skvělé není.“

„Když jsi zamilovaná, tak určitě je.“ Laura opatrně vstoupila do šatů, které jí Margo přidržela. „Tys Biffa přece nemilovala.“

„To ne, ale toužila jsem po něm, a to už taky dost znamená. Neříkám, že to nebylo pěkné, ale asi to chce víc zkušeností.“

„Já budu sbírat zkušenosti.“ Lauřino panenské srdce se při té představě zatetelilo. „Jako vdaná žena. Jé, koukněte na to.“ Zaraženě pozorovala svůj obraz v zrcadle. Metry slonovinového hedvábí posité drobnými perličkami, romanticky nabírané rukávy a k tomu nádherně vyšívaná vlečka.

„Ještě závoj,“ Margo se snažila zahnat slzy. Protože byla vyšší, snadno naaranžovala závoj s perličkovým úponem kolem Lauřina úhledného drdůlku. Její nejmilejší sestřička. „Ach, Lauro, vypadáš jako princezna. Vážně.“

„A taky se tak cítím. Je to krásné.“

„Vím, že jsem pořád říkala, že je to moc okázalé. Neměla jsem pravdu,“ ozvala se Kate, „je to perfektní. Dojdu si pro foťák.“

„Jako by už nebylo předem objednáno milión fotografií,“ řekla Margo, ale Kate už vyběhla ven. „Stavím se pro strýčka a sejdem se v kostele.“

„Dobře. Margo, já vím, že jednoho dne budete s Kate taky tak šťastné. Už se na to těším.“

„Ale nejdřív musíme vyřídit tebe.“ Ještě se zastavila ve dveřích a ohlédla se. Najednou pocítila strach, že nic a nikdo jí nikdy nezpůsobí ten svit v očích, jaký teď viděla u Laury. Proto se musí aspoň snažit o slávu a bohatství, pomyslela si a tiše zavřela dveře.

Pana Templetona našla v jeho ložnici. Klel a přitom se potýkal se svou kravatou. V tom šedém obleku vypadal přímo skvěle. Měl široká ramena, o které se žena mohla opřít, napadlo Margo, a tu mužnou výšku, co po něm zdědil i Josh. Třebaže se teď mračil, měl dokonalou tvář – rovný nos a výraznou bradu. Dokonalá otcovská tvář.

„Pane T, kdy už se naučíte uvázat si kravatu?“

Jeho chmury se změnilly v úsměv. „Nikdy, pokud se objeví pěkná žena, která to dokáže udělat za mě.“

Margo šla poslušně napravit, co pan T. pokazil. „Moc vám to sluší.“

„Jakmile kolem sebe budu mít svoje děvenky, nikdo se na mě ani nepodívá. Ty jsi krásná jako sen, Margo.“

„Počkejte, až uvidíte Lauru...“ Všimla si, jak mu v koutku oka probleskl ustaraný výraz, a políbila ho na hladce oholenou tvář.

„Nebojte se, pane T.“

„Moje děvčátko mi vyrostlo. Je tak těžké nechat ho, aby mi ji odvedl.“

„To ani nemůže. Nikdo ji nemůže nadobro odvést. Pro mě je to taky těžké. Celý den se jen lituju, místo abych měla radost.“

Zaslechli spěchající kroky na schodech. Asi Kate se svým fotoaparátem, anebo některá ze služebných, pomyslela si

Margo. V Templetonovic domě bylo pořád plno lidí, člověk se tu nikdy necítil sám.

Srdce se jí znovu sevřelo při pomyšlení na odjezd a samotu, ale

zároveň pocítila touhu poznat nové. Jako první doušek šampaňského, jako první polibek roztoužených úst. Bylo ještě tolik věcí, které chtěla zkusit poprvé.

„Všechno se mění, vidíte, pane T.?“

„Nic nezůstává stejné na věky, i kdyby si to člověk přál. Za pár týdnů budeš ty a Kate na vysoké, Josh se taky vrátí do školy, Laura bude vdaná a my se Susie budeme bloudit po domě jako dva stíny.“ Proto Templetonovi také uvažovali o tom, že se na čas přestěhují do Evropy. „Bez vás už to tu bude jiné.“

„Tenhle dům se nikdy nezmění. To je na něm právě skvělé.“ Jak by mu teď mohla říct, že ještě ten den odjede? „Starý Joe bude pořád opatrovat svoje růže a paní Williamsová zase vládnout v kuchyni. Moje matka nepřestane leštit stříbro, protože si myslí, že to nikdo nedokáže lépe než ona. Paní T. vás vždycky ráno vytáhne na tenisový kurt a vy budete pořád štěkat do telefonu různé povely.“

„Já nikdy neštěkám.“

„Ale pořád štěkáte, a je to docela hezké.“ Margo se chtělo plakat pro dětství, které tak rychle uteklo, ale i proto, že je tak zbabělá a nedokáže povědět pravdu. „Mám vás ráda, pane T.“

„Margo.“ Protože si ta slova špatně vyložil, objal ji a políbil ji na obočí. „Brzy tě také povedu k oltáři a dám tě nějakému hezkému muži, který tě nejspíš vůbec nebude hoden.“

Margo se rozesmála. „Já se rozhodně nevdám, dokud nenajdu někoho, jako jste vy. Ale Laura už na vás čeká.“ Odtáhla se, protože si uvědomila, že tohle je Lauřin otec a Lauřin den, a ne její. „Já se podívám, jestli už jsou připravena auta.“

Seběhla dolů a cestou narazila na Joshe, který, oblečený do fraku, se na ni neuvěřitelně mračil.

„Ted' se se mnou nehádej,“ nařídila, „Laura sejde dolů každou minutu.“

„Já se nechci hádat. Ale promluvíme si později.“

„Prima.“ Ve skutečnosti vůbec neměla chuť s ním znovu mluvit. Ve chvíli, kdy bude rozhozena poslední hrstka rýže, se tiše vytratí a odjede. Postavila se k zrcadlu, aby si nasadila klobouk, který si přinesla ze svého pokoje.

Prohlédla si znovu svoji tvář. Tady je moje sláva a taky moje

bohatství, pomyslela si. Vystrčila bradu a pohlédla si do očí. Bože, stůj při mně, ať to dokážu.

Kapitola 2

O deset let později

Margo stála na útesech nad neklidným Pacifikem a dívala se, jak se na nebi honí bouřné mraky. Vítr kvílel jako vzteklý vlk a scénérii osvětlovaly ostré jazyky blesku.

Zdálo se, že ji příroda doma nevítá právě nejvlídněji.

Že by špatné znamení? přemýšlela Margo a ruce si schovala do kapes svého saka. Těžko by také mohla čekat, že ji v Templetonovic domě někdo přijme s otevřenou náručí. Zbloudilou ovci, pomyslela si s pokřiveným úsměvem.

Neměla právo nic takového čekat.

Pomalou zvedla ruce a vytáhla si sponky z hladkého účesu a své dlouhé světlé vlasy rozhodila po větru. Alespoň trocha svobody, řekla si a hodila sponky dolů ze srázu. To jí připomnělo, jak se svými dvěma nejlepšími kamarádkami jako dítě házely dolů květiny.

Květiny pro Seraphinu. Margo se lehce usmála. Jak romantická se nám tehdy zdála legenda o dívce, která se v zoufalství vrhá do moře.

Margo si vzpomněla, jak Laura pokaždé trochu plakala a Kate vážně pozorovala květiny padající dolů k hladině. Margo zase vždycky fascinoval ten vzdor dívčina konečného rozhodnutí.

Margo ale byla příliš unavená, aby si připustila, že právě vzdorovitost ji dostala až do téhle bídne životní situace.

Její jasně modré oči, které fotoaparáty tak milovaly, teď byly temnělé. Když přistáli v Monterey, Margo si pečlivě opravila make-up a pak se ještě jednou prohlédla v zrcátku v taxíku. Už dávno ovládala mistrovství nalíčit si tvář podle potřeby. A jen ona věděla, že pod nánosem drahé kosmetiky jsou její tváře bledé. Obličej měla snad trochu víc pohublý, než bylo třeba, ale ty výrazné lícní kosti stále působily dobře.

Právě tyhle kosti dělaly přece krásný obličej. Měla štěstí, že ji bůh

obdařil výraznými rysy a hladkou pletí po irských předcích. Modré oči a světlé vlasy zase jistě zdědila po nějakém Vikingovi.

Ó ano, ta tvář je krásná, pomyslela si beze stopy marnivosti. Vždyť ji koneckonců spolu s hříšným tělem vydláždila cestu k úspěchu. Plné romantické rty, malý rovný nos, pevná oblá brada a výrazné obočí, které potřebovalo jen nepatrně přibarvit.

Margo bude mít hezkou tvář i v osmdesáti, jestli se toho dožije. I kdyby byla okoukaná nebo pošpiněná skandálem, stále se za ní budou hlavy obracet.

Škoda že už ji to vůbec nezajímalo.

Otočila se a pohlédla od útesu směrem k rozsvíceným oknům Templetonova domu. Kolik dívčího smíchu a pláče slyšely jeho zdi. Bylo jen jedno místo, kam mohla utéct, když se cítila na dně, když už za sebou dávno spálila všechny mosty.

Margo zvedla cestovní tašku a zamířila k domovu.

Ann Sullivanová sloužila u Templetonů čtyřadvacet let. Jen o rok méně, než byla vdovou. Když sem tehdy přišla se čtyřletou dcerkou, přijali ji jako komornou. Dům spravovali sami Templetonovi, a to ve velkém stylu, jako ostatně všechny svoje hotely. Každý víkend se pokoje plnily vzácnými hosty, osmnáct členů služebnictva zajišťovalo dokonalý servis.

Luxus, dokonalost, ale i vroucnost – to byla vždy hlavní deviza tohoto domu. Ann se brzy naučila, že stejně důležité jako skvělé ubytování je štědré přijetí hostů.

Pan Joshua a slečna Laura měli vždycky chůvu a ještě pomocnici, přesto se o ně vzorně starali také rodiče. Ann obdivovala, s jakou oddaností, disciplínou a péčí se manželé věnovali své rodině. Bohatství v tomto domě nikdy nedokázalo vytlačit lásku.

Právě paní Templetonova navrhla, aby si děvčata hrála společně. Byla přece stejně stará a o čtyři roky starší Joshua už se o ně příliš nezajímal.

Ann byla nesmírně vděčná nejen za své postavení, ale hlavně za laskavost, s jakou tu byla přijata její dcerka. S Margo nikdy nikdo nezacházel jako se služkou. Byla jen štědře obdarovávanou přítelkyní malé Laury.

Během deseti let se z Ann stala hlavní hospodyně. Věděla, že si tuhle pozici zaslouží, a byla na ni patřičně hrdá. Milovala Templetonovic dům tak oddaně jako snad nic a nikoho jiného za celý svůj život.

Zůstala v něm, i když se Templetonovi po Lauřině svatbě – podle Ann příliš uspěchané – přestěhovali do Cannes. Zůstala v něm, i když jí dcera utekla za slávou Hollywoodu.

Ann se nikdy znovu nevdala a ani na to nepomyslela. To ten dům se stal jejím životním partnerem. Stál pevně jako ta skála, kterou měl v základech. Nikdy ji neklamal, nikdy ji neranil a nechtěl po ní víc, než mohla dát.

Jako třeba její dcera, pomyslela si.

Teď, když se venku zvedla bouře a déšť začal šlehat do oken, sešla Ann dolů do kuchyně. Pracovní stoly byly bez poskvrnky a nová služka si zasloužila pochvalu. Bylo o tolik snazší získat si lásku a respekt podřízených než svých vlastních dětí. Ann často napadlo, že Margo ztratila už ve chvíli jejího narození. Příliš krásné, nepokojné a hrdé dítě.

Přesto, že se o Margo strachovala, když k ní ta zpráva došla, zabrala se Ann tím víc do svých povinností. S hořkostí si musela připustit, že není nic, co by pro svou dceru mohla udělat.

Láska jako by nestačila. Anebo, napadlo Ann, jí ještě hodně lásky odepřela. Ale to jen proto, aby dcera nechtěla ještě víc, než mohla dosáhnout.

A pak, Ann nikdy nebyla nijak otevřená. Sloužící si to přece nemohou dovolit, i kdyby byl zaměstnavatel sebelaskavější. Věděla, kde je její místo. Proč to ale Margo nechtěla pochopit?

Na chvíli se opřela o stůl a zadržovala slzy. Ne, Margo byla daleko, a ona na ni teď nemohla myslet. Dům potřeboval poslední inspekci. Narovнала se, zhluboka vydechla. Všude bylo čisto, podlaha i sporák se leskly. Jenny nezapomněla ani na čerstvou vodu do vázy s tulipány.

Ann tedy přešla k truhlíku s bylinkami na okenním parapetu a zjistila, že potřebují zalít. O ty se ale měla starat kuchařka. Jenže na paní Williamsovou už dorážela léta a byla poněkud roztržitá. Ann se teď často zaběhla podívat do kuchyně, jestli tam nezmizela část

nějaké důležité večere nebo jestli tam dokonce nehoří.

Za takové situace by každý kuchařku poslal do penze, každý kromě slečny Laury. Ta totiž chápala, že potřeba někam patřit se s věkem nezmenšuje. Laura Templetonová rozuměla tomuto domu a jeho tradicím.

Už bylo po desáté a všude vládl klid. Anniny povinnosti skončily. Naposledy přehlédla kuchyň a už chtěla odejít do svého pokoje, kde by si s šálkem čaje sedla k televizi.

Vítr zacloumal okenicemi a Ann se zachvěla. Najednou se otevřely zadní dveře a dovnitř spolu s deštěm a větrem vešla mladá žena. Annino srdce prudce poskočilo.

„Ahoj, mami.“ Margo se usmívala a rukou si prohrábla mokré zlaté vlasy, které jí v pramenech padaly až k pasu. „Viděla jsem světlo, doslova i obrazně,“ řekla a nervózně se zasmála.

„Pouštíš sem zimu.“ Nebyla to první věc, která přišla Ann na mysl, ale jediná praktická. „Zavři dveře a sundej si to mokré sako.“

„S tím deštěm jsem nějak nepočítala,“ snažila se Margo dál lehce konverzovat. „Zapomněla jsem, jak studený je březen na téhle straně Států.“ Sundala si tašku z ramene, sako pověsila na věšák a zamnula prokřehlými rukama. „Vypadáš skvěle, máš nový účes, že?“

Ann nezvedla ruku ke svým vlasům, jako by to udělala většina jiných žen. Neznala marnivost a nechápala, odkud Margo vzala tu svou. I její otec byl totiž velmi skromný člověk.

„Vážně ti to sluší.“ Matka byla vždycky přitažlivá žena. Její vlasy ani za ty roky neztratily lesk ani nezačaly šednout. Ve tváři sice měla vrásky, ale nijak hluboké. A přestože si rty nikdy nelíčila, byly krásně plné jako ty dceřiny.

„Nečekali jsme tě,“ řekla Ann a zalitovala, že její hlas vyzněl tak stroze. Ale srdce měla tak plné radosti i obav, že si nemohla dovolit víc.

„Hm. Chtěla jsem zavolat nebo poslat telegram, ale... ale neudělala jsem to.“ Dlouze se nadechla a uvažovala, proč ani jedna z nich neudělá první krok, aby se té druhé dotkla. „Asi jste to už slyšeli...“

„Něco se sem doneslo.“ Ann, vyvedená z rovnováhy, šla postavit na čaj. „Uvařím čaj, musíš být prokřehlá.“

„Četla jsem, co o tom psali v novinách, a viděla jsem nějaké zprávy

v televizi.“ Margo vztáhla ruku, ale matčina záda se zdála tak ztuhle přísná, že ji zase nechala klesnout. „Nejsou všechny pravdivé, mami.“

Ann vzala do ruky konvici, ale uvnitř se celá třásla. „Takže všechny ne?“

Jenom další ponížení, pomyslela si Margo. Ale prese všechno to byla její matka a ona teď tolik potřebovala něčí podporu. „Nevěděla jsem, co Alain dělá, mami. Celé čtyři roky řídil moji kariéru, ale ani ve snu by mě nenapadlo, že obchoduje s drogami. Nikdy je nebral, aspoň ne v mojí přítomnosti. Když nás zatkli a všechno vyšlo najevo...“ Margo se zarazila a vzdychla. „Zprostiti mě všech obvinění. Novináři hned tak spekulovat nepřestanou, ale Alain měl aspoň dost cti v těle, aby řekl policii, že jsem nevinná.“

Ale i to bylo ponižující. Jako by prokázaná nevina byla prokázaná hloupost.

„Spala jsi s ženatým mužem.“

Margo otevřela ústa a zase je zavřela. Tohle se před matkou nedalo nijak omluvit. „Ano.“

„S ženatým mužem a otcem dětí.“

„Vinna, slavný soudce,“ reagovala Margo hořce. „Za to se nejspíš budu smažit v pekle, ale platím za to už teď. Zašantročil velkou část mých peněz, zničil mi kariéru a udělal ze mě terč posměchu a lítosti všech bulvárních plátků.“

Ann zachvátila vlna lítosti, ale obrnila se proti ní. Margo si přece sama vybrala. „Takže ses přijela schovat.“

Vyhojit si rány, pomyslela si Margo, ale úkryt vlastně také potřebovala. „Chtěla jsem být pár dní někde, kde by za mnou nikdo neslídil. Ale jestli si přeješ, můžu zase...“

Než mohla dokončit větu, dveře do kuchyně se otevřely.

„Ann, tam se ale čerti žení, nemohla bys...“ Laura se zarazila. Její mírné šedé oči zíraly na Margo. Nezaváhala ani na chvíli a rozběhla se s otevřenou náručí. „Margo! Tak ty ses vrátila!“

A v tenhle moment, díky Lauřinu vřelému přivítání, se Margo opravdu vrátila domů.

„Ona to tak zle nemyslí, Margo,“ těšila ji Laura. Tišit rozbouřené

vody pro ni vždycky bylo příznačné. Nalila jim čaj, který Ann připravila a Laura sama zanesla do svého obývacího pokoje. „Tolik se o tebe bála.“

„Vážně?“ Margo s cigaretou v ruce zamyšleně hleděla z okna do krásně upravené zahrady. Naslouchala Lauřinu uklidňujícímu tónu a vzpomínala, jak do tohoto pokoje nakukovaly, když býval ještě doménou paní Templetonové. A jak snily o tom, že z nich také jednou budou vznešené dámy.

Otočila se a studovala tvář své přítelkyně. Tak jemně krásná, pomyslela si Margo. Obličej stvořený pro salóny, zahradní párty a společenské plesy. A taková vskutku byla Lauřina životní náplň.

Záplava vlnitých temně zlatých vlasů rámovala její křehký obličej. Oči měla tak čisté a průzračné, že prozradily všechny

Lauřiny pocity. Teď byly plny účasti a na tvářích měla ruměnec, protože Laura vždycky rychle zrůžověla nebo zbledla při nějakém vzrušení.

„Pojď si sednout,“ nařídila. „A vezmi si čaj, vždyť máš ještě vlhké vlasy.“

„Byla jsem dole na útesech,“ odpověděla Margo s nepřítomným výrazem.

Laura se podívala do okna smáčeného deštěm. „V tomhle?“

„Musela jsem sebrat trochu odvahy.“

Ale přece si sedla a vzala šálek do rukou. Ihned poznala servis, který používala Lauřina matka. Ach, jak často jen snila o tom, že takové věci bude jednou vlastnit sama?

Horký šálek jí ohříval ruce, a to ji pro tu chvíli stačilo.

„Vypadáš báječně,“ řekla Lauře. „Nemůžu věřit, že je to už rok, co jsme se setkaly v Římě.“

Obědvaly tehdy na terase římského Templetonu, město se jim prostíralo u nohou a Margin život byl ještě plný krásných příslibů.

„Chybělas mi.“ Laura rychle stiskla ruku své přítelkyně. „Všem jsi chyběla.“

„Jak se mají děvčata?“

„Dobře. Rostou. Ali byla nadšená z těch šatů, cos jí poslala z Milána k narozeninám.“

„Dostala jsem od ní dopis a taky fotografie. Jsou to krásné děti,

Lauro. A tolik se ti podobají. Ali má tvůj úsměv a Kayla zase oči.“ Uskrkla trochu čaje, aby si uvolnila stažené hrdlo. „Sedět tady zase jako tenkrát – nemůžu uvěřit, že to není jenom sen. A jak se má Peter?“

„Prima.“ Přes Lauřinu tvář přeletěl stín, ale sklopila oči. „Musí dokončit nějakou práci, takže je ještě v kanceláři. A myslím, že kvůli té bpuři zůstane ve městě i přes noc.“ Anebo proto, že dává přednost jiné posteli než té, kterou sdílí se svou ženou. „A Josh tě v Athénách našel?“

Margo trhla hlavou. „Josh? On byl v Řecku?“

„Ne, když jsem ty zprávy došly, vystopovala jsem ho dole v Itálii. Říkal, že se pokusí změnit program a zaletět za tebou, kdybys potřebovala pomoci.“

Margo se mírně usmála. „Tak velký bratr mě měl zachraňovat?“

„On je výborný právník, když chce. Takže tě nenašel?“

„Nepotkali jsme se.“ Margo se opřela hlavou o křeslo. Bylo to teprve týden, co se její život zakymácel a všechny sny se rozplynuly. „Seběhlo se to tak rychle. Řekové přišli na Alainovu jachtu a začali ji prohledávat.“ Margo sebou trhla při vzpomínce na ten šok, když je v noci vzbudili, přiměli obléknout a začali vyslýchat. „A pak tam našli všechen ten heroin.“

„V novinách stálo, že už ho sledovali celý rok.“

„To mě taky nakonec zachránilo. Díky tomu sledování a důkazům vyšlo najevo, že jsem byla čistá.“ Nervózně sáhla po další cigaretě. „Zneužil mě, Lauro. Naoko mi sjednával zakázky tam, kde potřeboval naložit a vyložit heroin. Právě jsem něco fotila v Turecku. Pět mizerných dní. Za odměnu mě vzal na projížďku po řeckých ostrovech. Nazval to líbánky na zkoušku. Že prý se nechá bezbolestně rozvést a my se spolu budeme moct ukázat na veřejnosti.“

Snažila se pravidelně dýchat, zatímco Laura trpělivě naslouchala. „Samozřejmě se žádný rozvod konat neměl. Jeho žena byla klidně ochotná snášet jeho nevěru, dokud jim budu užitečná a peníze nepřestanou přibývat.“

„To je mi líto, Margo.“

„Nejhorší je, že jsem tak naletěla.“ Pokrčila rameny, naposled

zhluboka potáhla z cigarety a zadusila ji. „Jako v nějakém pitomém scénáři.“ Sama sebe za to nenáviděla snad víc než Alaina. „Prý se před tiskem musíme chovat jako přátelé a obchodní partneři, dokud se záležitosti kolem jeho rozvodu nevyřeší. On bude zatím řídit mou kariéru a za pomoci svých kontaktů mi pomáhat shánět zakázky a vyšší honoráře. A opravdu mi dohodil pár výnosných reklam v Itálii a Francii a uzavřel za mě ten kontrakt s Bella Donnou.“

„Nemyslím, že by si tě za mluvčí Bella Donny vybrali jen kvůli vzhledu.“

„Snad. Ale člověk nikdy neví. Tu smlouvu jsem strašně chtěla. Nejen kvůli penězům, i když kvůli nim taky. Bože,

Lauro, vidět se na billboardech a rozdávat lidem autogramy... Konečně jsem měla dobrou práci a propagovala jsem skutečně dobrý výrobek.“

„Dáma z Bella Donny,“ zamumlala Laura, aby Margo trochu rozesmála. „Krásná, sebevědomá a nebezpečná. Byla jsem z toho celá pryč, když jsem tě viděla ve *Vogue*. To je Margo, říkala jsem si, moje Margo na titulní straně, tak úžasná v tom bílém saténu.“

„Reklama na plet'ový krém.“

„Reklama na krásu,“ opravila ji Laura rozhodně. „A sebedůvěru.“

„A nebezpečná k tomu?“

„Reklama na sny. Měla bys být pyšná.“

„Však jsem byla.“ Margo vzdychla. „Nechala jsem se tím vším tak omámit, zvlášť když jsme začali prorážet na americký trh. Všechny ty Alainovy sliby a plány.“

„Takže jsi mu důvěřovala?“

„Jemu ne.“ Alespoň tohle byla pravda. Alain byl jen jedním z řady mužů, se kterými flirtovala a které využívala. „Ale chtěla jsem věřit tomu, co říkal. Už tak dost, že jsem mu zbaštila ty řeči o tom, že jeho žena zdržuje rozvodové řízení. Ale to mi vlastně nevadilo. Dokud byl ženatý, měla jsem ho jistého. Protože já bych si ho nikdy nevzala, Lauro. Začala jsem si uvědomovat, že nejsem zamilovaná do něho, ale do svých představ. A on se postupně začal o všechno starat sám. Bylo to pro mě pohodlnější. Ale zatímco já si snila o tom, jak dobýváme Evropu, on si potichoučku vybíral moje peníze na svoje drogové operace a moji mírnou popularitu využíval jako zástěrku.“

Margo si přitiskla prsty na víčka. „Takže teď je moje dobrá pověst a kariéra v prachu, Bella Donna mě ze svých služeb propustila, a navíc jsem skoro švorc.“

„Každý ale přece ví, žes byla jen obětní beránek.“

„Tím se to moc nesprávně. Být obětí mi taky zrovna nesedí, ale teď nemám sílu to změnit.“

„Přes to se dostaneš, potřebuješ jen trochu času. Ale právě teď potřebuješ spíš horkou koupel a pořádně se vyspat. Pojď se zabydlet v hostinském pokoji.“ Laura vstala a natáhla ruku. „Kde máš zavazadla?“

„Nechala jsem je v úschovně. Nebyla jsem si jistá, jestli tu budu vítaná.“

Laura chvíli mlčela a upřeně se na Margo dívala. „Radši zapomenu, žes to vůbec řekla, protože teď jsi moc unavená a necítíš se dobře.“ Vzala Margo kolem pasu a odváděla ji z místnosti. „Ještě ses nezeptala na Kate.“

Margo vzdychla. „Ta na mě určitě bude našťvaná.“

„Zase ne tolik,“ opravila ji Laura. „Dej jí přece šanci. Kufrý máš tedy na letišti?“

„Hmm.“ Najednou pocítila takovou únavu, jako by se brodila vodou.

„Postarám se o to. Teď se běž vyspat. Promluvíme si zítra.“

„Díky, Lauro,“ zastavila se na prahu hostinského pokoje. „Ty mě nikdy nezklaheš.“

„To by přátelé přece neměli,“ odpověděla Laura a políbila Margo na tvář.

S noční košilí se Margo neobtěžovala. Nechala šaty ležet na zemi a nahá vklouzla do pohodlné postele a přikrývkou si natáhla až pod bradu.

Venku zuřila bouře, zdálo se slyšet nárazy vln. Margo upadla do bezesného spánku.

Ani se nepohnula, když do místnosti vklouzla Ann. Urovnala jí pokrývky, pohladila ji po vlasech a tiše se pomodlila.

Kapitola 3

„No, to je typické. Vyspávat až do oběda.“

Margo v polospánku zaslechla ten hlas, poznala ho a zasténala.

„Kristepane, Kate, jdi pryč.“

„Já tě taky ráda vidím.“ Kate Powellová s rozhodností jí vlastní zatáhla za šňůru drapérie a vpustila do pokoje sluneční světlo.

„Ty potvoro.“ Margo si zakryla tvář polštářem. „Běž si trápit někoho jiného.“

„Vzala jsem si volné odpoledne, abych se mohla vidět právě s tebou.“ Kate usedla na okraj postele a vytrhla Margo polštář z rukou.

„Navíc vůbec nevypadáš špatně.“

„Jen jak probuzená mrtvola,“ zamumlala Margo. S námahou otevřela jedno oko, přeměřila si Katin chladný výraz a zase oko zavřela. „Běž pryč.“

„Jestli půjdu, nebude ani kafe.“ Kate vstala a šla nalít kávu z přinesené konvice. „Ani rohlíčky.“

„Rohlíčky.“ Margo otevřela obě oči a spatřila Kate, jak púlí čerstvé pečivo a do toho báječně zavoněla káva. „To jsem se snad probudila na onom světě, že mi neseš snídani až do postele?“

„Oběd,“ opravila ji Kate a zakousla se do rohlíku. Když si Kate vzpomněla, že by měla také jíst, uměla jíst s velkou chutí. „Laura mě o to požádala. Musela na sraz nějakého svého výboru, co se nedal odložit. Sedni si. Slíbila jsem jí, že dohlédnu, aby ses najedla.“

Margo si omotala prostěradlo kolem hrudi a žíznivě sáhla po kávě. Popíjela a přitom studovala ženu, která si hbitě natírala rohlík jahodovým džemem.

Ebenové vlasy nakrátko sestřižené zvýrazňovaly medově zbarvený trojúhelníkový obličej. Margo věděla, že to nemá být módní výzor, ale pouze praktický. Naštěstí pro Kate, pomyslela si Margo pobaveně, ten účas skvěle ladil s exotickými černými očima a vzdornou špičatou bradou. Mírný předkus by se většině mužů nejpíš zdál sexy, a navíc celkový dojem zjemňoval.

Ale Kate jinak jemně vůbec nepůsobila. V modrém kostýmku se zlatými doplňky vypadala jako pravá dáma od byznysu, dokonce i její parfém byl spíše seriózní.

„Vypadáš jako účetní.“

„A ty jako požitkář.“

Zazubily se na sebe, ale Margo se náhle zalily oči slzami. „Ach bože, tohle mi nedělej.“

„Promiň.“ Margo popotáhla a protřela si oči. „Moje pocity se pořád střídají jako na houpacíce. Mám v sobě pěkný binec.“

Kate začala také natahovat a vyndala dva papírové kapesníky. Vždycky soucítila s blízkými lidmi a Margo přece patřila do rodiny. Od chvíle, kdy v osmi letech osířela a Templetonovi ji přijali pod svou střechu, považovala Margo za svou sestru.

„Tady máš, utři si nos. Zhluboka dýchej, napij se kávy a nebreč. Jinak začnu taky.“

„Laura mě tak hezky přijala. Nechala mě vyspat...“

„Tos čekala, že tě snad vykopne na ulici?“

Margo zavrtěla hlavou. „Ne, Laura určitě ne. Ale tahle špína by mohla ublížit i jí. Novináři určitě něco vyčmouchají. Ponižená hvězda v rodině prominentní přítelkyně z dětství.“

„Jak namyšlené,“ řekla Kate suše. „Ve Státech ale žádná hvězda nejsi.“

Margo se podívala na Kate s trochu pobaveným a trochu uraženým výrazem. „Ale v Evropě ano. Nebo jsem byla.“

„Tohle je ale Amerika, holka. V novinách se nanejvýš objeví zprávička, že seš zase na nule.“

Margo našpulila rty. „Tak ti děkuju.“ Odhodila pokrývky a vstala. Kate si prohlédla její tělo a pak se natáhla pro župan, který už Laura k posteli připravila. Plná nadra, útlý pas, štíhlé boky a nebezpečně dlouhé nohy – to tělo skandál rozhodně nijak nepoznamenal. Kdyby Kate nevěděla, že jde o krásu zcela přirozenou, jistě by ji napadlo, že takovou postavu mohla stvořit jen moderní technologie.

„Trochu jsi zhodila. Ale jak to, že nikdy nehubneš taky přes prsa?“

„Mám smlouvu se satanem. A taky jsem je vždycky měla v popisu práce.“

„Jak to měla?“

Margo se vsoukala do svého oblíbeného bílého županu. Laura tedy už dala přivést její zavazadla. „Většina reklamních agentur nemá zájem, aby jejich výrobky nabízela prostopášná překupnice drog.“

Kate se zamračila. Takhle o Margo nikdo mluvit nesměl. Dokonce

ani Margo sama. „Vždyť tě zprostiti všech obvinění.“

„Jenom neměli žádné důkazy, aby mě mohli obvinít, a to je něco docela jiného. Tys vždycky říkala, že si koleduju o malér. A nejspíš jsi měla pravdu.“

„To jsou kecy.“ Kate vyskočila a začala přecházet kolem jako divoká kočka. Ruce si bezděčně vrazila do kapes, kde měla připravené žaludeční tablety. „Nemůžu věřit, že si tohle necháváš líbit. Nic jsi přece neudělala.“

Margo se dotčeně otočila a chtěla něco namítnout, ale Kate se nenechala přerušit a přitom polykala tablety jako cukrátku.

„No ano, projevilas nedostatek zdravého rozumu a rychlého úsudku. Máš prapodivnou zálibu v mužích a tvůj životní styl není právě nejlepší.“

„Tohle bys mi jistě i ráda dosvědčila, kdyby bylo třeba,“ řekla Margo rozmrzele.

„Ale,“ Kate zvedla prst, „neprovedla jsi nic protizákonného, nic, pro co bys měla přijít o svou kariéru. Jestli chceš strávit zbytek života tím, že budeš pózovat, aby si pak lidi kupovali směšně předražený šampón, tohle tě nemůže zastavit.“

„Tušila jsem, že tam někde bude trocha morální podpory. Jenom ji musím umět najít za tím špatným úsudkem, podivným vkusem a bláhovou kariérou. A taky nesmím zapomínat, že tvůj úsudek, vkus a kariéra jsou naprosto dokonalé.“

„Přesně tak.“ Margo zrudla a oči jí zaplanuly. Kate se s úlevou usmívala. „Moc ti to sluší, když se vztekáš.“

„Radši sklapni.“ Margo otevřela dveře na kamennou terasu a vyšla do slunce.

Byl jeden z těch nádherných slunečných a provoněných dnů, kdy je nebe modré jako chrpa. Panství rodiny Templetonů, Big Sur, se rozprostíralo kolem domu v tichých zahradách s úhlednými zídkami a prastarými stromy. Na jižním konci stály bývalé stáje, které teď připomínaly spíše malebné chaty. V dáli Margo zahlédla odlesk hladiny bazénu a nádherný bílý altánek, kde jako malé děvče snívala o své první lásce.

„Proč jsem odtud vlastně chtěla tolik odejít?“

„To nevím.“ Kate k ní přistoupila a objala ji kolem ramen.

„Chtěla jsem být prostě taky Někdo. Někdo významný. Chtěla jsem potkávat významné lidi a být součástí jejich světa. Já, dcera služebné, létat do Říma, opalovat se na Riviéře, ukazovat se v Saint Moritz.“

„To všechno se ti přece splnilo.“

„A vlastně ještě víc. Proč mi to ale nestačilo, Kate? Proč jsem pořád chtěla víc a víc? Je tu ještě něco, co mi schází, ale nepřišla jsem na to, co to je.“

„Máš ještě dost času,“ řekla Kate potichu. „Vzpomeň si na Seraphinu.“

Margo mírně zkrivila rty a myslela na to, jak předešlý večer stála na útesu, a na všechny ty ospalé dny, kdy s Laurou a Kate o té mladé Španělce mluvily.

„Ano, ta neuměla čekat.“ Margo opřela hlavu o Katino rameno. „Nepočkala, co jí život ještě nabídne.“

„Ale ty máš ještě spoustu možností.“

„Ano.“ Margo si povzdechla. „I když to zní zajímavě, málem jsem taky skončila v rozbouřených finančních vodách.“ Odtáhla se a pokusila se o zářivý úsměv. „Ale mohla bych využít svých odborných znalostí. Myslím, že ekonom jako ty dokáže snadno rozluštit i moje špatně vedené účetní knihy. Nechceš se na to podívat?“

Kate se nenechala zmást. Bylo jí jasné, že když Margo znepokojuje něco tak přízemního jako peníze, bude to opravdu vážné.

„Zbytek dne mám volno. Tak se oblíkni a můžeme se na to mrknout.“

Margo věděla, že to není dobré, a nic dobrého nečekala. Ale z Katina syčení a vrčení vyrozuměla, že s jejími financemi je to víc než zlé.

První hodinu se od Kate radši držela stranou. Věnovala se vybalování svých zavazadel. Pečlivě věšela šaty a skládala svetry do skříň z třeshňového dřeva. Občas odpovídala na Kateiny otázky a víc než často snášela její urážky. Když do pokoje vstoupila Laura, zaplavila Margo vlna vděčnosti.

„Omlouvám se, že jdu pozdě...“

„Tiše. Právě se snažím dělat zázraky.“

Margo ukázala prstem na terasu. „Dává mi do pořádku účty,“ vysvětlila Lauře, když byly venku. „Víš, co všechno vyndala z toho svého kufříku? Malý počítač, kalkulačku, která by zvládla propočty pro vesmírnou loď, a dokonce i fax.“

„Ona je skvělá.“ Laura s povzdechem usedla do jedné ze židlí a sundala si boty. „Templetonovi by ji najali jedna dvě, ale je tvrdohlavá. Pro rodinu pracovat nechce a firma Bittle a spol. ji stejně hned tak nepustí.“

„Co je to za blbost s tou mořskou trávou?“ křikla Kate.

„To je pobyt v lázních,“ odpověděla Margo. „Ale to se dá snadno pochopit, protože...“

„Nech mě přemýšlet. Jak můžeš sakra dlužit Valentinovi hned patnáct tisíc dolarů? Kolik krámů bys za to musela mít?“

„Radši bych jí asi neměla říkat, že to bylo za jedny koktejlové šaty, co?“

„Myslím, že ne,“ řekla Laura. „Asi za hodinu budou děti doma ze školy. Ty jí vždycky správi náladu. A taky pořádáme rodinný oběd na tvou počest.“

„Řekla jsi už Peterovi, že jsem tady?“

„Jistěže. Ale musím se jít ještě podívat, jestli je šampaňské dobře vychlazené.“

Než se Laura mohla zvednout, Margo ji chytla za ruku. „Neměl z toho žádnou radost, co?“

„Neblázni. To víš, že měl.“ Ale protože si začala kroutit snubním prstenem, Margo vycítila její nejistotu.

„Lauro, znám tě už pětadvacet let, ale dobře vím, že lhát neumíš. On mě tady nechce, že?“

Chvilí se ještě vymlouvala, ale marně. Ano, lhát neuměla. „Jsi tady doma. A Peter to chápe, i když mu to není zrovna po chuti. Já tě tu chci, Annie taky a děti jsou přímo nadšené. A já se teď podívám na to šampaňské a rovnou sem jednu láhev přinesu.“

„Skvělý nápad.“ Starosti si může dělat později. „Možná to pak Kate se mnou líp zvládne.“

„Ta hypotéka je už patnáct dní splatná,“ volala Kate. „A taky jsi přetáhla svůj účet, ježíšikriste, Margo!“

„Přinesu radši hned dvě,“ řekla Laura a s úsměvem odešla z

místnosti.

Ihned zašla do svého pokoje, aby si vyšetřila chvíli pro sebe. Myslela, že už ji zlost přešla, ale nebylo to tak. Přecházela po místnosti, aby se uklidnila. Stále častěji se tento salónek stával její svatyní, kde se snažila bojovat se svými emocemi.

Nejspíš měla Peterovu reakci očekávat, být na ni připravena. Ale nebyla. Zdálo se jí, že na jeho reakce už nikdy nebude dost připravena. Jak je možné, že ho po desetiletém manželství tak málo zná?

Cestou se své schůze svolané kvůli Letnímu plesu se zastavila v jeho hotelové kanceláři v Monterey. Dával přednost tomuto apartmá před kanceláří v přízemí, protože se mu zdála lišší. Laura už měla za sebou praxi v hotelovém byznysu a musela souhlasit, třebaže se tak Peter trochu stranil hlavního dění.

Krásný den a návrat dávné přítelkyně Lauru tak naladil, že vešla do recepcce téměř tanečním krokem.

„Dobry den, pani Ridgewayová.“ Recepční se usmála, ale na Lauru se přitom stěží podívala. „Myslím, že pan Ridgeway má právě schůzku, ale já tam zazvoním a řeknu, že jste tady.“

„Bud'te tak hodná, Nino. Zdržím ho jen pár minut.“ Laura zatím usedla do zbrusu nových kožených sedaček, kterými Peter kancelář vybavil. Potrpěl si na luxus, ale reprezentace snad byla pro byznys opravdu důležitá. Jenže kdo by si všimal sedaček, když je tu tak nádherný výhled na moře, napadlo Lauru vzápětí. Modrá nekonečná plocha, lodě a rackové... Laura se v tom pohledu téměř ztratila a málem by si zapomněla opravit rtěnku.

Kancelář Petera Ridgewaye slušela výkonnému řediteli hotelů Templeton v Kalifornii. Plastiky a nábytek ve stylu Ludvíka XIV byly stejně dokonalé jako on sám. Když vstal, Laura se bezděky mile usmála.

Byl to krásný muž, snědý, blond a tak elegantní ve svém drahém obleku. Do téhle tváře – chladných modrých očí a pevných rtů – se kdysi zamilovala, jak princezna do prince. Bylo jí stěží osmnáct a on se zdál být vším, po čem kdy toužila.

Nastavila mu tvář k polibku, ale obdržela jen nepřítomný chladný dotek. „Nemám moc času, Lauro. Na celý den mám plánované

schůzky.“ Zůstal stát a ve tváři se mu objevil stín rozmrzelosti.
„Říkal jsem ti přece, že mi máš nejdřív raději zavolat. Já nemám tak pružný rozvrh jako ty.“

Její úsměv se vytratil. „Promiň. Včera večer jsem s tebou mluvit nemohla, a když jsem ráno volala, byl jsi pryč...“

„Byl jsem v sauně a na golfové hřišti. Po včerejší noci jsem to potřeboval.“

„Jistě.“ Jak se vede, Lauro? Jak se mají děvčata? Chybělas mi. Chvilí čekala, ale nic takového od něj neslyšela. „Budeš dnes večer doma?“

„Když mě necháš pracovat, tak to do sedmi snad stihnu.“

„Prima. Doufala jsem, že to řekneš. Pořádáme rodinnou večeři. Margo je zpátky.“

Jeho rty se stáhly, ale aspoň se přestal dívat na hodinky. „Zpátky?“

„Přijela včera v noci. Je tak nešťastná, Petře, a tak unavená.“

„Tak nešťastná? A unavená? Není divu po té poslední aféře.“
Pobaveně se usklíbl. „Proboha, Lauro, snad jsi jí nenabídla, aby u nás zůstala?“

„Já ji přece zvát nemusím. Je to její domov.“

Peter si sedl a spíš unaveně než vztekle pokračoval: „Lauro, Margo je dcerou vaší služebné, proto ještě není náš dům jejím domovem. Nemůžeš své dětské přátelství příliš přehánět.“

„To ne,“ řekla Laura tiše, „ale ona má problémy, a jestli se do nich dostala vlastní vinou, není vůbec podstatné. Potřebuje své přátele a svou rodinu.“

„Její jméno vláčeli ve všech společenských rubrikách, v novinách i v televizi. Sex, drogy a tak dále.“

„Co se týče drog, byla zproštěna všech obvinění, a rozhodně nebude první, která se zamilovala do ženatého muže.“

Peter zvolil tón otrávené trpělivosti, který Lauru doháněl k zuřivosti. „To je snad pravda, ale i tak je pošpiněná, a já nepřipustím, aby její jméno bylo spojováno s námi. Já ji ve svém domě nechci.“

To Lauru přimělo postavit se na odpor. „Je to dům mých rodičů,“ řekla nasupeně, „žijeme tam jen proto, že si to oni přáli, Petře. A já vím, že moji rodiče by Margo uvítali stejně jako já.“

„Aha.“ Peter složil ruce na prsou. „Tak tuhle nárazku už jsem

dlouho neslyšel. Takže já žiju v Templetonovic domě, pracuju pro Templetonovu velmoc a spím s Templetonovic dědičkou.“

Když se uráčíš přijít domů, napadlo Lauru, ale držela jazyk za zuby.

„Za všechno, co mám, vděčím štědrosti vaší rodiny.“

„Tak to zase není, Petře. Jsi samostatný, zkušený a úspěšný hoteliér. Ale nevidím důvod převracet tuhle debatu o Margo v hádku.“

„A to ti nevadí mít ženu s takovou reputací v blízkosti našich dětí? Určitě se ledacos doslechly a přinejmenším Allison už bude něčemu z toho rozumět.“

Laura se zarděla. „Margo je Alina kmotra a má nejstarší přítelkyně. A v našem domě může zůstat, jak dlouho bude chtít.“ Narovнала se v ramenou a pohlédla manželovi přímo do očí. „Abys to lépe pochopil, je to fakt, který se nedá oddiskutovat. Večeře bude o půl osmé, pokud se ráčíš dostavit.“

Vypochoďovala ven a přitom ovládla pokušení třísknout dveřmi.

Ted', o samotě ve svém pokoji, se snažila přemoci svůj vztek. Po takovém výbuchu se vždycky cítila spíš bláhově a provinile. Rychle chtěla zpátky svůj mile falešný výraz. Ted' bylo důležité vědět, že ji Margo potřebuje, a smířit se s tím, že její muž už ne.

„Můžu si vyzkoušet tvůj parfém, teto Margo? Ten v té krásné zlaté lahvičce?“

Margo se podívala na Kaylinu dychtivou tvář. Kdyby obsazovali také andílky, tenhle šedooký by jistě získal každou roli.

„Ale jen pár kapek.“ Margo otevřela parfém a lehce navoněla Kaylu za ušima. „Žena nesmí být moc vyzývavá.“

„A proč?“

„Protože záhadnost je to pravé koření.“

„Jako třeba pepř?“

Ali, která byla o tři roky starší než šestiletá sestra, se pohrdavě usklíbla. Margo ale vzala Kaylu na klín a přivinula ji k sobě. „Dalo by se to říct i tak. Chceš to taky vyzkoušet, Ali?“

Ali se ale snažila tvářit nonšalantně. „Snad, ale ne to samé, co má ona.“

„Takže něco jiného. Něco...“ Margo teatrálně mávla rukou. „Něco

hrdého a smělého.“

„Ale ne moc vyzývavého,“ přispěchala Kayla.

„To je moje holka. Tady to je.“ Margo bezmyšlenkovitě obětovala pár kapek parfému Tigre od Bella Donny. Asi dvacet dalších měla ještě ve svém milánském bytě. „Vždyť ty už mě brzy přerosteš,“ hubovala Margo naoko.

„Užj sem dost stará, abych si mohla dát propíchnout uši, ale tatínek to nechce dovolit.“

„Muži těmhle věcem prostě nerozumí. Líčení je ale naše ženské privilegium.“ Povzbudivě se na Ali usmála v zrcadle a vrátila se ke svému make-upu. „Maminka ho určitě přemluví.“

„Maminka ho nikdy nepřemluví, protože ji neposlouchá.“

„Má moc práce,“ řekla Kayla vážně. „Musí pracovat, aby jsme mohly stát.“

„Abysme neztratili postavení,“ opravila ji Ali a obrátila oči v sloup. Kayla prostě ničemu nerozuměla, maminka a teta Kate poslouchaly jen občas a Allison teď měla naději, že ta slavná a záhadná teta Margo bude rozumět všemu.

„Teto, ty už tu teď zůstaneš, když se ti staly ty ošklivé věci?“

„To nevím.“ Margo odložila rtěnku.

„Já jsem moc ráda, že jsi doma.“ Ali ji objala kolem krku.

„Já taky.“ V Margo se znovu zvedla vlna emocí. Rychle vstala a popadla dívky za ruce. „Pojďme se dolů podívat, jestli tam není něco dobrého k snědku před večeří.“

„Vždycky jsou předkrmy v předním salónku, my bychom to do večere stejně nevydržely.“

„Držte se u mě, děti,“ řekla Margo a zastavila se na vrcholu schodiště. „Uděláme hezké entré. Brady vzhůru, nasadit znuděný výraz, břicha zastrčit a ruce nedbale kloužou po zábradlí.“

Když byly v polovině cesty dolů, uviděla Margo pod schody svou matku.

„Ach, slečno Allison, slečno Kaylo, jsme poctěni, že s námi dnes večer zůstanete. Občerstvení se podává v salónku.“

Ali pokynula hlavou jako královna. „Děkuji vám, slečno Annie,“ řekla, ale vzápětí vyrazila jako střela za sestrou.

Když Margo sešla dolů, zahlédla v matčiných očích záblesk.

Poprvé se na sebe obě upřímně usmívaly.

„Už bych málem zapomněla, jaká je s nimi legrace.“

„Slečna Laura má hotové andílky.“

„Taky mě to napadlo. Ona dělá všechno jen správně – narozdíl ode mě. Mami, je mi to tak líto...“

„Ted' o tom přece mluvit nebudeme.“ Ann se lehce dotkla ruky své dcery. „Ted' už na tebe všichni čekají.“ Ann se otočila k odchodu. „A Laura potřebuje blízkého přítele, stejně jako ty. Doufám, že jí taky pomůžeš.“

„Jestli se něco děje, tak mi to pověz.“

Ann zavrtěla hlavou. „To mi nepřísluší. Prostě jen buď dobrá přítelkyně.“ Odešla a Margo do salónku vstoupila sama.

Ali už jí šla vstříc s jazykem vystrčeným a sklenkou šampaňského v ruce. „To jsem ti nalila sama.“

„Hm, tak to asi budu muset vypít.“ Vzala si sklenku a přehlédla místnost. Laura držela na klíně Kaylu a Kate ochutnávala nějaké lahůdky ze stříbrné mísy. V krbu plápolal oheň a odrážel se v nablýskaném porcelánu.

„Tak na to, že jsem zase doma mezi přáteli,“ řekla Margo a usrkla trochu vína.

„Musíš ochutnat tuhle pastu,“ navrhla Kate s plnou pusou, „je skvělá.“

A co, řekla si Margo, váha už pro ni stejně není tak důležitá. Ochutnala a požitkářsky zamumlala. „Ta paní Williamsová pořád dělá divy. Bože, vždyť už jí musí být nejmíň osmdesát.“

„Sedmdesát tři, loni v listopadu,“ opravila ji Laura. „A pořád umí ten nejbáječnější čokoládový krém pod sluncem.“ Laura mrkla na Kaylu. „A prý bude i dneska večer.“

„Tatínek říká, že by měla jít do penze, abychom si mohli najmout francouzského kuchaře, jako mají Barrymorovi.“

„Ti jsou ale pěkně nadutí,“ odpověděla Margo a zvedla si demonstrativně špičku nosu. „A nikdy nedělají želé taštičky ze zbylého těsta, co mají rády malé holčičky.“

„Ona je pro vás taky dělala?“ ptala se nadšeně Ali. „Taky jste směly zabýbat rohy?“

„Jasně. Ale musím říct, že v tom byla nejlepší vaše maminka. Já

jsem byla podle paní Williamsové příliš zbrklá a Kate zase moc pečlivá, jen maminka pro to měla ten správný cit, byla mistryně na žele taštičky.“

„Jeden z mých nemnohých úspěchů.“ Margo zaslechla tu lítost v Lauřině hlase a zvedla jedno obočí. Ale Laura rychle změnila téma: „To jsou ale pohádkové šaty, Margo. Z Milána, nebo z Paříže?“

„Z Milána.“ Zaujala pózu s rukou na boku. Černé hedvábí jí přilnulo k tělu a na ruce se zatřpytil diamantový náramek.

„Dneska v noci v tom zmrzneš,“ ozvala se Kate.

„Sotva, když mě vaše přítomnost tak hřeje u srdce. Čekáme na Petera?“

„Ne,“ řekla Laura rozhodně a rychle se snažila potlačit svou rozmrzelost, když spatřila Alin ustaraný výraz. „Říkal, že se bohužel zdrží na nějaké schůzi. Začneme večeřet bez něho.“

V tu chvíli se na prahu objevila Ann.

„Omlouvám se, slečno Lauro, ale máte telefon.“

„Vezmu si to v knihovně, Annie. Dejte si zatím další šampaňské, hned se vrátím.“

Margo s Kate si vyměnily pohledy na znamení, že si o tom promluví později. Margo se pak záměrně vesele pustila do vyprávění o svém výletu do Monte Carla. Když se Laura vrátila, děti měly úžasem rozšířené oči a Kate nechápavě vrtěla hlavou.

„Vsadit dvacet pět tisíc na jediné číslo, ty nejsi normální, Margo.“

„Ale já jsem vyhrála!“ Pak vzdychla. „Tehdy.“

„Byl to tatínek?“ chtěla vědět Ali a spěchala k matce. „Přijede?“

„Ne.“ Laura ji nepřítomně pohladila po vlasech. „Ne, zlato, to nebyl tatínek. Ale jiná dobrá zpráva. Něco moc výjimečného.“

„Co je to? Bude nějaký večírek?“

„Něco lepšího,“ řekla Laura a políbila ji na tvář. „Strýček Josh jede domů.“

Margo dosedla na opěradlo křesla a musela se zhluboka napít šampaňského. „Skvělé,“ zamumlala, „prostě skvělé.“

Kapitola 4

Joshua Conway Templeton byl muž, jenž zásadně dělal jen věci, které chtěl a kdy chtěl. Jel autem ze San Franciska, protože se rozhodl, že z Londýna do Monterey nepoletí. Mohl se vymluvit, že hotel v San Francisku vyžadoval důkladnější kontrolu, ale tento Templeton šlapal ve skutečnosti jako dobře natažené hodinky. Hlavní důvod byl ten, že se Joshua rozhodl koupit si nový vůz.

Malý jaguár teď uháněl po dálnici jako střela. Projížděl zatáčky v rychlosti, která řidiče přiměla k radostnému úsměvu.

Tohle byl domov, to syrové, opuštěné pobřeží. Joshua znal stejně dobře italské Amalfi, prosvítl kolem fjordů v Norsku, ale jejich pozoruhodná krása se nemohla rovnat dramatické cestě na Big Sur.

Byly tu zátočiny, převisy, ostré útesy trčící k nebi, lesy a vodopády, míle nekonečného klidu, rušeného jen troubením tuleňů. A tahle scenérie Joshuu vždycky znova dojala.

Vracel se domů, kdy on chtěl a jak chtěl. V zákrutách i na rovině testoval svůj nový vůz, pedál plynu sešlapoval k zemi. Neměl přitom vůbec naspěch, prostě jen miloval rychlost a ri –

/iko. Naopak, měl teď spousty volného času a hodlal ho dobře využít.

Starost mu dělala jen Laura. Così v jejím hlase ho poděsilo. Neřekla nic neobvyklého, ale to ona nikdy nedělala. Bude muset trochu vyzvídat.

Musel myslet i na obchod. Ale řízení kalifornských hotelů nechal rád na Peterovi. Papírování nebylo nic pro něho. Raději dohlížel na vinice, výroby a běžný chod hotelů, přes podpisy tu byl Peter.

Během posledních deseti let si Joshua užíval svobody. Cestoval po Evropě, kontroloval pobočky, zajišťoval nezbytné renovace a podobně. Staral se o vinice ve Francii a Itálii, olivové háje v Řecku, zahrady ve Španělsku. Josh totiž ctil dávný názor rodiny, že rozdíl mezi jinými hotely a Templetony je v tom, že se u nich nabízí vlastní víno, oleje, zelenina, a dokonce ložní prádlo.

Mohl se titulovat jako výkonný viceprezident, ale ve skutečnosti urovnával problémy. Příležitostně se zhostil nějakého složitějšího právního případu, protože od absolventa Harvardu se očekávalo, že se občas ukáže v branži, ale i tak dával přednost lidem před kanceláří plnou papírů. Raději sledoval sklizeň a popíjel úzo s dělníky nebo

uzavíral smlouvy nad láhví Cristalu v pařížském Robuchonu.

I podle jeho matky byl Joshův přínos hlavně v jeho osobním kouzle. A on i přes poněkud nedbalý životní styl bral své povinnosti k rodině velmi vážně.

Jak přemýšlel o rodině, vzpomněl si na Margo.

Jistě bude v depresi, zničená a lítostivá. Ne že by si to nezasloužila. Rty se mu zkřivily v úsměšku. Tahal za šňůrky a vůbec dělal všechno možné, jen aby ji v Athénách očistili od všech podezření.

Koneckonců, athénský Templeton byl starý, důstojný hotel a spolu s rekreačním centrem zemi přinášel nemalé zisky.

Se skandálem a zničenou evropskou kariérou toho ale mnoho dělat nemohl, pokud je možné fotografování říkat kariéra.

Z toho se už musí dostat sama, uzavřel. Ale on jí bude pomáhat, ale zase po svém.

Ze zvyku prudce zastavil na okraji silnice a zdálky pozoroval ten dům na kopci, obklopený rozkvetlými keři, svůj domov. Dvě podlaží ze dřeva a kamene zbudovaná předky jako venkovské sídlo tady přestál už stopěťadvacet let bouří, záplav a zemětřesení.

Další generace přistavěly nová křídla a jeho otec dodal módní věžičky, kamenné terasy a arkýřová okna.

Miloval ten dům pro to, co mu dal a dával, stále něžně zvelebovaný sestrou Laurou.

V radostném vzrušení, že je tady, vyrazil křivolakou cestou vzhůru a za zatáčkou v šoku dupl na brzdy, protože téměř narazil do vysokých železných vrat.

Chvilí zuřivě klel, když vtom se ozval bzučák na vratech a čísi hlas.

„Sídlo Templetonů. Čím mohu sloužit?“

„Co to má znamenat? Kdo to sem sakra nechal postavit?“

„Hmm... To je pan Joshua?“

Když poznal hlas, snažil se rychle potlačit svůj vztek. „Annie, otevři, prosím, tu směšnou bránu, ano? A pokud nebudeme v obležení, nech ji otevřenou.“

„Ano, pane. Vítejte doma.“

Co si Laura vlastně myslí? říkal si, když se vrata tiše rozevřela. Templeton byl vždycky pohostinný. Jeho přátelé za ním od maličká běhali z pobřeží přímo na upravený trávník před domem.

Zlostně objel květinový ostrůvek, klíče i zavazadla nechal v autě a s rukama vraženýma do kapes vyběhl po kamenných schodech. To už se ale dveře rozletěly a Laura mu doslova skočila do náruče.

„Vítej doma,“ řekla, když jeho obličej zasypala polibky a donutila ho znovu k úsměvu.

„Na chvíli jsem si myslel, že mě nechceš pustit dovnitř.“ Laura se se zmateným výrazem chytla za bradu, bylo to její typické gesto vyjadřující rozpaky. „Co, ta brána?“

„Ach tak.“ Laura se trochu začervenala a uhladila si vlasy. „Peter si myslel, že potřebujeme víc zabezpečení.“

„Zabezpečení? Vždyť stačí přelézt těch pár kamenů vedle brány!“

„No ano, ale...“ To samé si říkala taky, a protože před ní stál Josh, vzdala to. „Prý to vypadá bezpečně a důležitě.“ Vzala bratrovu tvář do dlaní. „Ale to ty taky. Vypadáš opravdu důležitě, myslím.“

Ve skutečnosti ji napadlo, že vyhlíží spíš našťavaně a nebezpečně. Aby si ho naklonila, zavěsila se do něho a začala obdivovat jeho nový vůz. „Kdepak jsi koupil tu novou hračku?“

„V San Francisku. Jezdí jako blesk.“

„Což vysvětluje, proč jsi dorazil víc než o hodinu dřív. Máš štěstí, že paní Williamsová už celé dopoledne otročí v kuchyni, aby milému panu Joshovi připravila všechny jeho dobroty.“

„Ještě řekni, že budou lososové koláčky, a všechno je prominuto.“

„Lososové koláčky,“ potvrdila Laura. „Omelety, chřest, foie gras a zákusky. To je kombinace, co? Ale teď pojď dovnitř a vyprávěj mi o Londýně. Přijel jsi přece z Londýna, ne?“

„To byla jen krátká obchodní cesta. Pár dní jsem ale trávil v Portofinu.“

„No, ano.“ Vstoupili do salónku, kde Laura bratrovi nalila sklenici minerální vody, kterou Templetonové rovněž prodávali. „Tam jsem tě taky sháněla, když jsem se doslechla o Margo.“

„Hmmm.“ Tou dobou už byl Josh Marginým případem dávno zaměstnán, ale nehodlal se o tom rozšiřovat. „A jak se tedy má?“ řekl pouze jakoby nedbale.

„Přemluvila jsem ji, aby si chvíli poseděla u bazénu na slunci. Joshi, je to pro ni hrozná rána. Když přijela, vypadala strašně. Bella Donnaji nejspíš taky propustí. Brzy jí vyprší smlouva a oni ji asi

nebudou chtít prodloužit.“

„To je zlé.“ Josh usedl do křesla poblíž krbu a natáhl si nohy. „Tak by snad mohla propagovat nějaký jiný krém.“

„Víš, že to není tak snadné, Joshi. V Evropě si s Bella Donnou udělala jméno. Byl to její hlavní příjem. A jestli čteš trošku noviny, musíš vědět, že sehnat něco takového ve Státech je pro ni téměř nemožné.“

„Tak si aspoň najde opravdovou práci.“

Laura z loajality vystrčila bradu. „Tys na ni vždycky byl tak tvrdý.“

„Někdo musí.“ Ale Josh věděl, že dohadovat se o Margo se svou sestrou bylo zbytečné. Láskají zaslepila oči. „Tak dobře, zlato. Mně je taky líto, že takhle dopadla. Fakt je, že to pěkně schytala, ale to se v životě stává často. Posledních pár let se ale topila v lirách a francích, takže teď stačí, aby chvíli seděla na úsporách, lízala si rány a počkala, co bude dál.“

„Myslím, že je na mizině.“

To Joshe natolik šokovalo, že musel odložit svou sklenici. „Co myslíš tím ‚na mizině‘?“

„No, požádala Kate, aby se mrkla na její účetní knihy, a zdá se, že to moc dobře nevypadá.“

Tomu nemohl uvěřit. Sám si smlouvu s Bella Donnou důkladně prohlédl a věděl, že plat a provize, které Margo dostávala, by ji mohly dobře zajistit na celé desetiletí.

Znechuceně si odfrkl. Ale proč by to vlastně nebylo možné? Vždyť byla řeč o Margo.

„Proboha živého, co s těmi penězi dělala? To je snad házela do Tibery?“

„No, asi životní styl. Byla tam přece dost známá... Sakra, Joshi, taky přece měla na krku toho mizeru, co celé roky řídil její kariéru.“

„Takže se s kňouráním připlazila domů?“

„Ona nekňourá, to bys měl vzít na vědomí. Vy muži jste všichni stejní, není ve vás kouska citu a pochopení. Peter by ji zase klidně vyhodil...“

„Jen ať to zkusí,“ zamumlal Josh s hněvivým zábleskem v oku.

„Není to jeho dům.“

Laura otevřela ústa, ale hned je zase zavřela. Měla strach, že své

zmatené pocity už dlouho neudrží na uzdě. „Peter s Margo nevyrůstal, a nemá k ní tudíž takový vztah jako my. Nemůže tomu rozumět.“

„Ani nemusí,“ řekl Josh stručně. „Takže Margo je teď u bazénu?“

„Ano. Ale doufám, že tam nepůjdeš a nezačneš do ní hned šít. Už beztak je dost nešťastná.“

„Ne, jen jí nasypu trochu soli do ran a pak ještě zavraždím pár neviňátek.“

„Prostě se snaž být milý. Asi za půl hodiny se na jižní terase podává večere.“ Laura tím alespoň získá trochu času, aby mohla náležitě vybalit bratrova zavazadla.

Margo přesně vycítila, kdy Josh došel na okraj bazénu. Neviděla ho, neslyšela, ale její instinkty pracovaly v jeho případě na plné obrátky. Nic neřekl, jen se posadil na jednu z laviček a Margo tedy plavala dál.

Na koupel byla dost zima, ale ona se musela něčím zaměstnat. Voda byla navíc příjemně teplá, jen při styku s chladným vzduchem jí přejel po zádech mráz. Margo brázdila hladinu dlouhými, pomalými tempy a letmo se na Joshe podívala. Zamyšleně zíral kamsi do růžové zahrady.

Má Lauřiny oči, napadlo ji. Lauřiny krásné šedé oči v Joshově tváři ji vždycky znova překvapily. Ale ty jeho byly chladnější, netrpělivější a vždycky se na její úkor dobře bavily.

Někde se musel opálit. Ten zlatý odstín přidal další kapku neodolatelnosti už beztak hříšně hezké tváři. Ale tomu už Margot tolik váhy nepřikládala, krása byla přece hlavně hříčka osudu.

Ale Joshuu osud rozhodně neošidil. Zlaté vlasy měl jen o trochu tmavší než jeho sestra. Od chvíle, kdy se naposled viděli – kdy to vlastně bylo? – v Benátkách před třemi měsíci? – si je nechal narůst až k límci košile. Měl výrazné rty, které se uměly kouzelně usmát, ale i ušklíbnout, nebo dokonce zkřivit v úsměšku tak ledovém, až tuhla krev.

Bradu měl hladce oholenou a na vousy, které si nechával růst někdy kolem dvacítky, naštěstí už zapomněl. Jeho rovný nos byl lehce aristokratický. Ale nad tím vším hlavně panovala jakási aura

úspěchu, sebedůvěry a arogance, která Margo v době dospívání přitahovala a děsila zároveň.

Ale teď si byla jistá jedním – Joshua Templeton je poslední člověk, před kterým by dala najevo, jakou hrůzu má z budoucnosti. Záměrně se postavila na mělkém konci bazénu. Voda jí stékala po těle a vzápětí začínala stydnout, Margo mohla zmrznout dřív, než by si to vůbec připustila.

Jako by si teprve teď uvědomila, že není sama, povytáhla jedno obočí a usmála se. Pak promluvila hlubokým, hrdelným hlasem. „Á, Joshuo, zdá se, že svět je opravdu malý.“

Měla na sobě malé bikiny nafialovělého odstínu. Věděla dobře, že při pohledu na její křivky začíná většina mužů okamžitě fantazírovat.

Josh si jen posunul brýle na špičku nosu a přes jejich okraj si Margo prohlížel. Všiml si, že trochu zhubla a že má na celém těle husí kůže. Bratrsky jí hodil ručník.

„Za chvíli začneš drkotat zuby.“

Otráveně si ručník omotala kolem krku. „Vždyť je to osvěžující. A odkud jsi vlastně přijel?“

„Z Portofina, cestou z Londýna.“

„Portofino. Jedno z mých zamilovaných míst, i když tam nemáte svůj hotel. Tos asi bydlel ve Splendidu, že?“

„Kde jinde?“ Jestli si tam chce dál tak mrznout, řekl si Josh, tak ji nechá. Přehodil si nohu přes nohu a opřel se o lavičku.

„Rohové apartmá,“ vzpomínala. „Z terasy výhled na záliv, hory i zahrady.“

Přesně to tam opravdu hledal. Pár dní odpočinku a plachtění na moři. Ale tentokrát byl natolik zaměstnán telefonáty s policií a politiky v Řecku, že si té krásy sotva užil.

„A jak se tobě líbilo v Athénách?“

Bylo mu jí skoro líto, když si všiml, jak vyděšeně chvíli vypadala, ale ovládla se rychle. „Nebylo to tak pohostinné jako obvykle. Samé nedorozumění, otrava a zkažená cesta.“

„Tak tomu věřím,“ zamumlal Josh. „Tak neuvážené jednání, že? A to všechno jen kvůli několika kilogramům heroinu.“

Margo se usmála. „Moje řeč.“ Pak se natáhla po svém županu. Ani její pýcha by ji už nedonutila mrznout ani o vteřinu déle. „Alespoň si

od té rutiny trochu oddechnu. Už tak dávno jsem si nenašla chvíli, abych navštívila Lauru, Kate a děvčata.“ Zavázala si pásek a téměř vydechla úlevou. „A tebe samozřejmě taky, Joshi.“ Sehnula se, a protože věděla, že tím Joshe naštve, poplácala ho po tváři. „Jak dlouho se hodláš zdržet?“

Chytil ji za zápěstí, protože věděl, že ji tím taky rozčílí, a vstal. „Jak dlouho bude třeba.“

„Takže to bude jak za starých časů, ne?“ Margo vždycky znovu zapomněla, že je Josh o tolik vyšší. „Ale teď se radši půjdu převléct do suchého.“

Letmo ho políbila na tvář, zavolala „*ciao*“ přes rameno a vydala se k domu.

Josh se díval, jak odchází, a nenáviděl se za to, že je rozmrzelý, když ji neviděl zlomenou a uplakanou. Ještě víc se ale nenáviděl pro ten nepopiratelný fakt, že je do ní, a že vždycky byl, tak zamilovaný.

Margo se šestkrát převlékala, než byla konečně spokojena se svým večerním úborem. V hedvábné tunice a dlouhých kalhotách nafialovělé barvy si ale připadala dostatečně elegantní a přitom nijak nastrojená. Svůj výzor podtrhla jen zlatými náramky a klipsami a pak jí napadlo, že na terasu přijde bosa. To jí propůjčí auru bezstarostnosti.

Nedokázala vysvětlit, proč byla stále v pokušení na Joshe zapůsobit nebo ho nějak vyvést z míry.

Byla pravda, že ji jako dítě zle škádlil, v dospívání ji dokonce trýznil, a když se jejich cesty zkřížily v dospělosti, vždycky si vedle něho připadala naivní, povrchní a nezodpovědná.

Smlouva s Bella Donnou pro ni tolik znamenala právě proto, že to bylo jisté měřítko úspěchu, kterým mu mohla mávat pod nosem. Teď jí zbyla pouze image podporovaná sbírkou šatů a šperků, které po celá léta zoufale shromažďovala.

Mohla jen děkovat bohu, že se z těch zmatků v Athénách dostala dřív, než ji mohl přijet zachraňovat na bílém oři, protože to by bylo ponížení, na které by jí Josh hned tak nedal zapomenout.

Když se blížila k jižní terase, zaslechla nejprve Lauřin smích. To

bylo něco, co už jí pár dní chybělo. Lauřin smích. A třebaže ji Joshova přítomnost znervózňovala, musela mu být vděčná – Laura se díky němu zase smála.

S úsměvem vstoupila dovnitř.

„Nějaký vtip?“

Josh se jen opřel v židli a se sklenkou v ruce si Margo prohlížel.

„Josh mi jen vždycky prozradí nějaké strašné tajemství z dětství.

Určitě to dělá proto, abych si uměla představit, co všechno asi Kayla s Allison za mými zády vyvádějí.“

„To jsou přece dva andílci,“ řekla Margo, když se usadila pod keř kvetoucích wisterií. „To Josh měl čerta v těle. Jaký zločin to tenkrát provedl?“

„Pamatuješ na tu noc, kdy jsme šly s Mattem Boltonem a Biffem Milardem na Seraphinin útes? Bylo nám patnáct, jenom Kate s námi nemohla, protože byla o rok mladší.“

Margo zavzpomínala. „To léto jsme s těmi dvěma pořád někam chodily, dokud ti Biff nezkusil rozepnout podprsenku a tys mu nerozbila nos.“

„Cože?“ Josh okamžitě zpozorněl. „Jak to, rozepnout podprsenku?“

„Jsem si jistá, Josh, že tys to už taky párkrát zkoušel,“ odvětila Margo suše.

„Mlč. Tohle jste mi nikdy neřekly. A co ještě zkoušel?“ Joshův výraz dostal válečnický zápal.

Laura vzdychla. „Nic, kvůli čemu bys měl letět do Los Angeles a zastřelit ho jako psa. A navíc, kdybych si tu podprsenku chtěla nechat rozepnout, asi bych ho nepraštila do nosu. Ale zpátky k tomu večeru. To tenkrát jsme přece zaslechly Seraphininu ducha.“

„Aha, už si vzpomínám.“ r

Margo si vzala další paštikový sendvič a prohlížela si nádherně prostřený stůl a porcelán od Tiffanyho, který směla použít kdysi na oslavě svých třináctých narozenin. A ten rudý jasmín ve váze... Že by ji tím její matka tiše vítala?

„Seděli jsme na útesu a trochu se muchlovali,“ zavzpomínala.

„Co myslíš tím, muchlovali?“ vložil se Josh. Margo se jen usmála a ukradla mu z talíře pečený brambůrek. „Byl úplněk, hvězdy obrovské a jasné, oceán se ztrácel v nekonečnu. Vtom jsme ji zaslechly.

Plakala.“

„Jako by jí pukalo srdce,“ doplnila Laura. „Naléhavě, ale měkce. Hrozně nás to vyděsilo.“

„A kluci z toho byli tak vedle, že zapomněli na miliskování a rychle se nás snažili dostat do auta. Ale my tam zůstaly. Poslouchaly jsme to sténání a kvílení, až nakonec promluvila.“ Margo se při té vzpomínce zachvěla. „Mluvila španělsky.“

„A já jsem musela překládat, protože ty sis na hodinách slečny Lupezové lakovala nehty. Volala: „Najděte můj poklad, čeká na lásku.““

Margo vzdychla, ale Josh se nepřestával hihňat. „Trvalo mi tři dny, než jsem Kate naučil, jak to má říct bez koktání. Ta holka na jazyky nikdy nebyla. Málem jsme spadli z útesu, jak jsme se smáli, když jste vy dvě začaly vřeštět.“

Margo zúžila oči. „Ty a Kate?“

„Plánovali jsme to celý týden.“ Když viděl, že Margo o jídlo ztratila zájem, napíchl na vidličku její lososový chlebíček a přenesl ho na svůj talíř. „Kate se cítila děsně odstrčená, když jste vy dvě začaly randit. Ten nápad jsem dostal, když jsem ji našel, jak truchlí sama na útesech. Každý věděl, že se tam s těmi dvěma pitomci často poflakujete, a myslel jsem, že to Kate trochu rozveselí.“ Polkl a zazubil se. „A rozveselilo.“

„Kdyby tak rodiče tušili, že vláčíš Kate v noci někde po skalách, asi by ti utrhli hlavu.“

„Ale i tak to za to stálo. Celé týdny jste o ničem jiném nemluvily. Margo chtěla volat nějaké vědmě.“

„To byl jen takový nápad,“ trhla sebou Magro.

„Začalas ji hledat v seznamu a v Monterey sis taky koupila věštecké karty,“ připomněl Josh.

„Jen jsem experimentovala,“ řekla už se smíchem. „Krucinál, Joshi, to léto jsem utratila všechny svoje úspory za křišťálové koule a čtení z dlaně. Škoda že jsem ten poklad nenašla, patřilo by ti to.“

„Žádný neexistuje.“ Odstrčil talíř, protože se nechtěl přejídat. Jak by mohl mít také chuť na jídlo, když slyšel ten její hrdelný, vzrušující smích?

„Ale ano. Ukryla ho před americkými vojáky a teprv pak se vrhla

do moře.“

Josh se na Margo pobaveně zahleděl. „Nejsi už na pohádky trochu stará? Je to hezká legenda, ale tím to taky končí.“

„Ale legendy jsou většinou založeny na pravdě. Kdybys nebyl tak omezený...“

„Klid zbraní,“ řekla Laura a vstala. „Zkuste to chvíli vydržet a já se půjdu podívat, co je s dezertem.“

„Já jen racionálně uvažuji,“ pokračoval Josh, když se za Laurou zavřely dveře.

„Tys byl vždycky bez citu. Já jsem strávila v Evropě tolik času jako ty, v Paříži, v Římě...“

„Pár nás prostě pracuje taky v Evropě,“ přerušil ji Josh a bavil se tím, jak se jí pohled zlostně zakalil. „Takový kukuč jsi měla i v reklamě na ten parfém. Jak se jen jmenoval? Savage – Divoch.“

„Ta kampaň zvedla Bella Donné prodej o celých deset procent. Proto považuju to, co dělám, za práci, víš?“

„Jasně,“ řekl a dolil jí vodu do sklenice. „Takže, Margo, zkusil ti Matt taky někdy rozepnout podprsenku?“

Uklidni se, kontroluj se, říkala si Margo pro sebe. Zvedla sklenici a podívala se Joshovi přímo do očí. „Nikdy jsem žádnou nenosila.“ Sledovala, jak se zamračil a uhnul pohledem. „Tedy aspoň tenkrát,“ dodala se smíchem a vstala. „Možná jsem přece ráda, že jsem zase doma. Aspoň se mám s kým hádat.“

„Rád posloužím. A co je to s Laurou?“

Margo sklopila oči. „Jsi moc rychlý, Joshi. Dělá si o mě starosti. Snad je to všechno.“

Musí to zjistit sám, rozhodl se a také vstal. „A ty si starosti neděláš?“

Prekvapil ji, ta něha v jeho hlase a lehké pohlazení hřbetem ruky po tváři. Zachtělo se jí opřít se o něho, položit mu hlavu na rameno, zavřít oči a aspoň na chvílku by všechno bylo dobré. Už jako by udělala první krok, když se zalekla svojí pošetilostí. „Snad na mě nehodláš být hodný, Joshi?“

„Možná.“ Snad to způsobil zmatek v jejím výrazu, nebo vůně její kůže, ale musel se jí prostě dotknout. Položil jí ruce na ramena a stále se na ni tak upřeně díval. „Potřebuješ pomoci, Margo?“

„Já...“ Ucítla cosi na rtech a pak pochopila, že to předvídá jeho polibek. „Já myslím...“

„Promiňte,“ ozvalo se za nimi. Na terase se objevila Ann, tvářila se neutrálně a v ruce držela mobilní telefon. V očích jí pouze zablesklo, když Josh spustil ruce z Marginých ramen, jako by ho Ann právě přistihla, jak z její dcery strhává šaty. „Slečna Kate s tebou chce mluvit, Margo.“

„Ach.“ Margo zírala na telefon, který jí matka podala. „Díky. Ehm... Kate, ahoj.“

„Něco se děje? Máš divnej hlas...“

„Ne, ne, nic,“ zasáhla rychle Margo. „Jak se máš?“

„Blíží se termín placení daní, jak myslíš, že se účetní může cítit? Proto se taky odsud hned tak nedostanu. Ale chci s tebou nutně mluvit. Mohla by ses tu dnes odpoledneavit? Mezi třetí a půl čtvrtou si na tebe můžu udělat čas.“

„Jistě. Teda, jestli...“

„Bezva. Tak zatím.“

Margo zavěsila. „Kate byla vždycky mistr na rychlou komunikaci.“

„Blíží se patnáctý duben. Daňové šílenství.“ Margo povytáhla obočí. Josh se zdál naprosto uvolněný, jako by všechno to napětí a očekávání byl jenom její výmysl. „To právě taky říkala. Mám se u ní avit v kanceláři. Radši se půjdu zeptat Laury, jestli mi půjčí auto.“

„Vezmi si moje. Stojí před domem a klíčky jsou uvnitř.“ Krátce a mile se na ni usmál. „Kruci, Margo, ale kdo tě vlastně učil řídit?“

„No ty přece,“ její oči se rozjasnily, „s tvou charakteristickou trpělivostí.“

„Protože jsem měl strach. Tak jed'. Ale jestli ho poškrábeš, hodím tě z útesu za Seraphinou.“

Když Margo odjela, Josh se zase posadil a uvažoval, že mu zbyl nejen její koláč, ale i čas vyzvědět, co vlastně trápí jeho sestru.

Kapitola 5

Kate Powellová byla zásadová, cílevědomá a někdy i nepřizpůsobivá. Když Margo procházela chodbami firmy Bittle a spol. a slyšela všechen ten shon a ruch, zvonění telefonů, cvakání klávesnic, pochopila, že k tomu Kate směřovala už od samého dětství. Už ty matematické kursy pro pokročilé, v nichž vždycky vynikala, tři roky práce jako třídní pokladník, praxe o prázdninách v hotelovém účetnictví a pak stipendium a titul na Harvardu.

Pak odmítla všechny Templetonovic nabídky pracovat pro rodinu a raději přijala místo u Bittla s nízkým nástupním platem, přestože by u podobných firem v New Yorku nebo Los Angeles mohla získat mnohem víc. Ale tím by se dostala daleko od domova a v tom byla Kate také zásadová.

A tak si budovala kariéru tady. Margo věděla o účetních jen to, že pořád řeční o daních, únicích a výdělcích, ale bylo jí jasné, že Kate teď odpovídá i za několik významných klientů své firmy.

Za všechny ty roky usilovné práce si alespoň vysloužila slušnou kancelář, napadlo Margo, když nakoukla dovnitř. Neuměla

si sice představit, že by tu byla sama celý den zavřená mezi čtyřmi stěnami, ale Kate vypadala spokojeně.

Stůl měla vzorně uklizený. Nikde žádné obrázky ani tretky. Jen urovnané stohy formulářů, ořezané tužky ve stojánku a malý, neustále zaměstnávaný počítač.

Kate si sundala modré sako a s vyhrnutými rukávy své bílé košile a kostěnými brýlemi na očích se soustředěně mračila nad nějakými ciframi. Třebaže telefon neustále vyzváněl, právě si nezasloužil žádnou pozornost.

„Tak tys vážně přišla včas? Zavři za sebou, prosím tě. Víš, kolik lidí čeká s placením daní na poslední chvíli?“

„Ne.“

„Všichni. Posad' se.“ Margo se usadila v křesle naproti. Kate vstala,

procvičila si ramena a krk, sundala si brýle a pak se natáhla pro konvici svého kávovaru. „Annie říkala, že Josh je doma.“

„Jo, právě dorazil, celý opálený a ve formě.“

„Ten je přece pořád ve formě, ne?“ Kate si všimla, že zase zapomněla rozevřít žaluzie, a tak aspoň teď do pokoje vpustila trochu přirozeného světla. „Doufám, že se tady chvíli zdrží, protože já nebudu mít čas dřív než po patnáctém.“ Ze zásuvky svého stolu Kate vytáhla láhev Mylanty a jako notorický piják do sebe obrátila pár hltů.

„Kristepane, Kate, jak to můžeš dělat? Vždyť je to odporné.“

Kate jenom zvedla obočí. „A kolikpak cigaret jsi dneska vykouřila ty?“

„To není to samé.“ Margo se dívala, jak Kate zase láhev schovává. „Aspoň vím, že se pomalu zabíjím. Měla bys zajít k doktorovi, nebo se naučit relaxovat, zkus ta jógová cvičení, o kterých jsem ti říkala...“

„Přestaň.“ Kate přerušila přednášku a zadívala se na svůj časový rozpis. O svůj podrážděný žaludek se bude moci starat, teprve až dokončí přehled všech kapitálových zisků a ztrát. „Za dvacet minut přijde klient, takže nám na debaty o našich závislostech nezbývá čas.“ Podala Margo šálek s kávou a usedla na hranu stolu. „Jestlipak se Peter ukázal doma?“

„Neviděla jsem ho. A Laura o tom moc nemluví? Kate, on snad bydlí v hotelu?“

„Oficiálně ne.“ Kate si začala kousat nehty, ale včas si to uvědomila a raději upíjela kávu. „Ale zaslechla jsem, že už tam tráví mnohem víc času než doma.“

Kate si znovu uvědomila, jak jí bolest pulsuje ve spáncích. V čase, kdy klienti šileli s daňovým přiznáním a její nejbližší přátelé se potýkali s tolika problémy, se Kate každé ráno budila s úpornou bolestí hlavy.

„Ale on teď má taky dost práce.“

„Nikdy jsi ho neměla ráda, vid’?“

„Ani ty ne.“

„No, jestli jsou v ráji problémy, snad bych mohla Lauře nějak pomoci. Ale jestli Peter nechodí domů jen proto, že jsem tam já,

měla bych odejít. Můžu bydlet třeba v nějakém rekreačním komplexu.“

„Když jsi tu nebyla, mohl provádět mnohem míň postelových kontrol. Já nevím, co dělat, Margo.“ Kate si promnula unavené oči. „Laura o tom moc nemluví a já zas v těchto věcech nejsem nejlepší poradce.“

„Takže s tím účetním už se nescházíš?“

„Ne.“ Kate pevně sevřela ústa, aby bylo jasné, že tím debata končí, i když kdesi uvnitř plamínek stále doutnal. „Ani bych na rande neměla čas. A taky jsem ráda, že jsi teď s Laurou a dětmi ty, protože já se odtud nejméně týden nedostanu.“

„Zůstanu, dokud jí tím nebudu komplikovat život.“ Margo chvíli bubnovala prsty o opěradlo své židle. „Vypadá najednou tak štěstěná, když se objevil Josh. Ani jsem netušila, jak je smutná, dokud jsem je dnes neviděla spolu. Což mi připomíná...“ Margo odložila kávu. „Nemělas trochu strach, že tě bude Seraphina strašit, když sis dělala legraci z jejího ducha?“

Kate se zatvářila nechápavě. „Cože?“

„Schovávat se na skále a kvílet špatnou španělštinou něco o ztraceném dědictví! Ani na chvíli jsi nás s Laurou neoklamala.“

„Ach tohle!“ Kate se začala otřásat smíchy. Její živelný smích nakazil i Margo. „Bože, na to bych už zapomněla. Když jsem tak žárlila, že už můžete s Laurou na rande, a po mně strýček a tetou chtěli, abych ještě rok počkala... Ne že bych o to nějak zvlášť stála, ale byla jsem našťavaná, že jste mě předběhly.“ Kate vstala a dopila svou kávu. „Josh míval stejně ty nejlepší nápady.“

„Mělas štěstí, žeš z té skály nepadla a nesetkala se se Seraphinou osobně.“

„Měli jsme s sebou lana,“ hihňala se Kate. „Nejdřív jsem byla opravdu mrtvá strachy, ale nechtěla jsem, aby si Josh myslel, že jsem poseroutka. Vždyť víš, jaký pak umí být.“

„Hmmm.“

„Stejně to byly časy... A navíc, když jsem vás slyšela, jak voláte na Seraphinu, byl to jeden z nejsvětějších momentů mého života. Ale nemůžu věřit, že to Josh na mě řekl.“

„Nejspíš si myslíš, že už jsem dost stará a vlasy ti za to nevyškubu. Jenže nejsem, ale ty máš vlasů tak málo, že by ani nebylo co škubat.“ Margo si objala jedno koleno a pokračovala. „Jenže tys mě sem určitě nepozvala proto, abychom vzpomínaly na staré časy. Takže mně to klidně všechno vrať.“

„Tak dobře,“ začala Kate. Věděla, že už tu chvíli déle oddalovat nemůže. „Mám vlastně dobrou i špatnou zprávu.“

„Tak nejdřív tu dobrou.“

„Pořád ti ještě zbývá dobré zdraví.“ Margo se nervózně zasmála a Kate zalitovala, že nebyla trochu taktnější. „Promiň, špatný účetnický vtip. Ale ty musíš sama dobře vědět, že ti toho opravdu moc jiného nezbylo, Margo. Finančně jsi prostě v troubě.“

Margo stiskla rty. „Nemusíš mě šetřit, Kate. Já to unesu.“

Kate sklouzla ze stolu, usadila se na opěradle Margina křesla a objala přítelkyni kolem ramen. „Všechno jsem to zanesla do počítače a vytiskla ti kopii.“ A díky tomu jsem spala míň než tři hodiny. „Ale i tak máš několik možností.“

„Já nechci...“ Margo se musela nadechnout, aby se jí netrásl hlas. „Nechci oficiálně přiznat bankrot, jen jako poslední možnost. Je to asi jen moje pýcha, ale...“

Tomu Kate sama moc dobře rozuměla. „Myslím, že tomu se můžeme vyhnout. Ale stejně bys měla vážně uvažovat o tom, že se vzdáš některých cenných věcí.“

„Já nějaké mám?“ zeptala se Margo odevzdaně.

„Máš třeba byt v Miláně. Jeho cena sice nemohla nijak výrazně stoupnout, protože jsi ho koupila teprve před pěti lety, ale i tak bys za něj mohla dostat o něco víc, než jsi vložila. Pak je tu tvé lamborghini, a to už je téměř splacené, a když se rychle prodá...“

„Fajn.“ Margo se snažila nelítovat svého krásného bytu ani skvělého rychlého vozu, protože chápala, že to jsou jedny / . věci, které si teď nemůže dovolit. A sebelítost byla navíc první v pořadí. „Zkusím je prodat. Asi bych už měla začít balit...“

Kate vstala a přešla ke svým záznamům, nahlédla do nich jen proto, že nevěděla, co s rukama, a pak si posunula brýle na nose. „Pak jsou tu ta mrtvá zvířata.“

Margo zatřepala hlavou. „Cože?“

„Tvoje kožichy.“

„Ach, to je ten americký přístup,“ zamumlala. „Já přece ty hloupé norky nezabila.“

„A soboly,“ dodala Kate suše. „Prodej je a zase ušetříš za údržbu a pojištění. A teď tvé šperky.“

To byl ale zásah přímo do srdce. „Ale, Kate, šperky ne.“

„Tak se vzchop. Vždyť jsou to jen minerály a kameny.“ Volnou rukou si nalila další kávu a slabé pálení pod hrudní kosti ignorovala. „Ty částky za pojištění tě vysávají, a ty navíc potřebuješ hotovost na splacení dluhů – účty za kadeřníky a módní salóny, daně. Italské bernáky jsou tvrdé a ty sis na horší časy vlastně nic nenašetřila.“

„Měla jsem úspory, ale Alain mi je vyfoukl.“ Margo rozpletla prsty, které už ji začínaly bolet. „Do minulého týdne jsem to ani netušila.“

Bastard, pomyslela si Kate. „Můžeš je na něm soudně vymáhat.“

„A k čemu by to bylo?“ řekla Margo unaveně. „Jenom novináři by si zas měli na čem smlsnout.“ Zase ta pýcha, nemělo smysl ptát se Kate, jestli si může dovolit trochu té pýchy. „Takže se vlastně musím vzdát všeho, co mám, na co jsem pracovala a po čem jsem dlouho toužila.“

Kate odložila své desky. „Nebudu ti tvrdit, že jsou to jen věci, protože vím, že nejsou, Margo. Ale je to jedna z možností. Pak svůj příběh ještě můžeš prodat bulvárním plátkům a dostat za něj slušnou sumu v hotovosti.“

„A proč rovnou nejít do vykřičené čtvrti a neprodat svoje tělo? To by snad bylo míň ponižující.“

„Taky se můžeš obrátit na Templetonovy.“

Margo zavřela oči. Zahanbilo ji, že se tou myšlenkou nechala, byť jen na chvíli, svěst.

„Půjčili by ti,“ pokračovala Kate jemně, „a podrželi tě, dokud se znova nevzchopíš.“

„Já vím. Ale to nemůžu. Po všem, co pro mě udělali... A jak by se asi cítila má matka? Už tak jsem ji dost zklamala.“

„Já ti můžu dát deset tisíc. Víc v hotovosti právě nemám. To by pomohlo jen trochu, ale to ostatní by určitě rádi půjčili Josh s Laurou. Nebylo by to žádné žebrání, prostě jen půjčka od přátel.“

Margo chvíli mlčela. Zahanbeně se dívala na safíry svého náramku. „Abych si mohla nechat svoji pýchu, své kožichy a diamanty. Ne, myslím, že tohle by nešlo. Ale díky.“

„Určitě si to budeš chtít promyslet, zvážit situaci. Ale ta moje nabídka trvá.“ Kate zase vzala složku do ruky. „Všechna čísla jsou tady. Z pojištění jsem vypočítala přibližnou cenu tvých šperků, pak je tam tržní hodnota auta, bytu a tak dále. Když to prodáš, získáš aspoň trochu času, přinejmenším chvíli vydržíš nad vodou.“

A co pak? napadlo Margo, ale raději se nezeptala. „Dobře. Dík, že ses tím zmatkem probírala.“

„To mi jde ze všeho nejlíp. Ale Margo, pár dní si odpočiň a všechno si promysli.“

„To udělám.“ Vstala a usmála se, když se jí podlomila kolena. „Bože, já se ale klepu.“

„Sedni si. Přinesu ti trochu vody.“

„Ne. Potřebuju jenom na vzduch.“

„Půjdu s tebou.“

„Ne, díky. To bude dobré.“

Kate Margo lehce pohládila po vlasech. „Máš chuť mě zabít?“

„To ne.“ Namísto toho Kate prudce objala. „Ozvu se,“ řekla nakonec a vyběhla z kanceláře.

Přála si být statečná. Celý život Margo toužila po dobrodružství, slávě a romantice. Chtěla být jednou z těch bezohledně odvážných žen, které se neřídí žádnými trendy, ale samy je tvoří. Až dosud spoléhala hlavně na svůj vzhled a sex-appeal. Se vzděláním se nijak nezatěžovala, postačilo jí jen nutné minimum. Narozdíl od Laury a Kate si čas ve školní třídě spíš protrpěla. Na co by jí taky byly matematické vzorce a historická data? Mnohem důležitější se jí zdálo, co se ten rok nosí v New Yorku a kteří návrháři frčí v Miláně.

Ale ještě před měsícem, uvažovala Margo, když stála na větrem ošlehaném útesu, jí ten život připadal perfektní. Jenže to bylo všechno tak, jak si vždycky přála. Bydlela v té správné části města, v lepších restauracích a buticích jí věnovali pozornost a znala spoustu těch správných lidí, bohatých, známých a bohémských. Navštěvovala honosné večírky a muži jí nadbíhali. Mohla předstírat znučenost nad

články, které se zabývaly spekulacemi o jejím soukromém životě. Byla prostě na výsluní.

A pak tu byl také její milenec. Starší, úžasný muž, a jak si vždycky přála, Francouz. To, že byl ženatý, považovala spíš jen za malou módní překážku a fakt, že se museli skrývat, dodával jejich vztahu vzrušující příchuť. Teď chápala, že to vzrušení mylně pokládala za vášeň.

A najednou bylo všechno pryč.

Když ji tehdy v Athénách odvedli k výsledku, myslela si, že už nic horšího přijít nemůže. Ta hrůza, kterou zažívala, vytržená bez varování ze světa privilegovaných. A nikdo z pečlivě vybraných přátel jí nepřispěchal na pomoc a ona musela znovu přehodnotit, kdo je Margo Sullivanová.

Ale nejspíš to ještě nebylo všechno.

Margo seděla na skalisku a nepřítomně othrávala luční bílý kvítek. Laura by jistě znalajeho jméno, napadlo Margo s úsměvem. Vždyť Laura byla i přes svůj vznešený původ typ takové divoké květiny, kdežto Margo patřila spíš do skleníku.

A teď je zruinovaná.

Měla to od Kate černé na bílém. Brzy bude Margo bez příjmu a bez domova. Tedy bez života.

Zírala na kvítek ve své dlani. Byl prostý, ale nezlomný. Vyrostl na mělké, nehostinné půdě, a přece si našel cestu ke slunci. Utrhni ho, vyroste další.

Margo najednou pochopila, že opravdu nikdy nemusela za nic bojovat. A měla strach, že vytržená z kořenů prostě a jednoduše zajde.

„Čekáš na Seraphinu?“

Margo nespustila oči z kvítku, a když se Josh usadil na kamenu vedle ní, řekla: „Ne, jenom čekám.“

„Laura vezla holky do tanečních, tak jsem se chtěl trochu projít.“ Ve skutečnosti se rozhodl jít na kurt trénovat podání, ale oknem zahlédl Margo na útesech. „Jak se má Kate?“

„Velmi zaměstnaně. Zdá se, že u Bittlea našla svoje nebe.“

„Děsné,“ otřásl se Josh.

Margo to přece jen rozesmálo. „Asi jsme pěkně povrchní, Joshi. Jak

se vlastně vede nám?“

„Těžko říct, když se nikdy nezastavíme na dost dlouhou chvíli, abychom se na sebe líp podívali. Tohle tě tak rozesmutnilo?“ Zatahal Margo jemně za vlasy, které jí přepadly do tváře. „Podívala ses na sebe moc zblízka?“

„To už se stává, když ti někdo nastaví zrcadlo.“

Na chvíli jí stáhl tmavé brýle a prohlédl si ji. „Však je to ale z pekla pěkná tvář,“ řekl a brýle vrátil na své místo. „Chceš vědět, co jsem viděl já?“

Margo vstala a popošla blíž ke srázu. „Nevím, jestli bych dnes snesla ještě další ránu. Tys svoje názory nikdy nebalil do vatičky.“

„A měl bych? Když žena vypadá jako ty, neustále přece poslouchá jen lichotky a nepříjemné věty vypouští druhým uchem ven. A ty jsi ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl.“ 1) íval se, jak se otáčí, a přestože měla oči zakryté, vycítil její překvapení. „Hříšná tvář, hříšné tělo. Jako by trestaly muže jen za to, že po nich zatouží. Všechna ta sexualita a divokost, kterou využíváš skoro bezděky. Pohledy, pohyby hlavou, gesta. Je to fenomenální a občas i krutý talent. Ale to už jsi jistě slyšela mnohokrát.“

„Ne tak docela,“ zamumlala Margo. Nevěděla, jestli jsou to spíš lichotky, nebo urážky.

„Ale všechno je to jen dílo náhody.“ Vstal a stoupl si vedle ní. „Snad jsi pro to byla stvořena a nic jiného nezvládneš.“

Bylo to tak nečekané bodnutí, že Margo zalapala po dechu. „To bylo zlé, Joshi.“

Když se otočila k odchodu, chytil ji najednou silně za ruku a mírně řekl: „Ještě jsem neskončil.“

Kdesi v ní začal doutnat zuřivý vztek. A kdyby se mohla vytrhnout a poškrábat ho, udělala by to. „Nech mě na pokoji. Mám po krk lidí, jako jsi ty. Stojím jim za slovo, jen když se mi daří. Holka na párty. Pro hezké chvíle. Ale jakmile se vyskytne problém, nejsem jim najednou dost dobrá, jako někdo, kdo se dere, kam nepatří.“

Josh trochu povolil stisk. „A je to pravda?“

„Já přece nejsem jen obrázek z časopisu. Mám svoje city a potřeby. A taky mám strach. A nemusím nic dokazovat nikomu, jenom sobě.“

„Tím líp pro tebe. Je dobře, že sis to uvědomila.“ Bez vynaložení

větší síly, což ji nesmírně zlobilo, ji stáhl zpět na kámen, dřepł si před ní a dál ji pevně držel za ruku. „Ty jsi ale ta, co si hrála s iluzemi a využívala je. A ty se jich taky musíš zbavit.“

„Neříkej mi, co mám dělat. A jestli mě hned nepustíš...“

„Zavři pusť. Prostě mlč.“ Krátce s ní zatřásl, což jí opět vyrazilo dech. „Na to si taky budeš muset zvyknout. Ze se k tobě lidi budou chovat jako k ostatním a ne jako k rozmazlené

Barbie. Život není zas tak snadný, markýzo. Tak se s tím vyrovnej.“

„A co víš o životě ty? Narodil ses do přepychu. Nikdy jsi nemusel o nic usilovat. Nemusel ses bát, jestli tě někde budou chtít, jestli tě dobře přijmou, nebo jestli se máš kam vrátit.“

Upřeně se na ni díval a byl vděčný, že nepoznala, že se celý život bojí, jestli ho právě ona bude chtít přijmout zpátky a milovat. „Ale teď nemluvíme o mně, že ne?“

Margo odvrátila pohled směrem na moře. „Je mi jedno, co si o mně myslíš.“

„Fajn, ale já ti to stejně povím. Jsi rozmazlená, bezcitná ženská, která se hezky dlouhou chvíli nestarala o nic jiného než o svoje uspokojení. Svoje cíle jsi míchala dohromady se sny a teď, když jsi od života dostala pěknou facku, bude zajímavé dívat se, jestli v sobě objevíš také jiné kvality a postavíš se zase na nohy.“

„Ach. Tak já mám ještě jiné kvality?“

Josh marně přemýšlel, proč vlastně tolik zbožňuje ten její mrazivý, odsuzující tón. „Ty jsi přece z pevného, nezlomného materiálu, Margo, a hned tak něco tě snad neporazí.“ Nepřítomně zvedl její ruce a políbil je. „Máš soucit a pochopení pro ty, které miluješ. Chybí ti jen trocha zdravého rozumu, který nahrazuješ humorem a šarmem.“

Margo jen stěží držela své pocity na uzdě, ale ovládla se. „To je úžasná analýza. Budeš mi ale muset poslat účet, na hotovosti právě moc nemám.“

„To nic.“ Znovu ji postavil na nohy a jemně přihladil vlasy, které jí tančily ve větru. „Jestli potřebuješ na chvíli založit...“

„Nepokoušej se mi nabídnout peníze,“ přerušila ho příkrým tónem. „Nejsem žádná zkrachovalá ztracená dcera nebo zbloudilá ovce.“

Ted' byl dotčený zase on. „Myslel jsem, že jsi přítel.“

„Hm, tak si své peníze nech pěkně na kontech ve Švýcarsku, příteli.“

Já se o sebe umím postarat sama.“

„No, jak chceš. A co zavézt mě zpátky k domu?“

Margo ohrnula rty. „A co kdyby sis trhnul nohou?“ Nato mu v./tekle odkráčela z dohledu. Vzápětí uslyšel zvuk motoru svého auta a svíst pneumatik.

Panebože, pomyslel si s úsměvem, vždyť on je do ní celý blázen.

Margo vkráčela do domu a vztek v ní stále doutnal. Uprostřed haly ale zaslechla hlasy. Tiché, rozumné projevy. Až příliš rozumné, pomyslela si. Chladně rozumné a kousavě formální.

Otrásla se při myšlence, že spolu takovým bezkrevným lónem mluví manželé. I když to bylo bolestné, dávala přednost vášnivě výměně názorů, která právě proběhla mezi ní a Joshem, před chladnou argumentací mezi Laurou a Peterem v knihovně.

Pootevřené dveřeji dovolily pozorovat celou scénu z prahu pokoje. Tak intelektuálský pokoj, vůně kůže a police přetížené knihami, tak civilizovaný rozhovor. Jak strašné!

„Je mi líto, že to cítíš takhle, Petře, ale já s tebou souhlasit nemůžu.“

„Jenže takové věci jako obchod, řízení hotelů, naše postavení ve společnosti nebo média nejsou právě tvou doménou. Stěží bych dosáhl svého postavení, kdyby si tví rodiče a rada direktorů nevážili mých názorů.“

„To je pravda.“

Margo tiše nahlédla dovnitř. Laura stála u okna s rukama zaklesnutýma do sebe. V očích se jí odráželo silné rozrušení a Margo nechápala, že to Peter může tak chladně přehlížet.

Sám stál u krbu, opíral se o jeho římsu a v ruce držel sklenku se skotskou.

„Jenže v tom případě,“ pokračovala Laura stejně tichým, prázdným hlasem, „by teď moje rodina tvůj názor nesdílela. Josh si také myslí něco jiného.“

Peter se pohrdavě zasmál. „Josh si sotva bude dělat starosti s naší reputací. Nejvíce času tráví v klubech nebo na kurtech.“

„Opatrně,“ varovala ho Laura polohlasem, ale se skrytou silou. „Ty a Josh sice přistupujete k věcem rozdílně, ale oba jste pro Templeton

důležití. Josh si jednoznačně přeje, aby tu Margo zůstala, jak dlouho jen bude chtít. A protože jsem tvoji reakci předpokládala, zavolala jsem dnes ráno rodičům, a ti jsou také nadšeni, že se Margo vrátila domů.“

Peter stiskl rty, až se z nich vytratila barva. To by Margo bývalo potěšilo, kdyby Peterova zlost nepatřila Lauře. „A za mémi zády. To je pro tebe typické, že? Běžet za rodiči, kdykoli s tebou v něčem nesouhlasím.“

„Já za nimi neběhám, Petře.“ Laura si unaveně sedla na pohovku u okna. Sluneční světlo jí zasvítilo do zad, že se zdála křehká, zranitelná a neodolatelně krásná. „Naše soukromé spory s nimi neřeším. Tohle byl, řečeno tvými slovy, byznys.“

„A na byznys jsem tu přece já.“ Jeho hlas zněl tvrdě a netrpělivě. „Ty se máš starat o dům a o děti. Ale odkládáš je na druhou kolej kvůli nějakému falešnému pocitu solidarity.“

„Nikdo a nic nemá přednost před mémi dětmi.“

„Vážně?“ Na rtech se mu objevil úšklebek. „Předpokládám, že sis během manikúr a společenských schůzek sotva našla čas na sledování televize. Jeden magazín věnoval tvé staré přítelkyni celou půlhodinu. Byl tam jeden zvlášť zajímavý záběr, jak se sluní na jachtě bez plavek. Několik blízkých přátel vypovídalo o jejím uvolněném životním stylu. Ta reportáž přirozeně nezapomněla připomenout její vztah k Templetonu a k Lauře Templeton Ridgewayové.“

Petera potěšilo, že Laura neodpovídá. „Byl tam také obrázek vás dvou a našich dětí. A k tomu všemu nějaký číšník z jistého country klubu vyprávěl, jak jste se tam vy dvě a ještě jedna neznámá dáma před dvěma lety vesele bavily u šampaňského.“

Laura se jen usmála. „Kate bude našťavaná, že si nezjistili taky její jméno.“ Ihned ale změnila tón a Peter poznal, že co pokládal za stud, byla ve skutečnosti jen rozmrzelost. „Ale vážně, je to celé nesmysl. Když jsme naposledy byli na Riviére, vyčítal jsi mi, že se stydím opalovat se po francouzsku, a Margo bys za to odsuzoval. A kdyby ti lidé byli opravdoví přátelé, sotva by dávali placená interview o jejím soukromém životě. A kdybychom si opravdu chtěly udělat dámskou jízdu, / radosti, že se zase vidíme, nic jim po tom není.“

„Ty nejsi jen slepá a tvrdohlavá, ale i naivní. Ale tohle tvé chování už zašlo příliš daleko.“

„Jak to myslíš?“

Zlostně odložil svou skleničku. „Neustále mě zpovídáš, ignoruješ moje přání a své společenské povinnosti. A na Margo se vlastně jen vymlouváš, aby ses mohla chovat špatně.“

„Žádné výmluvy nepotřebuju.“

„To jistě. Tak to řeknu jasněji, Lauro, dokud bude ta žena bydlet v tomto domě, já ne.“

„Takže ultimátum?“ Laura pomalu naklonila hlavu ke straně.

„Myslím, že tě moje odpověď nemile překvapí.“

Margo na ten popud rychle vešla do místnosti. „Ahoj, Petře. Klid, já jsem z našeho setkání stejně málo nadšená jako ty.“

S hořkým úsměvem přešla k baru, a třebaže zřídka pila něco jiného než víno, nalila si dva palce skotské, aby nějak zaměstnala ruce.

„Vím, že vás ruším, ale právě jsem si šla promluvit s matkou.“ Lokla si whisky a lehce se otrásla.

„Zdá se, že ses se svým posledním debaklem snadno vypořádala,“ prohodil Peter.

„Však mě znáš. Dneska tady, zítra tam.“ Margo vášnivě rozhodila rukama. „Mrzí mě, že jsem zmeškala ten pořad, o kterém jsi Lauře vyprávěl. Doufám, že mi ty záběry, jak se opaluju, lichotily. Víš, tyhle teleobjektivy někdy dost zkreslují.“ Zářivě se usmála a znovu zvedla sklenku. „A my oba přece víme, jak je zdání důležité.“

Ani se nesnažil zakrýt své znechucení. Margo pro něj nikdy nebyla víc než nezvedená dcera služebné. „Ten, kdo poslouchá za dveřmi, nemůže počítat s tím, že uslyší nějaké lichotky.“

„No jistě. Jak bys taky zjistil, kdybys někdy slyšel, co o tobě za dveřmi říkám já. Ale můžeš být klidný. Právě jsem šla říct své matce, že se musím vrátit do Milána.“

Zděšená Laura vkročila mezi ty dva soupeře. „Ale Margo, to není nutné.“

Margo vzala Lauru za ruku. „Ale ano. Ještě jsem hodně věcí nevyřešila. Potřebovala jsem si oddechnout, ale teď se musím vrátit a postarat se o zbytek.“

Bez ohledu na Petera si přitáhla Lauru blíž. „Mám tě moc ráda,

Lauro.“

„Tímhle tónem to neříkej.“ Laura polekaně pátrala v Margině tváři.
„Vrátíš se přece, nebo ne?“

Margo jen trhla rameny, třebaže se jí přitom svíral žaludek.
„Uvidíme. Ale budeme ve spojení. Ještě si musím jít promluvit s mamkou.“ Naposledy Lauru objala a pak se obrátila ke dveřím. Z náhlého popudu, jako ostatně vždycky, se ale najednou ještě otočila. Věnovala Peterovi ten nejpoohrdavější úsměv a pronesla: „Ještě jedno ti řeknu. Jsi nadutej, sobeckej idiot a nebyls pro Lauru dost dobrý, když si tě brala, a nejsi pro ni dost dobrý ani teď. A musí být právě peklo něco takového o sobě vědět.“

Když pak Margo rázovala pryč, měla dojem, že se jí ještě nic tak nepovedlo.

„Ale já přece neutíkám,“ tvrdila Margo, když ve spěchu balila své věci.

„Že ne?“ Ann pozorovala svou dceru s rukama založenýma v pase. Stále jen spěchá z místa na místo, ani na chvíli se nezastaví, aby popřemýšlela, říkala si.

„Zůstala bych, kdyby to šlo. Zůstala bych, jenže...“ Hodila do tašky svůj kašmírový svetr. „Prostě to nejde.“

Ann svetr ze zvyku znovu vyndala, úhledně ho složila a vrátila na své místo. „Měla by sis víc hledět svých věcí. A taky svých přátel. Opouštíš slečnu Lauru, když tě nejvíc potřebuje.“

„Odjíždím, abych jí ulehčila život, sakra.“ Margo si nervózně shrnula vlasy z čela. „Nemůžeš aspoň jednou říct, že něco dělám správně? Laura se dole kvůli mně právě hádá s Peterem. Hrozil, že ji opustí, když tu zůstanu. Prostě mě tady nechce.“

„Tohle je Templetonovic dům,“ řekla Ann věčně.

„Ale on tu bydlí. Laura je jeho žena a já jen...“

„Dcera služebné. Na to si vzpomeneš, jen když se ti to hodí. led tě ale prosím, abys zůstala a udělala pro Lauru, co budeš moci.“

Ach, pocit viny tak dobře účinkuje, pomyslela si Margo, když sundávala blůzu z ramínka. „Ale já jsem příčinou napětí v jejím manželství, jsem na obtíž. A nechci stát mezi ní a mužem, za kterého je už deset let provdaná. Víš, že ji mám opravdu moc ráda.“

„Ano,“ odpověděla matka s povzdechem. „V tomhle jsi chybu nikdy neudělala. Ale já ti říkám, že ona tě tady teď potřebuje, Margo. Její rodiče jsou bůhvídkde v Africe a vědí jen málo o tom, co se tady děje, a ještě méně o tom, co se přihodilo tobě. Jinak by tu byli. Ale ty bys měla zůstat. Aspoň jednou v životě mě poslechni.“

„Nemůžu.“ Chabě se na matku usmála. „Některé věci se asi nezmění. Laura tu má Kate a Joshe. A taky tebe,“ dodala. „Já musím vyklidit pole, aby se s Peterem zase usmířili. Jestli o to tedy stojí, i když jen bůhví proč...“ Mávla rukou. „Je to její rozhodnutí a moje zase vrátit se do Milána a poslepovat svůj rozbitý život.“

„No, co sis nadrobila, to si musíš sníst. Ale tvůj odchod jí ublíží,“ řekla Ann tiše. A mně taky, pomyslela si. Copak nevidíš, jak trpím, když tě zase vidím odcházet?

„Když zůstanu, ublížím jí taky. Takže v obou případech jsem jí k ničemu. V Miláně aspoň něco zařídím. Potřebuju peníze, potřebuju práci.“

„Ty potřebuješ.“ Matčiny oči zchladly. „To je jako vždy na prvním místě. Tak já ti objednám taxík na letiště.“

„Mami,“ zvolala Margo lítostivě. „Snažím se přece dělat, co je správné. Třeba dělám zase chybu, ale teď mám pocit, že je to to nejlepší. Snaž se mě pochopit.“

„Já chápu jen, že zase odcházíš, sotva jsi přijela domů,“ řekla Ann a zavřela za sebou dveře. To bylo jediné sbohem, které Margo dostala.

Kapitola 6

Do Milána se Margo zamilovala na první pohled. Nechala se oslnit Paříží, ohromit Římem a pobavit Londýnem, ale Miláno se svými rušnými uličkami, nenapodobitelným stylem a šarmem si získalo její srdce.

Kariéra modelky jí splnila dětské sny o cestování, ale v duši přesto toužila po útočišti, po místě, kde by zapustila kořeny.

Svůj byt si vybrala okamžitě. Zalíbila se jí budova s krásnými terasami, s vyhlídkou do ulic a na špice slavného Dómu. Od domu bylo navíc co by kamenem dohodil do elegantních obchodů na

Montenapoliane.

Ted' stála na terase, upíjela vychlazené bílé víno a sledovala večerní provoz na ulici. Slunce zapadalo, město se topilo v jeho záři a Margo postrádala někoho, s kým by ten pohled mohla sdílet.

Udělala dobře, že se vrátila. Bylo to od ní po dlouhé době první nesobecké rozhodnutí. Třebaže se s ní Laura do poslední chvíle přela a Josh si ji jen chladně měřil pohledem, který ji vinil z útěku, Margo věděla, že udělala to nejlepšší.

Jenže to nebylo vždycky to nejpříjemnější. Byla ted' zoufale osamělá a marně se potýkala se strachem z budoucnosti.

Celý týden od svého návratu nezvedala telefon a neodpovídala na vzkazy, které se hromadily na jejím záznamníku. Byly většinou od reportérů nebo známých, co chtěli slyšet nejnovější klepy. Ale bylo tam i několik nabídek a Margo věděla, že je bude muset zvážit.

Kdyby byla skutečně odvážná, oblékla by si patrně nějaké malé večerní a objevila se na nějakém večírku, až by celá místnost zašuměla. Jenže ted' si musela lízat ještě nějaké rány navíc.

Nechala dveře na terasu otevřené a vstoupila do obytné části bytu. Až na několik darů si tu každíčkou věc obstarala sama. () dmítla všechny bytové návrháře a raději se honila za každou icdnotlivou lampou či polštářkem.

A byt skutečně odrážel její vkus. Rozmanitý, pomyslela si s chabým úsměvem. Byly tu lampy od Tiffanyho, k tomu soška Buddhy, vázy, porcelán, několik starožitností a tak dále.

Ale i tak to bylo kouzelné, útulné místo, říkala si, když usedala na měkoučkou pohovku. A k tomu ty obrazy. Prý si dobře vybrala. Ty pouliční výjevy její dvoupokojový byt krásně oživily.

Její byt, její pokoje. Ale už jen dočasně, napadlo ji, když si zapálila cigaretu. Nemůže se tu schovávat navěky.

Snad by měla přijmout tu nabídku od *Playboye*, a tak zahnat na chvíli vlka ode dveří. Margo zúžila oči, když o tom ted' uvažovala. A proč by ne? Nebo proč by svůj příběh neprodala některému z bulvárních plátků, které se dobývají na její záznamník? Tak či tak by zase získala nějaké peníze a tak či tak by se musela před světem obnažit.

Na co jí ta hrdost vlastně byla?

Taky by mohla všechny šokovat tím, že vynosí všechno to zařízení bytu na chodník a rozprodá je těm, kdo nabídnou nejvíc.

Se smíchem si představila, jak by tím uvedla do rozpaků zdvořilého vrátného nebo elegantní sousedy a jak by potěšila věčně hladové novináře.

No, něco se dělat musí. Všude se jí hromadily účtenky a brzy mohla přijít také o střechu nad hlavou.

Nejlepší se jí ale přece jen zdálo najít diskrétního klenotníka a prodat mu svoje šperky. Tak by si podržela svoji úroveň, alespoň dokud se nerozmyslí, co dál. Chvíli si pohrávala s hranatým safírem, který nosila na ruce. Už si ani nevzpomněla, kolik za něj tehdy dala.

Ale na tom přece nesešlo. Kate jí přibližnou cenu vypočítala a důležité bylo, co teď za šperky mohla dostat. Margo se zvedla a spěchala do ložnice. Když odemkla sejf zabudovaný v čele cedrové postele, začala vytahovat pouzdra a krabičky. Za chvíli to v ložnici vypadala jak v Ali Babově jeskyni.

Proboha, to opravdu vlastní deset různých hodinek? Že by s ní bylo něco v nepořádku? A co jí to posedlo, že nakoupila ty hřebínky se zasazenými kameny? Hřebínky do vlasů přece nikdy nenosila. A ten korálkový límec! Jako z populárního seriálu *Star Trek*.

Napětí začalo povolovat, když se Margo probírala svým pokladem. Byly tam desítky kousků, kterých se mohla zbavit bez sebemenší lítosti. Rozhodně za ně dostane dost, aby se chvíli udržela nad vodou.

A co šaty?

Margo zuřivě vyskočila, rozsypala šperky a běžela k šatníku. Byly to obrovské prostory přecpané šaty, saky a kostýmy, botami a taškami. Trojdílné zrcadlo odráželo Margo, jak freneticky škube za ramínka.

Bylo přece tolik obchodů, které vykupovaly modelové oblečení z druhé ruky. Rozhazovala bundy, sukně a kalhoty po posteli a se smíchem běžela pro další. Když zaslechla zvonek, nevšímalas si toho a teprve jeho nepřerušovaný neodbytný tón ji donutil zastavit se. Pochopila, že se ocitla na pokraji hysterického záchvatu. Rychle začala zhluboka dýchat, aby se trochu uvolnila.

„Snad to není nervové zhroucení,“ řekla si a její hlas zněl nervózně a přiškrčeně. Zvonek nepřestával vyzvánět. „Už jdu, už jdu!“

vykřikla a překročila hromadu oblečení, která jí vypadla z náruče. Ať už je tam kdokoli, musí se ho rychle zbavit a pak dát byt zase do pořádku.

Bojovně rozrazila dveře a zkoprněla. „Joshi!“ Jak to, že to byl vždycky poslední člověk, kterého by tu čekala?

Josh si krátce prohlédl její rozčuchané vlasy, uzarděnou tvář a neupravený župan. Okamžitě ho žárlivě napadlo, že přerušil sexuální hrátky. „Náhodou jsem přijel do města.“

Margo složila ruce na prsou. „Tak ty mě kontroluješ?“

„Laura si to přála.“ Příjemně se na ni usmál, ale v očích měl vztek. Koho to tam sakra má? Kdo se jí dotýkal? „Musel jsem těšit nějaký problém v milánském Templetonu, tak jsem Laure slíbil, že se tu zastavím.“ Naklonil hlavu. „Takže jak se máš?“

„Vyříd' Lauře, že dobře.“

„Mohla bys jí to říct sama, kdybys občas zvedla telefon.“

„Běž pryč, Joshi.“

„Díky za pozvání. Ale nepřemlouvej mě,“ řekl a protáhl se kolem ní dovnitř, „opravdu se nemůžu dlouho zdržet.“ Když se nehýbala a nechala dveře otevřené, zavřel za sebou sám. „Tak dobře, ale jen jednu skleničku.“

Bože, vždyť je úžasný, pomyslela si Margo. Arogance mu sedí jako plátěná košile. „Třeba zavolám ochranku a nechám tě vyprovodit ven.“

Josh se krátce zasmál a procházel se po místnosti. V kožené bundě a úzkých džínách vypadal mnohem drsněji než obvykle. Přemýšlela, jestli by si s ním malý Marco vůbec dokázal poradit.

„Tahle olejomalba tu ale nebyla, když jsem tu byl naposled,“ komentoval nový přírůstek. „Není špatná. Ale za tu Francouzskou čtvrt' bych ti dal šest set padesát dolarů.“

Margo povytáhla obočí. „Vždycky jsi nabízel maximálně pět set. Ale já ti ji stejně neprodám.“

Přešel to bez povšimnutí, ten obraz získá později. Uchopil skleněné těžítko a chvíli si ho přehazoval z ruky do ruky. Nepřehlédl, jak se Margo zadívala směrem k ložnici.

„Máš na srdci ještě něco, Joshi?“

Vraždu. Pomstu. Ale ležérně se usmál. „Hlad. Neměla bys tu něco

k jídlu?“

„Hned za rohem je hezká restaurace.“

„Fajn, tam můžeme zajít později, ale teď bych si dal trochu vína a třeba kousek sýra. Ale neobtěžuj se,“ řekl, když se Margo nepohnula, „budu se chovat jako doma.“ Otočil se a stále s těžátkem v ruce zamířil do ložnice.

„Ale kuchyň je na druhé straně,“ začala Margo panikařit. Josh zkřivil rty. Věděl zatraceně dobře, kde je kuchyň a všechno ostatní v jejím bytě, ale ten, kdo se schovává v ložnici, musí poznat, že Joshua Templeton má přednost.

„Sakra,“ zvolala Margo a chytila Joshe za rukáv. „Donesu ti to víno, jen prosím tě nechod’...“

Ale bylo pozdě. Margo zoufale zasténala, když Josh překročil práh ložnice a překvapeně se zastavil.

Margo přehlédla scénu a sama nemohla věřit svým očím. Haldy oblečení na zemi i posteli, mezi ním roztroušené šperky, jako by nějaké rozmazlené dítě dostalo záchvat vzteku. Ale Josh to popsal ještě výstižněji.

„Jako by tu vedl válku Armani s Cartierem.“ Margo musela potlačit smích. „Jen jsem to... tak trochu... přerovnávala.“

Pohled, kterým ji obdařil, ji nadobro vyvedl z rovnováhy. Chytila se za břicho, doklopýtala k posteli a v záchvatu smíchu na ní dosedla. Josh sebral cestou sako od Armaniho, a když ucítil v prstech materiál, řekl: „Ten člověk je bůh.“

To Margo znovu rozesmálo. „Joshi,“ zalapala po dechu, „ty jsi snad jediný člověk, který při pohledu na něco takového nevolá do blázince.“ Měla ho za to ráda, a tak mu podala ruku a posadila ho vedle sebe. „Byla to jen taková náhlá příhoda,“ řekla a položila si hlavu na jeho rameno. „Myslím, že už je to za mnou.“

S rukou kolem jejích ramen přehlížel Josh ten zmatek. „To jsou všechny tvoje věci?“

„Ale ne. Vedle je ještě jeden přecpaný šatník.“

„No jasně.“ Vtiskl ji polibek na temeno hlavy. „Komteso, kolik myslíš, že těch náušnic vlastně máš?“

„To netuším. Ještě jsem to ani všechno nevybalila.“ Už trochu s úlevou si povzdechla. „S náušnicemi je to jako s orgasmy. Člověk se

jich nikdy nenabaží.“

„Hm, takhle jsem o tom nepřemýšlel.“

„No, taky jsi muž.“ Přátelsky ho poplácala po stehně. „Tak ti dojdu pro to víno.“

Josh jasně cítil, že Margo pod županem není oblečená, a jeho pisty se na tom jemném hedvábí začínaly třást. „A co kdybych ho donesl já?“ Odstup, říkal si, to je teď nejdůležitější. Dotěrnost bylo to poslední, co by od něho nyní mohla potřebovat.

„Kuchyň je...“

„Já přece vím,“ zazubil se Josh. „Jenom jsem doufal, že tady přichytím tvého milence.“

„Ale já zrovna žádného nemám.“

„To se hodí, ne?“ Odešel z pokoje s jistotou, že Margo má chvíli o čem přemýšlet. Když se vrátil, nadšený, že na polici s vínem našel i výbornou Barolu, klečela Margo na podlaze a vracela šperky do příslušných krabiček.

Župan jí zase sjížděl z ramen. Josh byl v pokušení jí pásek sám pořádně utáhnout a zavázat na dva uzly.

Když vstala, nemohl přehlédnout její odhalené dlouhé stehno. Každý sval v jeho těle zasténal. Nejhorší na tom bylo, že se ho Margo nijak nesnažila srazit na kolena. Kdyby ano, už by ji dávno prostě strhl na postel a konečně naplnil své sny.

Ale tenhle nedbalý sex-appeal, to byla celá Margo.

Vzala si od něho sklenku a usmála se. „Myslím, že bych ti měla poděkovat, žeš přerušil ten můj záchvat nepřičetnosti.“

„A řekneš mi, co ho vyprovokovalo?“

„Jen takovej hloupej nápad.“ Přešla ke dveřím na terasu a otevřela je dokořán. Dovnitř začala proudit noc, se všemi svými zvuky a vůněmi. Margo se zhluboka nadechla. „Miluju tohle město. Skoro stejně jako...“

„Jako co?“

Margo zatřepala hlavou. „Na tom nesejde. Snažím se vymyslet způsob, jak tu moci zůstat alespoň v nějakém tom komfortu. Vracet se domů na Templeton by nebylo řešení.“

„Kdežto já, dědic Templetonova majetku, jsem uvolněný, je to tak? Bezstarostný. Objíždím zajímavá místa na světě a svádím ženy mezi hrami squashe. Nebo snad hraju squash mezi sváděním žen?“

„To si nejsem jistá,“ řekla Margo věčně. „Ale o to teď přece nejde.“ „A o co v tvém skvělém hodnocení tedy jde?“

„Tak ses přece urazil,“ pokrčila Margo rameny. „Ale ty musíš mít talent pro obchod, protože tví rodiče nejsou blázni. Jinak by ti totiž nesvěřili vládu nad všemi hotely, i kdyby tě měli rádi sebevíc. Nechali by tě jen pobírat nějakou rentu a žít si po svém.“

„Tvoje upřímnost je až dojemná,“ poznamenal Josh, odfrkl si a dopil svoji sklenku. „Myslím, že potřebuju další drink.“

„A pak máš ten diplom z právnické školy.“

„Ano, ten, co mi tenkrát dali, když jsem se prošvindloval Harvardem.“

„Nebud' zas taková citlivka.“ Margo Joshe poplácala po ruce.

„Prostě se mi zdá, že musíš mít nějaké ponětí o managementu.

Dostala jsem totiž několik zajímavých nabídek. Ta nejlukrativnější a nejméně komplikovaná je od *Playboye*.“

Jeho oči se tak zlostně zúžily, že z nich téměř létaly ohnivé jiskry.

„Aha.“

„Už jsem přece akty fotila – nebo něco podobného.“ Otrávená jeho jednoznačnou reakcí se Margo zakousla do svého sýra. „Evropské časopisy nejsou ale tak puritánské jako ty americké.“

„A to se ti umělecká fotografie ve *Vogue* zdá stejně vkusná jako plakátek v erotickém plátku?“ V hlavě se mu začaly rojit vražedné myšlenky jako nějakému podvedenému milenci.

Ne, nezdá, pomyslela si Margo zahanbeně. Ale nahlas nedbale poznamenala: „Stejně tělo... Fakt je, že jsem si až doted' vydělávala pózováním před objektivem různě oblečená nebo neoblečená. Jenom bych v tom prostě pokračovala. A jediné focení by mě tady navíc na delší čas zachránilo před všemi věřiteli. S tím, co mi nabízejí, bych se zase mohla postavit na vlastní nohy. Nebo aspoň na jednu.“

Ani na chvíli z ní nespustil oči. Někde poblíž upustil číšník plato s talíři a Josh při té ráně ani nemrkl. „A ty mě žádáš, abych se na tu nabídku podíval?“

Původně ji to napadlo, ale při tak ostrém tónu jeho hlasu si to rychle rozvážila. „Ne, to byla jen jedna z možností.“

„A tohle je vážně tvůj cíl, Margo? Stát se hvězdou nějakých upocených pubertáckých snů, viset na plakátu v kdejaké autodílně?“

„Trochu špatný vkus, ne?“

„Tak špatný vkus?“ vykřikl Josh, až se několik hlav otočilo jejich směrem.

„Nekřič na mě,“ sykla Margo. „Nikdys neměl pro mou práci pochopení. Nevím, jak jsem si mohla myslet, že mi nějak rozumně poradíš.“

„Tak ty chceš rozumnou radu. Skvělé.“ Lokl si vína, aby si uvolnil stažené hrdlo. „Tak do toho, komteso. Udělej to. Vezmi peníze a utíkej. Nestarej se o to, jak ublížíš své rodině. Proč bys měla, že? Jen ať se tvé matce za zády klidně pošklebují, ať si děti dobírají Ali ve škole, to není tvůj problém. Hlavně se přesvědč, že ti za to dobře zaplatili.“

„To stačí,“ řekla Margo tiše.

„Vážně?“ odsekl. „Právě se dostávám do varu.“

„Říkala jsem, že je to jen možnost, a ne že to přijmu.“ Netrpělivě si promnula bolavé spánky. „Zatraceně, je to přece jen tělo. Moje tělo.“

„Ale ty jsi připoutaná k jiným lidem. Myslel jsem, žeš už pochopila, že je tím, co děláš, taky zasahuješ.“

„Ale ano.“ Znaveně položila ruce zpátky na stůl. „Podle tvé reakce mi je ale jasné, že s tímhle mi asi nepomůžeš.“

Josh se snažil uklidnit. „Tak o to ti šlo? Testovalas půdu?“

Zmohla se na chabý úsměv. „Ano. Asi to nebyl dobrý nápad.“ Vzdychna a odstrčila svůj talíř. „Tak k dalšímu. S nabídkou jednoho německého producenta, abych se za tučný balík marek objevila v jeho lechtivém filmu, se radši nebudeme zaobírat.“

„Ježíši, Margo!“

„Řekla jsem, že to necháme být. Takže co děláš, když potřebuješ nově zařídit některý z vašich hotelů?“

Josh si přešel dlaní přes tvář. „Než dokážu přejít na tak odlišné téma, můžeme si objednat špagety.“ Pokynul číšníkovi a poručil tagliolini pro sebe a risotto pro Margo.

Margo se mezitím zamyslela. „Tvoje italština je mnohem lepší než

moje. To by taky mohlo být užitečné.“

„Margo, drahoušku, zabrzdí trochu, než se vzpamatuju.“ Krev se mu stále ještě vařila při představě, že si její barevný akt může za pár šupů koupit každý pitomec. „Budeš snad zařizovat byt?“

„Ne. Jistěže ne. Chci jen vědět, co děláš s nábytkem, který už nepotřebujete.“

„Potřebuješ snad nábytek?“

„Josh, prostě mi na to odpověz.“

„Dobrá. Málokdy dojde na tak velké změny, protože naši klienti si potrpí na tradici.“ Co se jí sakra mohlo v té pěkné hlavě zase vylíhnout? „Ale když třeba koupíme nový hotel, obvykle zařídíme pokoje v templetonovském stylu a přitom se necháme inspirovat taky tamním prostředím. Ponecháme si to, co odpovídá naší představě nebo standardu, a co se nehodí, prodáme na aukci, kde taky architekti vyberou vhodnou náhradu. Nakupujeme taky ale ve starožitnictví.“

„Aukce,“ mumlala Margo. „To bude nejlepší. A nejjednodušší. Aukce a starožitnictví. To jsou přece taky second nandy, ne? Chci říct, všechno, co tam mají, už dříve někdo vlastnil. Někdy si přece lidi cení víc věcí, které už někomu patřily.“

Zářivě se usmála na číšníka, který div nepřevrhl talíře s jídlem, jak mu přitom stoupl krevní tlak. „Grazie, Mario. Ho molta fame.“

„Prego, signorina. Mia piacere. Buona appetite,“ řekl číšník a hluboce se uklonil.

„Tvoje italština je dobrá,“ poznamenal Josh. „Ani nepotřebuješ slova.“

„On je zlatíčko. Má hezkou ženu, která mu každý rok povije nové bambino. A taky se nikdy nekouká na moji blůzu.“ Odmlčela se.

„Teda skoro nikdy. Ale skončili jsme u těch second handů...“

„Vážně?“

„Ano. Kolik procent z ceny tam obvykle dostanete?“

„To záleží na mnoha věcech.“

„Jako například?“

Josh měl dojem, že už příliš dlouho odpovídá trpělivě na otázky.

„Ne, nejdřív ty. Proč to potřebuješ vědět?“

„Přemýšlím o výprodeji za snížené ceny.“ Margo zalovila v Joshově talíři a sebrala mu smaženou ryбку.

„Říkej spíš za správné ceny.“

„Ano. To se mi líbí víc. Už deset let sbírám různé věci. Můj byt je vlastně dost přečpaný a něco můžu klidně oželeť. A když mám teď víc volného času, přemýšlela jsem...“

Přestože to nedala jasně najevo, Joshovi bylo jasné, že si chce zachovat hrdý postoj. „Potřebuju peníze,“ řekla nakonec. „Zbytečně bych něco předstírala. Kate si myslí, že výprodej je jedno z řešení. Teď, když jsme vyřadili ten *Playboy*...“

„A půjčku ti asi nabídnout nesmím, co?“ zamumlal. „Chceš po mně, abych jen seděl a díval se, jak za babku rozprodáváš svoje boty.“

„A taky kabelky, porcelán, svícny.“ Josh ji nesmí začít litovat, rozhodla se. Nikdo ji nesmí litovat. „Podívej, Streisandová to taky před pár lety udělala, no ne? Ne že by taky potřebovala prachy, ale jaký je v tom rozdíl? Prostě prodala věci, které měla moc dlouho, a pochybuju, že se nad penězi ošklíbla. A protože to nevypadá, že bych v nejbližší době mohla prodávat svou tvář a tělo prodávat nechci, zbývají už jen moje věci.“

Očividně nestojí o soucit, napadlo Joshe. Tak jí litovat nebude. „Takže dneska večer, když jsem přišel, jsi vlastně dělala takovou inventuru?“

„Takovým napůl hysterickým způsobem. Ale už jsem klidná a rozumná a zdá se mi, že tenhle plán – vlastně Katin plán – má smysl.“ Položila svou ruku na Joshovu. „Joshi, když jsme se předtím setkali doma, ptal ses mě, jestli potřebuju pomoci. Tak teď říkám, ano, potřebuju.“

Zadíval se na její ruku ozdobenou safírem. „Takže co mám udělat?“

„Nejdřív slib, že to zůstane mezi námi.“ Obrátil ruku dlaní vzhůru a zaklesl prsty do jejích. „Dobře, co dál.“

„Kdybys mi mohl pomoci s tím, jak a kde prodat ty věci. Dostat za ně co nejvíc. Já s penězi nikdy moc dobře nehospodařila. Ani se svým životem jsem dobře nenakládala, ale to teď hodlám napravit. Jen nechci, aby mě někdo podvedl proto, že nevím, kolik co stojí, nebo proto, že spěchám.“

Zvedl svoji sklenku s vínem a přemýšlel o tom, co řekla a co to vlastně bude znamenat. „Můžu ti pomoci, jestli to opravdu chceš

udělat.“

„Chci.“

„Pak je tu několik možností. Můžeš si třeba najmout agenta. Jednu takovou firmu tu znám. Je dost důvěryhodná. Pošlou k tobě svého člověka a ten ocení, co mu ukážeš, a nabídne ti za to asi čtyřicet procent ceny.“

„Jen čtyřicet? Ale to je hrozné!“

„Naopak, je to spíš lepší. Ale protože s nimi dost obchodujeme, nejspíš ti to opravdu dají.“

Margo stiskla zuby. „A jaké jsou ty další možnosti?“

„Můžeš zkusit některý z aukčních domů. Přiveď si odhadce a pak zkontaktuj některé starožitnictví nebo sběratelský obchod.“ Náhle se Josh naklonil blíž. „Ale jestli ti můžu radit, prodávej sama.“

„Cože?“

„Margo Sullivanová přece prodá všechno. Cos dělala celých deset let jiného, než prodávala cizí výrobky? Prodávej sama sebe.“

Margo zmateně spadla do židle. „Cože? Nebyls to ty, kdo mi ještě před chvílí spílal, že jsem se o něčem takovém jen zmínila?“

„Ale ne svoje fotky. Sebe. Otevři si obchod, naplň ho svými věcmi, udelej mu reklamu a prodávej.“

„Otevřít si obchod?“ Se smíchem se natáhla pro svou skleničku.

„To přece nejde.“

„Proč by ne?“

„Protože... já nevím proč,“ zamumlala a zase sklenici odložila.

„Asi jsem toho moc vypila, když nevím proč.“

„Tvůj byt už beztak připomíná malý obchodák.“

„Je tady tucet důvodů, proč to nemůže fungovat. Já přece neumím řídit obchod, vést účetnictví.“

„Tak se to nauč,“ řekl prostě.

„Jsou tu daně, poplatky. Licence. Nájem, proboha živého. Já se snažím zbavit dluhů, a ne si nadělat nové. Potřebuju přece peníze.“

„A co investor, někdo ochotný napumpovat do toho pro začátek nějaký ten kapitál?“

„Kdo by asi takovou hloupost udělal?“ Josh zvedl sklenici. „Já to udělám.“

Kapitola 7

Celou noc se Margo tím nápadem obírala. Převracela se na lůžku a recitovala si všechny rozumné důvody proti. Bylo to přece tak bláhové a směšné a přišlo to ve chvíli, kdy se ze všeho nejvíc snažila přestat být naivní a směšná.

Když už ji nespavost příliš otrávila, vstala a začala se procházet v temném pokoji. Josh ale ví o obchodu přece jen víc než ona, jinak by něco takového nemohl vůbec navrhnout.

Ona přece není žádná prodavačka. To, že umí ocenit hezké věci, znamená dobrý vkus, ale ne schopnost proměnit se v obchodnici. Možná že ví, jak prodávat, ale pracovat v propagaci Bella Donny a nutit turisty, aby vyplnili šek, jsou dvě docela odlišné věci.

Jistěže by lidi ze začátku přišli. Ze zvědavosti, z touhy spatřit tu kdysi známou, teď zostuzenou Margo, jak rozprodává svoje věci. Nejspíš by na tom taky zpočátku dost vydělala. Nějaká matrona z vyšší společnosti by se pak chlubila, že od té ubohé modelky, na níž dolehly kruté časy, koupila třeba starožitný flakónek.

Margo stiskla zuby. No, ale ona by přece měla v kapse peníze té matrony, no ne?

Pak zavrtěla hlavou. To je ale nesmyslný nápad. Začít s obchodem je přece tak komplikované a udržet ho v chodu ještě těžší. Jen by si říkala o další neúspěch.

Zbabělce.

„Jen zmlkni, Joshi. Ty bys vůbec nic neriskoval. Jenom svoje peníze.“

Ale ty si stejně vzít nemůže. To by její hrdost neunesla. Ale i kdyby to nějak překousla, neměla by asi nervy pracovat pod jeho dohledem. Určitě by ji často kontroloval a chtěl vědět, co je s jeho investicí.

A zase by se na ni tak díval. Bezmyšlenkovitě si přejela dlaní mezi řadry. Copak se na ni takhle díval vždycky? Že by si toho jen nevšimla? Hlad v mužských očích uměla dobře rozeznat. Ale proto jí nikdy nebušilo srdce a nevysychalo na patře.

To jen ty jeho oči. Joshovy oči. Zнала je tak dobře jako ty vlastní. Musela to být jen práce její fantazie, zjitřené pocity osamělosti,

odvrženosti a touhy po přátelích.

No jistě, je to tak.

Ale své vlastní reakce si určitě špatně vyložila. Když se jí dotkl, když jí přejel rukou po rameni. Na setinu sekundy si představila, jak ty ruce rozevřely její župan a začaly laskat její ňadra...

Asi musela zešilet, když si dovolí erotické sny o Joshovi Templetonovi. Je to přítel, téměř jedna rodina a v tuhle chvíli taky nejmenší starost.

Musí se soustředit na praktické věci. Po zkušenostech s Alainem se přece rozhodla, že sex nebo vůbec nějaký romantický vztah odsune až na konec seznamu uznávaných hodnot. Nejrozumnější bude mu hned ráno zavolat a zeptat se ho na jméno agenta, o kterém se zmínil. Ten si vezme všechno, co nebude nutně potřebovat, dá jí čtyřicet procent a bude to.

Prodá taky auto. A kožešiny. Bude si muset odpustit svoje výlety do Říma a do Francie. A taky se rozloučí s nákupy u Valentina a Armaniho.

Bude si muset vystačit s tím, co zbyde, a najít si práci.

Zatraceně, že jí musel tak znechutit těch několik málo neškodných fotografií.

A navíc, jaký obchod by to vlastně měl být? napadlo ji, protože její mysl se k věci stále vracela. Lidi si přece nechodí kupovat koženou tašku a porcelán do stejného butiku. Má to být second hand, kuriozity, nebo snad galanterie? Zatím to vypadá spíš na nějaké vetešnictví.

Ale bylo by to originální.

A jenom její.

S rukou přitisknutou na ústa si Margo ten obchod představila. Police plné elegantních zbytečností. Skleněné vitríny se šperky. Stoly a otomany – pro odpočinek i na prodej. Místnost zařízená jako velký průchozí šatník. Koutek pro podávání čaje nebo sklenky šampaňského. Porcelán nebo křišťál zase s možností odběru.

To by přece mohlo fungovat. A ještě by to byla legrace. Dobrodružství. Kčertu se starostmi, hrdostí a zdravým rozumem. Nějak už to dopadne.

S radostným smíchem vběhla do ložnice a ve spěchu se začala

oblékat.

Josh měl sen, krásný sen. Mohl téměř cítit její vůni. Šeptala jeho jméno, nebo spíš vzdychala, jak rukama hladil její božské tělo. Měla kůži jako samet, hladkou, bílou... Tiskla se k němu, chvěla se...

„Au. Kruci.“ Štípala ho.

Otevřel oči a zíral do tmy. Mohl přísahat, že ho od štípance ještě bolí rameno a ve vzduchu je stále ta její vůně. „Promiň. Spal jsi jako mrtvola.“

„Margo? Zbláznila ses? Kolik je hodin? A co tady děláš? Panebože!“ Když rozsvítila a světlo se mu zabodlo do očí, začal klít ještě víc. „Koukej zhasnout, nebotě zabiju.“

„Už jsem zapomněla, jaký jsi, když se probudíš.“ Byla příliš nadšená, aby se urazila, a tak poslušně zhasla. Pak přešla k oknu, roztáhla závěsy a vpustila dovnitř jemnou záři vycházejícího slunce. „A teď odpovědi na tvoje otázky: Nejpíš ano. Je asi čtvrt hodiny po svítání. A přišla jsem ti poděkovat.“

Usmála se na něho. Postel připomínala jezero zmačkaného saténu. Postel byla vyřezávaným a pozlaceným skvostem. Ale on uprostřed té nádhery vypadal naprosto samozřejmě.

„Hm, ty jsi rozkošný, ty podlité oči a to sexy strniště.“ Naklonila se, aby ho z legrace pošimrala na bradě, ale vzápětí vyjekla, když ji Josh strhl k sobě na postel. Než měla možnost znova se nadechnout, ocitla se pod dlouhým tvrdým mužským tělem.

Dokonale vzrušeným tělem. Tohle už nemohla přičítat jen své představitivosti. Její boky se mu vzepnuly vstříc dřív, než tomu mohla zabránit. Oči mu potemněly. Margo rychle uvolnila ruku a plácla jí do jeho hrudi.

„Nepřišla jsem se prát.“

„Tak proč teda? A jak ses dostala do pokoje?“

„Na recepci mě dobře znají.“ Bože, jak byla horká a rozechvělá.

„Řekla jsem, že mě čekáš, ale že nejspíš budeš ve sprše... tak mi ten klíč dali.“ Jeho pohled visel na jejích rtech a celou ji rozpálil.

„Poslyš, zdá se, že jsem přerušila nějaký vilný sen, asi bych měla počkat v salóнку, než...“

Zarazila se a raději větu nedokončila. Chytil její ruku a za zápěstí jí

přidržel nad hlavou.

„Než co?“

„Prostě až...“ Jeho ústa se přibližovala. Mohla je téměř cítit na svých. Tvrdá a hladová. „Chtěla jsem s tebou mluvit, ale nejspíš jsem měla chvíli počkat.“

„Chvěješ se,“ zašeptal. Pod očima měla něžné stíny z nedostatku spánku a ty dlouhatánské vlasy rozprostřené na polštáři. „Nervózní?“ Slyšela těžké úderý svého srdce. „To ani ne.“

Sklonil hlavu a zubama ji lehce přejel po čelisti. Když zasténala, doufal, že po něm zatoužila stejně jako on už tolik nocí. „Zvědavá?“ „Ano.“

Přejel k jejímu uchu a oči se jí zamlžily slastí. „Napadlo tě někdy, proč jsme takhle neskončili už dřív?“

Margo se stěží mohla soustředit, jak ji lehce líbнул na krk. „Snad, jednou, dvakrát.“

Zvedl hlavu. Ozářilo ho vycházející slunce. S vlasy rozčuchanými, očima a tváří potemnělými vypadal tak mužně, nebezpečně a tvrdě.

„Nedělej to.“ Netušila, kde se to slovo vzalo, když celé její tělo toužilo přijmout víc.

„Co?“

„Nelíbej mě.“ Roztřeseně vydechla. „Protože jestli to uděláš, vyspíme se spolu. A já v sobě teď mám takový zmatek, že ani nepostřehnu, jakou pitomost tady tu hodinu budu dělat.“

„To klidně můžeš.“ Jeho ústa jí přejela po spánku a pohrávala si s koutkem jejích úst. „Protože tohle bude trvat mnohem a mnohem déle.“

„Prosím. Ještě před pár hodinami... kristepane, Joshi... jsi mě přesvědčoval, že tím, co dělám, zasahuju jiné lidi.“

„To mi můžeš věřit,“ zamumlal. „Jsem zasažený.“

Srdce jí bubnovalo až v uších. „Nemůžu si dovolit zničit další kus svého života. Potřebuju přítele. Joshi, potřebuju tě za přítele.“

Zaklel a svalil se stranou. „Neuraz se, Margo, ale s tím jdi do háje.“

„Neurazila jsem se.“ Raději se ho nedotýkala. Věděla, že by v tu chvíli oba vzpláli jako kometa. Chvíli leželi tiše na hromadě zmačkaných přikrývek, nehýbali se a sotva dýchali. „Snažím se nás oba ušetřit problémů.“

Upřeně se na ni podíval. „Jenom to odkládáš. Stejně tak zase skončíme.“

„Byla jsem zvyklá vybírat si milence sama.“

Trhl sebou, popadl ji za ruce a přitáhl ji k sobě. „Jestli nechceš přijít k úhoně, tak mi teď o svých milencích radši nevyprávěj.“

Přesně to Margo potřebovala, aby se prolomilo ono kouzlo. „Jen se nerozčiluj. Já ti dám sama vědět, až budu mít chuť si hrát.“ Viděla, jak jeho pohled zdivočel. „Jen si to zkus a seškrábu ti kůži z těla. Nejsi první chlap, co si myslí, že mě povalí na záda a donutí mě, aby se mi to líbilo.“

Pustil ji, protože se mu to zdálo snazší než ji zaškrtit. „Nesrovnávej mě s těma vyžírkama, se kterýma jsi ztrácela čas.“

Protože cítila, že hádka je na spadnutí, rychle vstala z postele. „Nepřišla jsem se s tebou vyspat ani poprat. Přišla jsem projednat náš obchod.“

„Tak si příště domluv schůzku.“ Ted' už si nehodlal dělat násilí a prudce odhodil pokrývky. Margo ani nemrkla, když si to nahý rázoval do přilehlé koupelny. „Když už jsi tady, objednej aspoň snídani.“

Počkala, dokud nepustil sprchu, a teprve pak si zhluboka vydechla. Ještě minutu a nejspíš by ho snědla zaživa. Udělala dobře, že jim zabránila udělat takovou chybu.

Když se ale ohlédla zpátky na postel, místo uspokojení cítila spíš smutek.

Zatímco se Josh oblékal, Margo si vypila svůj první šálek kávy a přebrala stříbrný košík s čerstvým pečivem. Z okna se přitom těšila výhledem na náměstí s mramorovými sochami bohů a okřídlených koní.

Jako všechny ostatní Templetony i tento nabízel kromě honosného interiéru také okouzlující výhled. Pokoje byly jinak zařízeny jako secesní salóny, bohatě zdobené a dostatečně dekadentní, aby i ten nejnáročnější host vydechl úžasem.

I Margo si při pohledu na tapety s růžemi, orientální koberec, starožitný nábytek, úžasné lampy a vázy omámeně vzdychla.

Styl však v Templetonech vždy šel ruku v ruce s účelností. Na

stisknutí knoflíku na bílém telefonu jste mohli dostat všechno od čistých ručníků po lístky do La Scaly nebo láhev vychlazeného Cristalu. Všude stály koše s nádherným ovocem, pokoj byl vybaven minibarem a lednicí plnou švýcarských čokolád a francouzských sýrů.

O množství květin dokonce i v koupelně a šatně se personál staral dokonale. Margo přivoněla k růžové růži na jídelním stolku. Perfektní, pomyslela si, jako všechno v tomhle hotelu, včetně, napadlo ji, když Joshua vstoupil do místnosti, jako samotný dědic Templetonů.

Protože se cítila trochu zahanbeně, že nad ránem vnikla do jeho pokoje, nalila mu teď kávu a přidala notnou dávku smetany, kterou, jak věděla, měl rád.

„Služby v milánském Templetonů jsou pořád nejlepší ve městě. Stejně jako káva.“ Podala Joshovi šálek.

„Určitě se o tvé chvále zmíním místnímu manažerovi, potom co ho vyhodím za to, že tě sem pustil.“

„Ale no tak, Joshi.“ Co nejvlídněji se na něj usmála a jen mírně se jí dotklo, když nereagoval. „Je mi líto, že jsem tě vzbudila. Nepřemýšlela jsem o čase.“

„Přemýšlení taky není tvoje silná stránka.“

Vzala si z mísy kuličku vína. „Nebudu se s tebou hádat, ani se nehodlám omlouvat, že jsem se s tebou nevyspala, jen proto, že se to dotklo tvého ega.“

Jeho úsměv byl tenký a ostrý jako skalpel. „Komteso, kdybych tě svlékl, nejenže by ses musela omluvit, ale nejspíš bys mi i děkovala.“

„Á, tvoje ego je nejen dotčené, ale i bolavě nateklé. Změňme téma, Joshi. Já mám sex ráda. Myslím, že je to moc prima forma zábavy. Jenom se nemusím bavit pokaždé, když někdo chce pořádat párty. Já sama si chci vybrat dobu, místo a spoluhráče.“

S uspokojením se zabořila do křesla a lenošně si z koše vybrala malý kousek koláče. Byla si jistá, že tímhle ho už usadí.

„Tím by se to mohlo uzavřít,“ odpověděl. Ta káva mu vážně zlepšila náladu. „Kdyby ses ale pode mnou tak nechvěla a nevzdychala.“

„Nevzdychala jsem.“

Usmál se. „Ale ano. Málem ses začala svíjet.“

„Já se nikdy nesvídím.“

„Ale budeš.“

Zakousla se do koláče. „Každý hoch má mít svoje sny. Nemohli bychom už přestat mluvit o sexu?“

„Miláčku, ještě jsem ani nevytáhl svoje kopí.“

„To byl dost ubohý protiútok.“

Měla ho, kde potřebovala. „Je moc brzy, proč už vlastně snídáme.“

„Celou noc jsem nespala.“

„A co?“

„Nemohla jsem totiž usnout. Přemýšlela jsem o své situaci, o tom, co jsi navrhoval. Nejdřív se mi zdálo nejlepší a nejsnazší pozvat si agenta, který všechno ocení.“

„Souhlasím.“

Odstrčila židli, vstala a začala přecházet kolem. „Je nejspíš nejvyšší čas, abych se začala chovat rozumně. Je mi dvacet osm, jsem nezaměstnaná a vlci číhají u dveří. Nejdřív jsem se litovala, ale pak jsem pochopila, že jsem vlastně celou dobu měla velké štěstí. Děkala jsem věci, o kterých jsem snila. A proč?“

Zastavila se uprostřed místnosti. V úzkých kalhotách a bílé blůze vypadala neodolatelně. „Proč?“

„Jen proto, že mám tvář a tělo, kterým kamera lichotí. To je celé. Ne že bych se taky nemusela snažit a tvrdě pracovat, ale většinou to stálo na tom, že jsem se náhodou narodila hezká. Ale teď je konec. A je čas nad tím přestat fňukat.“

„To ani nebyl tvůj styl, Margo.“

„Už musím dospět a být rozumná.“

„Tak to běž uzavřít životní pojištění a požádej o průkaz do knihovny,“ odvětil Josh suše.

„Mluvíš, jako bys snědl všechnu moudrost.“

„Náhodou mám taky několik průkazů. Jenže nevím kde.“

„Můžu pokračovat?“

„Promiň.“ Mávl rukou, ale trochu se polekal. Vypadala tak nadšená a šťastná, ale ne tak docela jako Margo, ta jeho kouzelně bezstarostná Margo. „Pokračuj.“

„Nějak už bych to nejspíš překonala, sem tam pár fotografií a spotů

v Paříži nebo New Yorku. Chvíli by to trvalo, ale za čas... Anebo se můžu vrátit ke katalogům, kde jsem začínala.“

„Prodej medvídků pro Viktoriino tajemství?“

Divoce se otočila. „A co je na tom špatného?“

„Nic, dobře prodaného medvídku si cením stejně jako toho druhého kluka.“

Zhluboka se nadechla. Ne, nenechá se otrávit. „Nebylo by tak snadné sehnat nové zakázky, ale už se mi to jednou podařilo.“

„Ale to ti bylo o deset mív.“

„Dík, že mi to připomínáš,“ procedila mezi zuby. „Ale podívej se na Cindy Crawfordovou, Christie Brinkleyovou, Lauren Huttonovou, vždyť to taky nejsou žádné holčičky. A pak ten tvůj směšný návrh otevřít si obchod... Chtě nechte jsem na něj musela v noci myslet. Jenže v první řadě neumím řídit obchod a pak bych se tím mohla dostat do situace ještě horší, než jsem teď. Do půl roku bych zkrachovala a musela čelit ještě většímu ponížení, a nakonec se prodávat někde na ulici.“

„Máš pravdu. To je bez diskuse.“

„Naprosto.“

„Takže kdy s tím chceš začít?“

„Hned.“ S vítězným smíchem se k němu rozeběhla a položila mu ruce kolem krku. „Víš, co je lepší, než mít někoho, koho skrz naskrz znáš?“

„Co?“

„Nic.“ Hlučně ho políbila na tvář. „Kdybys teda chtěl se mnou...“

„Kdybych chtěl s tebou...“ Chytil ji za vlasy a přitáhl si její rozesmátá ústa ke svým.

A to už přestalo být k smíchu. Margo to poznala velmi brzy. Jeho rty byly žhavé a rafinované a ty její se s povzdechem rozevřely. Líný pohyb jeho jazyka v ní rozechvěl touhu až od prstů na nohou.

Mělo by to být známé. Už ho přece tolikrát políbila. Ale příležitostná přátelská objetí ji vůbec nepřipravila na tak silný výbuch čistě živočišné smyslnosti.

Část její mysli se pokusila vyprostit, připomenout si, že tohle je Josh. Josh, který se vysmíval její sbírce panenek, když jí bylo šest. Který s ní slézal útesy, když jí bylo osm, a pak ji odnesl domů, když

si poranila nohu.

Josh, co se poškleboval jejím prvním nápadníkům a pak jí trpělivě učil zacházet s řadicí pákou. Josh, který byl stále někde nablízku, ať se hnula kamkoli.

Ale teď jako by líbala někoho jiného. Někoho nebezpečně vzrušujícího. Bolestně svůdného.

A on na to čekal. Copak už stokrát nesnil o tom, jak chutnají její rty? O tom, jak zvláční v jeho náručí, jak budou její ústa divoce odpovídat na jeho polibky?

Dokázal čekat dlouho, čekat a snít. Protože věděl, že jednou bude Margo jeho. Věděl, že ho potřebuje.

Ale tak snadné to být zase nesmělo.

Odtáhl se. Když otevřela oči, s radostí zjistil, že je má zamlžené, a doufal, že stejná touha jako v něm doutná také v ní.

„V tomhle jsi zatraceně dobrý,“ vydechla. „Však už jsem to mockrát slyšela.“ Uvědomila si, že sedí na jeho klíně, a nebyla si jistá, jestli ji tam vtáhl, nebo se k němu sama přivinula. „Ale ty řeči tě možná podcenily. Vlastně si vzpomínám, jak jsem tě jednou s Babs Carstairsovou špehovala u bazénu a jak to na mě už tehdy zapůsobilo.“

Nic nemohlo tak dobře zchladit jeho touhu. „Tys mě špehovala s Babs?“

„Jenom jednou. Nebo dvakrát. Sakra, Joshi, bylo mi třináct a byla jsem zvědavá.“

„Kristepane.“ Moc dobře si pamatoval, kam až s Babs jedné noci u bazénu došli. „A tos viděla, jak... Ne, ne, radši to nechci vědět.“

„S Laurou i Kate jsme se shodly na tom, že její vnady jsou až přehnané.“

„Přehnané...“ Než se mohl smát tomu výrazu, zarazil se. „Cože? Laura a Kate taky? Proč jste rovnou neprodávaly lístky?“

„Myslím, že je docela přirozené, když mladší sestra špehuje staršího bratra.“

„Ale já nejsem tvůj bratr.“

„Což nám teď asi zachránilo naše nesmrtelné duše ne?“

Usmál se. „Máš pravdu. Ale já tě chci, Margo. Je spousta neuvěřitelných, neslušných a nevyslovitelných věcí, které bych s

tebou chtěl dělat.“

„No,“ vzdychla rozechvěle, „tak nevím, co ty naše duše... Ale musím říct, že ta náhlá změna je na mě nějak moc.“

„Asi sis mě málo všímala.“

„Nejspíš.“ Nemohla od něho odtrhnout oči. Zatím dokázala všechny hrátky mezi mužem a ženou bez výjimky udržet pod kontrolou. Ale tyhle chladné, šedé, sebevědomé oči jasně říkaly, že tentokrát to bude jiné. „Teď si tě všímám dobře, ale pořád na to nějak nejsem připravená.“

„U mě to začalo už před lety.“ Jeho ruce jí pohladily boky a lehce přejely po nadrech. „Mám před tebou velký náskok.“

„Musím se rozhodnout, jestli tě chci dohánět.“ Zasmála se a sklouzla z jeho klína. „Je to prostě hrozně divné, já, ty a sex.“ Položila si ruku na srdce, které stále bilo na poplach. „Ale je to svůdná myšlenka. Ještě nedávno bych nejspíš řekla, ale co, bude to legrace, a zahrnala bych tě do postele.“

Když vstal, znova se zasmála a postavila se za stůl, aby mezi nimi vytvořila překážku. „Ale není to tím, že jsem stydlivá.“

„Tak čím?“

„Opatrná, aspoň jednou v životě.“ Už se netvářila škádlivě. „Znamenáš pro mě příliš mnoho. A pochopila jsem, že já pro tebe taky. A to nejen kvůli tomuhle,“ ukázala si na tvář, „ale i uvnitř. Já teď ale musím napravit svůj život. Udělat něco, na co bych mohla být pyšná. Mám tolik nových plánů a snů. Chci je dotáhnout do konce. Ne.“ Na chvíli zavřela oči. „*Musím* je dotáhnout do konce. A sex člověka rozptyluje, když ho opravdu prožívá.“ Znovu se usmála. „Teda budeme prožívat.“

Josh si zastrčil palce do kapes. „A co chceš dělat? Držet celibát?“

Její úsměv se pomalu rozšiřoval. „To je ale skvělý nápad. Vždycky se můžu spolehnout, že vymyslíš nějaké docela slušné řešení.“

Joshovi ztuhl úsměv na rtech. „Děláš si legraci?“

„Ne, mluvím naprosto vážně.“ Přešla k němu a poplácala ho po tváři. „Fajn, držím celibát, dokud si nedám život zase do pořádku a můj obchod se pěkně nerozběhne. Díky, že tě to napadlo.“

Obkroužil rukou její hrdlo, ale nejraději by přiškrtl sám sebe. „Dokázal bych tě svést během pouhých třiceti sekund.“

Už zase se naparoval. „Když ti to ale dovolím,“ řekla sladce. „Ale to se nestane, dokud na to nebudu připravená.“

„A já mám do té doby vstoupit do kláštera?“

„Se svým životem si dělej, co chceš. Můžeš spát, s kým tě napadne.“ Přešla zpátky k čerstvým koláčkům. „Kromě mě.“

Ale ten nápad jí zase tak dobrý nepřipadal. „Jedině, že by ses o to chtěl třeba vsadit.“

Ty drobký z dolního rtu si olízla schválně, napadlo Joshe. Dobře poznal, kdy se ho žena snaží dohnat k šílenství. „O co vsadit?“

„Ze nevydržím abstinovat déle než ty. Sázím se, že svoje hormony udržím chvíli na uzdě a budu se věnovat kariéře.“

Jeho výraz ztvrdl. Dolil oběma kávou. Ona nemá tušení, jak dlouho může trvat, než ten svůj obchod otevře. To mohou být celé měsíce. Tak dlouho to nevydrží, usmál se a zadíval se na ni přes okraj hrnečku. Na to už dohlédne.

„Tak o co?“

„O tvé nové auto.“

Káva mu zaskočila v krku. „Moje auto? Můj jaguár?“

„Jasně. Já musím prodat to svoje a nevím, kdy se zmůžu na nové. Když podleheš první, je jaguár můj. Jasně jako facka. Nech si ho převézt do Itálie.“

„A když to nezvládneš ty?“ Mával rukou, jako by to bylo nemožné. „Tak si vezmu tvoje obrazy.“

„Pouliční scény.“ Margo to ve skutečnosti spíš zalichotilo. „Všechny?“

„Naprosto všechny. Jedině že bys to nechtěla riskovat.“ Zvedla bradu a natáhla ruku. „Platí.“

Sevřel její ruku do svých, pak ji zvedl, lehce ji políbil na zápěstí a zubama pošimral v dlani.

„Hezký pokus,“ zamumlala a ruku mu vytrhla. „Ale teď musím jít prodat svoje auto.“

„Doufám, že nechceš jít za nějakým dealerem, stáhne z tebe kůži.“

„Ale ne.“ Zastavila se u dveří a neodolatelně se usmála. „Určitě nestáhne.“

Kapitola 8

Margo byla sama překvapena, jak rychle vklouzla do té správné nálady. Nikdy si neuvědomila, jak vzrušující a zábavné může takové lícitování být. S autem to všechno začalo.

Vůbec se nestyděla použít každý ždíbec svého šarmu, sexappealu a ženskosti, nejen jako obchodní strategii, ale i jako zbraň. Margo vytáhla do boje.

Když si vybrala jistého dealera, rychle lichotkami a úsměvy zaútočila na jeho profesionální čest. Vysvětlila mu, že s obchodováním nemá zkušenosti a že upřímně věří v jeho úsudek. Klopila oči, tvářila se bezmocně, a tak ho pomalu a sladce udolala.

A zatímco lapal po dechu, obrala ho o poslední líru.

Majitelka klenotnictví jako žena byla už větší oříšek. Margo vybrala dva své nejhezčí a nejdražší kousky, a když protivníci ocenila jako chytrou, tvrdohlavou obchodnici, sama zvolila tentýž postoj.

Bylo to jako oko za oko v ženském podání, napadlo ji. Smlouvaly, dohadovaly se, očerňovaly nabídku té druhé, až se nakonec dohodly na řešení přijatelném pro obě strany.

Když k tomu přidala ještě zisk za některé kožešiny, mohla hotovostí zavřít ústa aspoň těm nejméně trpělivým věřitelům.

Získala také trochu času, aby dokončila katalogizaci svého majetku a začala balit. Věděla, že čím dříve ty věci začne považovat za pouhé zboží, tím snazší to pro ni bude.

Každé ráno pročítala noviny a hledala vhodný prostor k pronájmu. Při pohledu na ceny jí tuhla v žilách krev a brzy pochopila, že si nebude moci dovolit prvořadé místo ani reklamu obvyklými prostředky.

Pak se v pohodlných legínách a tričku natáhla v křesle a přehlídlu svůj byt. Většina cenných věcí už byla zabalena v krabicích, pouze obrazy zůstaly na stěně jako symbol toho, co se rozhodla po tolika letech risknout.

Svůj šatník podobně zredukovala asi na čtvrtinu a přitom bez milosti a sentimentu vybrala i opravdu pěkné a oblíbené věci. Musela

stejně změnit styl. Ne že by se hodlala oblékat jako obchodnice... Zůstane i tak elegantní a půvabná.

Měla štěstí. Jeden ze tří obchůdků, které si šla prohlédnout, byl přesně tím, co hledala.

Přála si začít dřív, než tisk důkladně probere její situaci. Už tak se občas objevovaly zmínky o tom, že La Margo kvůli dluhům rozprodává svoje šperky. Raději proto chodila ven vchodem pro zaměstnance, aby se vyhnula všem reportérům a paparazziům, kteří na ni často číhali.

Přemýšlela, jestli se má opravdu vzdát svého bytu. Kate měla pravdu – tak velký nájem mohl zatočit se zbytky jejích úspor. Jestli ale najde dobré místo pro obchod, bude se tam načas moci přestěhovat. Alespoň bude obklopena svými věcmi, pomyslela si s úsměvem.

Škoda že to nemůže probrat s Joshem. Ale ten je v Paříži. Vlastně ne, v Berlíně a pak ve Stockholmu. A ona neví, kdy se zase hodlá ukázat.

Těch pár dní, co spolu strávili v Miláně, se jí teď zdálo jako sen. Nebyla si jistá, zda ji jeho polibky opravdu tak pálily, ale když si na ně vzpomněla, pálily ji znova.

Teď nejspíš ožďibuje nějakou ztepilou fraulein, pomyslela si a vztekle kopl do pohovky. Ty jeho ruce žádnou ochotnou ženu na pokoji nenechají. Mizera.

No, aspoň na tom získá hezké auto. Když nic jiného, Joshua Templeton slovo vždycky držel.

Ale teď na něj myslet nemůže. Musí se převléknout na schůzku s realitním agentem a připravit si vhodnou image.

„Ta místnost je moc malá.“ Otrávený pohled a mávnutí rukou. Anebo bude pro její potřeby moc velká? V každém případě bude tvrdit, že ten nájem je nehorázný a nechá se agentem přesvědčovat.

Ustoupila od zrcadla a prohlížela se. Ten černý kostým vyhlíží opravdu obchodnický. A pro italské oko je to to pravé.

Špatné je, když ji její protihráč – tak o všech lidech v byznysu uvažovala – okamžitě pozná. Když pozná jen tvář, nevadí. Bude si myslet, že narazil na nějakou namyšlenou prázdnou hlavičku. A ona mu pak s uspokojením předvede opak.

Zhluboka se nadechla a dívala se na svůj odraz. Margo Sullivanová není prázdná hlava. Margo je žena obchodního ducha, inteligentní, ambiciózní a rozhodná. Margo Sullivanová totiž neprohrává.

Na chvíli zavřela oči a snažila si ten proslov vsugerovat. Hm, stačí, když tomu uvěří ostatní, řekla si nakonec. A to by v tom byl čert!

Když vzala kabelu a mířila ke dveřím, zazvonil telefon. „Tak nech jméno a krátký vzkaz,“ řekla neodbytnému telefonu, „já se určitě neozvu.“

Zastavil ji Katin netrpělivý tón.

„Sakra Margo, koukej ten krám konečně vzít! Já vím, že tam jsi. Víím, že tam stojíš a šklebiš se na ten telefon. Zvedni sluchátko. Je to důležité!“

„Vždycky je to důležité,“ řekla Margo a šklebila se dál.

„Zatraceně. Jde o Lauru!“

Margo doběhla k telefonu a popadla sluchátko. „Je zraněná? Co se děje? Stalo se jí něco?“

„Ne, není zraněná. A sundej si tu náušnici, klinká o sluchátko.“

Margo to znechuceně udělala. „Jestli voláš jen proto, abys mi promluvila do duše...“

„Jako bych patnáctého dubna v pět hodin ráno neměla nic lepšího na práci. Poslyš, už šestadvacet hodin jsem se nevyspala a žaludek mám docela zničený kofeinem. Radši si se mnou nezačínej.“

„To tys volala první, nezapomeň. Já byla právě na odchodu.“

„A Laura na cestě k právníkovi.“

„Cože? V pět ráno? Říkalas, že se nic nepříhodilo.“

„No, ještě tam teda nešla. Ale na desátou si domluvila schůzku. Ani bych se to nedověděla, ale ten právník je klientem naší firmy a myslel si, že už to vím. Říkal, že je mu líto, že je Laura tak rozrušená, ale...“

„Tak to vyklop, Kate.“

„Promiň, to ty nervy. Rozvádí se s Peterem.“

„Rozvádí?“ Protože židle, co původně stála u telefonu, byla teď součástí inventáře, Margo si sedla přímo na zem. „Propána, Kate, snad to není kvůli mně?“

„Svět se netočí jen kolem tebe, Margo. Promiň. Prostě tvoje vina to

není. Moc jsem toho z ní nedostala, ale rozhodující bylo asi to, že ho načapala s jeho sekretářkou. A nejspíš jí nediktoval dopis.“

„Děláš si legraci. To je přece tak...“

„Obyčejné?“ nabídla Kate. „Průměrné? Nechutné?“

„Ano.“

„Tím je to uzavřené. Jestli to dělal často, to nevím, ale jasné je, že už mu další příležitost dát nechce. Myslí to smrtelně vážně.“

„A jak se cítíš?“

„Zdá se klidná, smířená. Ale já jsem tady tak zavalená prací, Margo, že se o ni teď starat nemůžu. Však víš, jak se chová, když ji něco moc rozruší.“

„Stáhne se do sebe,“ zamumlala Margo. „A děti?“

„Já vážně nevím. Nemůžu se odsud hnout. Mám ještě devatenáct hodin do uzávěrky. Pak se za ní vypravím.“

„Přijedu ještě před desátou.“

„Doufala jsem, že to řekneš. Uvidíme se doma.“

„Nemůžu věřit, žeš kvůli něčemu takovému absolvovala tu dlouhou cestu, Margo.“ Laura soustředěně vyšívala hvězdy na baletní úbor své dcery Alison. „To jsi celá ty.“

„Chci vědět, jak se ti vede, Lauro, a co se tady děje.“

Margo přestala přecházet po pokoji a dala si ruce v bok. Byla tou cestou docela vyčerpaná, oči se jí klížily a Laura si tu klidně zápolila s jehlou a nití.

„Mohla bys tu pitomost na chvíli odložit a mluvit se mnou?“

„Ali by byla moc smutná, žeš její úbor měla za pitomost.“ Ale Ali už spala, pro tu chvíli v bezpečí. „A posad' se, Margo, nebo se zhroutíš.“

„Já si nechci sednout.“ Kdyby to udělala, nejspíš by hned usnula.

„Nečekala jsem, že tě to tak rozčílí. Petera jsi přece vůbec ráda neměla.“

„Ale tebe mám ráda. A znám tě, Lauro. Desetileté manželství sotva ukončíš bezbolestně.“

„Už to nebolí. Jsem spíš otupělá. A chci taková zůstat, jak nejdéle to půjde.“ Něžně pohládila látku dětské sukénky. „Dole spí dvě malé

holčičky, které v životě potřebují někoho silného a stálého.

Margo...“ Zvedla zamlžené oči. „Nevěřím, že je má rád. Myslím, že mu jsou lhostejné. Ještě bych snesla, že nemiluje mě, ale tohle jsou jeho děti.“ Znovu pohladila sukni, jako by to byla dětská tvář. „Chtěl mít syny. Ridgewaye. Kluky, kteří by nesli jméno jeho rodu. No,“ odložila látku stranou, „a má dcery.“

Margo si rychle zapálila cigaretu a konečně se posadila. „Řekni mi, co se stalo.“

„Přestal mě mít rád. Vlastně nevím, jestli vůbec kdy měl. Přál si důležitou ženu a nejdřív myslel, že takovou našel. Ale už před pár lety jsme si přestali rozumět. Nebo já jsem s ním začala nahlas nesouhlasit. A o to nestál. Nemá cenu zacházet do podrobností. Vlastně jsme se rozešli. Začal trávit víc času mimo domov. Myslela jsem, že někoho má, ale vždycky strašně zuřil, když jsem se o tom zmínila, tak jsem uvěřila, že se pletu.“

„Ale nepletla ses.“

„Nejsem si jistá, aspoň tenkrát. Na tom už nesejde.“ Laura pokrčila rameny a znovu se chopila vyšívání, aby zaměstnala ruce. „Už víc než rok se mě nedotkl.“

„Celý rok?“ Manželství bez intimností byla pro Margo šokující představa.

„Nejdřív jsem chtěla zajít do poradny nebo na nějakou terapii, ale ta myšlenka se mu protivila.“ Laura se krátce usmála. „Prý se to dostane ven a co si lidi pomyslí, co budou říkat?“

Žádný sex. Celý rok. Margo se snažila soustředit. „To je směšné.“

„Snad. Ale já se o něj přestala zajímat. Snažila jsem se soustředit na děti, domácnost a na svůj život.“

Jaký život? chtěla se Margo zeptat, ale držela jazyk za zuby.

„Ale během posledních týdnů jsem pochopila, že se to dotýká i dětí. Zvlášť Alison.“ Odložila šaty a snažila se ruce udržet v klidu. „Když jsi odjela, rozhodla jsem se, že je nejvyšší čas věci napravit. Vypravila jsem se za ním do hotelu. Napadlo mě, že bude lepší promluvit si tam, bez přítomnosti dětí. Byla jsem ochotná udělat cokoli, aby se něco zlepšilo.“

„Tys byla ochotná?!“ Margo zlostně vyfoukla kouř.

„Ano,“ řekla Laura tiše, „ale stejně bylo pozdě. Celou cestu jsem si

cvičila krátký proslov o tom, že už jsme spolu deset let, že máme rodinu a společnou minulost.

Ted' mi to připadá k smíchu.“ Vstala a nalila jim oběma trochu brandy. „Přístavek, kde bydlí, byl zamčený, ale já jsem měla klíč. V kanceláři ale nebyl. Nejdřív mě to otrávil, myslela jsem, že šel na nějakou obchodní večeři, ale pak jsem si všimla světla pode dveřmi do ložnice. Málem jsem zaklepala. Považ, jaká naše situace byla, když jsem málem zaklepala. Ale nakonec jsem jen otevřela dveře.“ Laura se napila svého drinku. „Opravdu měl služební večeři, jen co je pravda.“

„Se sekretářkou?“

Laura se pohrdavě usmála. „Jako ve špatné komedii. Záletný manžel natažený na posteli s rudovlasou sekretářkou a mísou studených garnátů.“

Margo se musela držet, aby nevyprskla smíchy. „Studené ryby?“

„A k tomu nějaká kořeněná omáčka a láhev vína na spláchnutí. Vstupuje podezřívavá, zanedbávaná manželka. Na scéně všechno ztuhne. Nikdo nemluví, odněkud se jen ozývají tóny *Bolera*.“

„Ještě to, panebože,“ zasípala Margo a padla do židle. „Promiň, ale jsem asi moc unavená, abych se ovládla.“

„Jen se klidně směj.“ Laura se musela sama usmát. „Vždyť je to k smíchu. Manželka nevěřicně a s trapnou důstojností říká: ‚Je mi moc líto, že jsem přerušila vaši pracovní večeři.‘“

„Tos neřekla.“

„Ale ano. A oni na mě jen zírali. Nikdy předtím jsem Petera neviděla tak valit oči. Skoro to stálo za to. Sekretářka pak začala kničet a snažila se něčím přikrýt, ale přitom převrátila misku s omáčkou Peterovi přímo do klína.“

„Ach bože.“

„To byl zážitek,“ vzdychla Laura a přemýšlela, kdo z nich tří byl vlastně nejvíc směšný. „Řekla jsem jen, že vstávat nemusí, protože východ najdu sama. A pak jsem šla.“

„Jenom tak?“

„Jenom tak.“

„Ale co řekl? Jak se zachoval?“

„Nevím.“ Oči jí ztverdly do přísně templetonovského pohledu.

„Neberu jeho telefony. A ta jeho pitomá elektronická vrata se konečně vyplatila. Nikdo ho nesmí pustit dovnitř. Ale stejně to zkoušel jen jednou.“

„To si s ním nechceš ani promluvit?“

„Není o čem. Snad bych se smířila s jeho lhostejností. Smířila bych se i s nedostatkem lásky a úcty ke mně. Ale ani na chvíli se nesmírím s jeho lhaním a nevěrou. Jestli je ta sekretářka jen taková krátká známost, určitě by si rychle našel další.“

„A jsi si jistá, že to tak opravdu chceš?“

„Prostě to tak bude. Moje manželství skončilo.“

Ta zarytost byla typicky templetonovská vlastnost, napadlo Margo a uchopila Lauru za ruku. „Zlato, ty víš, že to tak snadné nebude – citově, ani právně.“

„Udělám prostě, co bude třeba, jenom už dál nehodlám hrát roli lehce obelhávané manželky.“

„A co děvčata?“

„Těm to nějak vysvětlím.“ Po zádech jí přeběhl mráz. „Nic jiného dělat nemůžu.“

„Dobře. V každém případě budu stát při tobě. Ale teď dojdou dolů pro nějaké jídlo. Kate bude určitě hladová, až přijde.“

„Kate dnes určitě nepřijde. Po uzávěrce vždycky prospí čtyřicet hodin.“

„Ale dnes přijde,“ slíbila Margo.

„Člověk by si myslel, že ležím na smrtelné posteli,“ zamumlala Laura. „Tak já se zajdu podívat, jestli máte připravené pokoje. A vyrobím nějaké sendviče.“

„Sendviče udělám já.“ Aspoň mi zbyde čas, abych vytáhla podrobnosti ze své matky, napadlo Margo.

Podle očekávání našla Ann v kuchyni, jak právě připravuje studenou večeři.

„Nemám právě moc času,“ spustila Margo a hnala se ke konvici s kávou. „Laura tu bude každou minutu. Ona není tak docela v pořádku, že ne?“

„Bojuje s tím. Ale mluvit o tom nechce, ještě se neozvala ani rodičům.“

„Ten hajzl, ten parchant.“ Margo pobíhala po kuchyni jako lev v

kleci. „A ta mizerná děvka, co tak ráda pracuje přesčas.“ Margo se zarazila, když si všimla matčina pohledu. „No dobře, já a Alain jsme se nechovali o moc lépe a nejspíš mě neomlouvá, že jsem uvěřila, že se hodlá rozvést. Ale rodina jeho manželky mně aspoň neposkytovala živobytí.“ Rychle vypila kávu, aby doplnila palivo. „Moje hříchy můžeš rozebírat později. Teď mám starost o Lauru.“

„Nehodlám rozebírat tvoje hříchy. Nikdy to k ničemu nebylo, když jsi byla dítě, nemělo by to smysl ani teď. Ty si vždycky budeš žít po svém. Ale teď jsi aspoň tam, kde tě někdo potřebuje.“

„Opravdu? Ona přece vždycky byla ta silná, ta správná,“ smutně se usmála a dodala, „a laskavá.“

„Myslíš, že jsi jediná, kdo pociťuje zoufalství, když se všechno kolem rozpadá? Jediná, co by si radši vlezla pod deku, než musela ráno znovu vstát?“

Ann prudce položila bochník chleba. Byla také unavená a citově se zmítala jako gumový míček mezi radostí, že znovu vidí svou dceru, strachem o Lauru a bezmocí pro kteroukoli z nich cokoli udělat.

„Má strach, starosti a cítí vinu. A bude to ještě horší. Její domov se rozpadl, a ať to chceš vidět, nebo ne, její srdce taky. Je čas, abys splatila něco z toho, co ti ona vždycky poskytovala.“

„A proč myslíš, že jsem tady?“ odsekla Margo. „Nechala jsem všechno být a letěla sem přes deset tisíc kilometrů.“

„Jak šlechetné gesto.“ Ann se do Margo zabodla pohledem. „V tomhle jsi vždycky vynikala. Ale umět někoho opravdu podržet, to chce trochu víc. Jak dlouho zůstaneš tentokrát? Den, nebo týden? Jak brzy tě to zas přestane bavit? Kdy se zas hodláš vrátit ke svému třípytivému životu, kde se můžeš starat jen sama o sebe?“

„Hm, jen pokračuj, mami. Zdá se, že toho máš hodně na jazyku.“

„Je to pro tebe snazší, že? Posílat pohledy a dárky, jako bys tím mohla napravit, že se točíš zády k lidem, kteří tě mají rádi.“

Ann nemohla zastavit hořkost, která se v ní léta hromadila.

„Vyrostla jsi v tomhle domě a předstírala, že nejsi dcera služky. Slečna Laura s tebou zacházela jako se sestrou. Kdo ti posílal peníze, když jsi utekla? Kdo využil svůj vliv, abys mohla začít fotit? Vždycky tady pro tebe byla, ale co ty? Kdes byla těch posledních pár let, kdy se snažila zachránit svoji rodinu a stále byla smutná a

opuštěná?“

„Jak jsem to mohla tušit?“

„Slečna Kate by ti to jistě řekla, kdybys byla ochotná poslouchat.“

„Nikdy jsem nebyla taková, jak sis přála, nikdy jsem nebyla Laura. Ani jsem nemohla.“

„To po tobě přece nikdo nechtěl.“

„Že ne? Kdybych jen byla laskavější a citlivější jako Laura a rozumnější jako Kate... Myslíš, že jsem to od tebe necítila každý den svého života?“

Ann šokované zavrtěla hlavou. „Možná žes mohla být jen spokojenější s tím, co máš, a neutíkat pořád pryč.“

„Možná, kdybys byla ty trochu spokojenější s tím, jaká jsem, neutíkala bych odtud tak rychle a tak daleko.“

„Já přece nemůžu za to, jak tys žila svůj život.“

„Ne, vinu si ponesu sama. A tvůj souhlas k tomu nepotře – buju.“

„Stejně ses o něj nikdy neprosila.“ Ann vyšla z kuchyně a nechala Margo tiše zuřit.

Strávily spolu tři dny. A bylo to zvláštní. Vlastně spolu nikdy v dospělosti nebydly. Laura se v osmnácti vdala, Margo utekla do Hollywoodu a Kate, která se vždycky snažila překonat ten chybějící rok, vyšla školu dřív a rozjela se na Harvard.

A teď byly spolu. Margo pochopila, že její matka měla v mnoha věcech pravdu. Laura byla statečná, ale čekaly ji těžké chvíle. Začali se objevovat hosté, lační nejnovějších klepů o rozpadu společensky uznávané rodiny.

Jednou večer našla Margo malou Kaylu přede dveřmi Lauřiny ložnice, kde hlídkovala, aby je snad neopustila i maminka.

V tu chvíli Margo pochopila, že věci se neuklidní tak rychle, aby se mohla brzy vrátit do Milána. Ne, opravdu přišel čas splatit část svého dluhu. Rozhodla se zavolat Joshovi.

„Je šest hodin ráno,“ stěžoval si, když ho konečně vystopovala ve stockholmském Templetonu. „Snad nevěříš, že se ze mě taky stalo to civilizační monstrum – ranní ptáče?“

„Poslouchej, prosím tě. Jsem v Templetonovic domě.“

„Tak fajn. Večer teprve začal. Jak to myslíš, v Templetonovic domě?“ zpozorněl, když se dostatečně probudil. „Co děláš sakra v Kalifornii? Máš si snad v Miláně zařizovat obchod, ne?“

Margo se odmlčela. Poprvé měla vyslovit nahlas, že se vzdává jedné části svého života.

„Do Milána se už nevrátím. Aspoň ne v nejbližší době.“

Když jeho hlas ve sluchátku explodoval, sledovala, jak její sen kamsi mizí. Snad ho bude moci nahradit jiným. „Bud chvíli zticha, ano?!“ poručila. „Potřebuju od tebe pomoc. Někdo mi musí poslat moje věci.“

„Tvoje věci?“

„Většina už je beztak zabalená a ten zbytek by snad zvládla služba z hotelu. Máte tam něco takového, ne?“

„Jistě, ale...“

„Splatím ti to, Joshi, ale právě teď si další výdaje nemůžu dovolit. Už tak mě dost stála letenka.“

Typické, pomyslel si Josh. „Tak proč teda jezdíš do Kalifornie?“

„Protože Peter si to rozdává se svou sekretářkou a Laura se s ním rozvádí.“

„Nemůžeš si přece odletět, kdy tě napadne. Cos to říkala?“

„Slyšels dobře. Požádala o rozvod. On se asi bránit nebude, ale i tak to nejspíš nebude nic příjemného. Laura se sice tváří, že se to pokusí zvládnout sama, ale já ji v tom samotnou stejně nenechám.“

„Chci s ní mluvit. Zavolej mi ji.“

„Ted' spí.“ I kdyby byla Laura vzhůru a stála hned vedle ní, sluchátko by jí nepředala. Ledový tón Joshova hlasu mrazil i na tu vzdálenost. „Dnes měla další schůzku s právníkem a dost ji to rozrušilo. Prostě tady zůstanu. A taky se Laury zeptám, jestli neví o vhodném místě pro můj krámeček. Alespoň jí zaměstnám mozek. Ona se vždycky uměla líp strachovat o jiné než o sebe.“

„To chceš zůstat v Kalifornii?“

„Aspoň mi odpadne starost o daň z přidané hodnoty a o italské zákony, ne?“ Přesto se jí oči zalily slzami sebelítosti. „Ale když už jsme u těch zákonů, můžu ti dát plnou moc, nebo jak se tomu říká, že? Potřebuju prodat byt, přesunout sem konta a takové ty věci.“

„Dobře, nějakou sepišu a pošlu ti ji faxem. Ty ji podepíšeš a

odfaxuješ mi ji zpátky do Templetonu v Miláně. Ale kde je sakra Ridegeway?“

„Prý pořád bydlí v hotelu.“

„Tak na to se brzy podíváme.“

Osobně by to Margo jen ocenila, ale... „Joshi, myslím, že by Laura nechtěla, abys ho vyhazoval právě v tuhle chvíli.“

„V rodinné firmě mám přece jen vyšší postavení než Laura. Ty věci ti pošlu, jak nejrychleji to půjde. Není s tím snad spojené nějaké nepříjemné překvapení?“

Účet od American Expressu dorazil, právě když odjížděla, ale Margo se rozhodla, že jeden šok Joshovi už stačí. „Nic, co by stálo za zmínku. Je mi líto, že ti toho tolik nakládám, Joshi, ale nevím, jak jinak zůstat s Laurou a zároveň rozjet ten obchod a neskončit ve vězení pro dlužníky.“

„Nedělej si s tím starosti. Rovnat zmatky je moje práce.“ Představil si, jaký nepořádek za sebou nechala, když vyrazila za Laurou. Loajalita byla naštěstí vždycky jedna z Marginých dobrých vlastností. „A jak si vlastně stojíš?“

„Dobře. Jsem pořád nedotčená. A ty jsi v té posteli sám?“

„Až na těch šest členek švédského volejbalového týmu ano. A Helga je pěkně namazaná. Nechceš se taky zeptat, co mám na sobě?“

„Pot a široký úsměv.“

„Jaks to uhdla? A co máš na sobě ty?“

Margo si pomalu přejela jazykem přes zuby. „Jenom tuhle krátkou... hodně krátkou... bílou krajkovou košilku.“

„A vysoké podpatky?“

„No jistě. A tenké punčochy s růžičkami na okrajích. Přesně takovou růži si teď zastrkuju mezi řadra. Víš, právě jsem vylezla z vany a jsem tak trochu... vlhká.“

„Ježíši. V tomhle jsi opravdu moc dobrá. Radši zavěším.“

V odpověď zazněl dlouhotrvající hrdelný smích. „Už se těším, jak si zajezdím v tom pěkném jaguáru. Dej mi vědět, kdy mají dorazit moje věci.“

Když v telefonu klaplo, znovu se zasmála a zavěsila. Pak se prudce otočila a tváří v tvář se setkala s Kate. „Jak dlouho už tady stojíš?“

„Dost dlouho, abych z toho byla zmatená. To jste s Joshem

provozovali sex po telefonu? S Joshem? S naším Joshem?“

Margo si nedbale shrnula vlasy za ucho. „Vlastně to byla spíš předehra. Proč?“

„Jen tak.“ Tohle si bude muset ještě rozmyslet. „A co to bylo s tím zařizováním obchodu?“

„Ale, ale, Kate, ty máš ale velké uši.“ Margo ji za ně zatahala tak silně, až Kate vyjekla. „No, tak se posad', povím ti o mém velkém plánu.“

Kate poslouchala a jen chvíli výklad přerušila nějakým pazvukem nebo mumláním. „Doufám, že sis spočítala počáteční náklady...“

„Ach...“

„No jistě. A že ses podívala na licence, poplatky a zažádala o daňové číslo.“

„Pár detailů je ještě třeba zařídit,“ zabručela Margo.

„Ale to jsi celá ty, že mě hned tak zpražíš.“

„Hm, já myslela, že to je jen zdravý selský rozum.“

„Proč bych si nemohla z prodeje svých věcí udělat byznys? Proč bych z ostudy neudělala opravdové dobrodružství? Jen proto, že ještě nemám nějaké pitomé daňové číslo, to ještě nemusí být nesmysl.“

Kate se zapřela do židle a přemýšlela. Tak úplný nesmysl to není, řekla si v duchu pobaveně. Naopak, je v tom kus starosvětského svobodného podnikání. Kate se rozhodla pomoci Margo s detaily, pokud to s tím kapitalismem myslí vážně. Bude to riskantní, ale Margo už je prostě taková.

„A to ten obchod budeš řídit sama?“

Margo si prohlížela své nehty. „Spíš jsem uvažovala o pozici jakéhosi konzultanta.“

„Margo Sullivanová,“ deklamovala Kate, „prodává obnošené šaty a cetky.“

„Umělecké předměty.“

„To je fuk.“ Kate si natáhla nohy a překřížila kotníky. „To už snad přišel konec světa.“

Kapitola 9

Margo stála před výkladem na rušné Cannery Row a věděla, že to je to pravé místo. Tabule výkladu, krytá z části verandou, zářila na slunci. Ke skleněným dveřím s pugétem lilií vedly schůdky se staromódním zábradlím.

Z povzdálí byl slyšet cinkot kolotoče, chechtot racků a halas davu turistů. Vítr sem přinášel vůně z otevřených restaurací a oděry moře.

Na ulici bylo stále rušno, chodníky přeplněné lidmi, často s dětmi, které v tom turistickém ráji hledaly další povyražení.

Margo věděla, že všechny ostatní krámky a prázdné sklady byly jen stupínky na cestě k tomuto obchodu.

„Ten je perfektní,“ zašeptala.

„Ještě jsi nebyla uvnitř,“ zdůraznila Kate.

„Tohle už mi stačí. Je můj.“

Kate si s Laurou vyměnila pohled. Věděla velmi přesně, kolik pronájem obchodu na takovém místě stojí. Ale Margo vždycky měla jen velké cíle.

„Majitel už bude asi uvnitř.“ Pozdní příjezd byl součástí Marginy strategie. Nechtěla vypadat příliš dychtivě. „Hlavně mě nechte mluvit.“

„Hlavně ji nechrne mluvit,“ řekla Kate a obrátila oči v sloup. „Ale po téhle prohlídce sejde na oběd, platí?“ Z té vůně smažených ryb se jí už začal kroutit žaludek. „Tenhle je před obědem poslední.“

„Tenhle je ze všech jediný.“ Margo se narovнала v ramenou a vyrazila na souboj. Musela se přimět, aby rovnou neodhodila ceduli s nápisem Na prodej. Už ji zachvátil vlastnický zápal, aniž pomyslela na to, že kolem té budovy už mnohokrát prošla bez povšimnutí.

Hlavní místnost byla velká a prázdná. Stěny i dřevěnou podlahu poznamenaly zásahy předchozího nájemníka, ale Margo viděla jen hezký obloukový průchod do dalších prostor, točité schodiště a balkón v prvním patře. A měla přitom stejný pocit, jako když třeba u Cartiéra spatřila věc, která čekala jen na ni.

Laura vycítila potíže a uchopila ji za ruku. „Margo.“

„No jen se podívej! Copak to nevidíš?“

„Vidím jen spoustu práce,“ ohrnula Kate nos. Ve vzduchu byl cítit pach kadidla. Nebo starých svící? „A odsmradování.“

Margo ji neposlouchala a otevřela oprýskané dveře do malé

koupelny se zašlými kachlíky.

„Haló?“ ozval se hlas z prvního patra a pak následoval cvakot vysokých podpatků na dřevěných schodech.

„Panebože, snad ne Louisa. Margo, říkalas, že máš schůzku s panem Newmanem, ne?“

„No, vždyť ano.“

Hlas zavolal znovu a Laura marně hledala úkryt.

„Slečno Sullivanová, jste to vy?“ Na schodech se objevila žena celá v růžovém, od saka až po své vysoké podpatky. Vlasy měla obarvené na blond, chřestila zlatými náramky a na prsou jí zářila ohromná zlatá brož.

Hodně přes padesát, odhadovala Margo, ale snaží se budit dojem čtyřicátnice. Decentní plastika obličeje, zřejmě pravidelný aerobic a nejspíš i nějaká ta liposukce.

„... jenom mi osvěžte paměť,“ bublala dál jako potůček. „Nějaký ten týden jsem tu nebyla. Měl vás tu provést drahoušek Johnny, ale dnes ráno měl drobnou nehodu s autem.“ Pod schody napráhla ruku. „Velmi mě těší, že vás poznávám. Jsem Louisa Metcalfová.“

„Margo Sullivanová.“

„Ale jistěže.“ Její hnědé oči se zablyštěly. „Hned jsem vás poznala. Neměla jsem ani potuchy, že přijde *tahle* Margo Sullivanová. A jste stejně krásná jako na všech fotografiích. Přitom se tak často retušují, že? Člověk pak potká někoho tak známého a může být pěkně zklamaný. Vy jste ale vedla velmi zajímavý život, co?“

„A ještě není konec,“ řekla Margo a Louisa se rozesmála.

„Ale samozřejmě. Jak je to krásné, být tak mladý a hezký. Vy se určitě přes nějaké ty trable rychle dostanete. Byla jste teď někdy v Řecku, že?“

„Ahoj, Louiso.“

Louisa se otočila a chytila se rukou za srdce. „Ale ne! Laura! Já jsem si tě nevšimla.“

Laura jí vyšla vstříc a povinně letmo políbila známou na tvář. „Vypadáš báječně.“

„Snažím se být profesionální.“ Louisa si uhladila růžové sako. „Už pár dní se zase věnuji obchodu. Při prodeji realit se člověk dostane na tolik zajímavých míst. Když je Benedikt tak zaneprázdněný a děti už

odrostly, nevěděla bych, co s časem.“ Oči se jí zúžily. „Já nevím, drahá, jak ty s dvěma dětmi a všemi těmi funkcemi zvládáš ten společenský kolotoč. Právě jsem říkala Barbaře – pamatuješ, Barbara je má dcera – jak skvěle si vedeš, i když máš před sebou takový malér. Rozvod.“ Při tom slově ztišila hlas, jako by řekla něco neslušného. „Taková tragédie pro všechny zúčastněné, že? Jak se cítíš?“

„Dobře.“ Laura spíš ze zoufalství než ze slušnosti postrčila Kate dopředu. „To je Kate Powellová.“

„Těší mě.“

Kate se ani nenamáhala vysvětlovat té dámě, že už se mnohokrát viděly. Takovéto typy si ji nikdy nepamatovaly.

„Zajímáš se snad o ten dům, Lauro?“ pokračovala žena. „Myslela jsem, že jde o pronájem, ale jestli chceš v těžké chvíli investovat, není pro tebe nic lepšího. Žena musí myslet na zadní kolečka, že? Majitel je ochotný i k prodeji.“

„Ve skutečnosti je to Margo, kdo...“

„Ale jistě. Omlouvám se. Setkání starých přátel, že? Vy dvě se přece znáte celá léta. Je to hezké, že Lauru podržíte v takové chvíli. Ale je to skvělá budova, že? Výborně umístěná. Nebude žádný problém najít vhodného nájemníka. Můžu vám doporučit spolehlivou správní firmu.“

Koupit? Vlastnit? Margo musela polknout sliny. „Vlastně jsem se ještě nerozhodla, jestli to chci najmout, nebo koupit.“ Zakoulela očima na Lauru a Kate. „Kdo vlastně byli poslední nájemníci?“

„To bylo trochu nešťastné. Proto majitel taky uvažuje o prodeji. Byl tu obchůdek New Age. Já sama pro to moc pochopení nemám. Kameny a divná muzika a gongy, že? Ale ukázalo se, že se tu prodávaly také drogy.“ Ztišila hlas, jako by také mohla chytit návyk. „Marihuana. Ach bože, doufám, že vás to po těch nedávných problémech nerozrušilo.“

Margo povytáhla obočí. „Ale vůbec ne. Snad bych se mohla podívat nahoru.“

„Samozřejmě. Je tam dost prostoru. Používalo se to tam jako malý byt a je tam krásná maličká kuchyňka a taky ten úžasný výhled...“

Začala stoupat nahoru a ani na chvíli nezavřela pusu.

„To nemyslíš vážně,“ sykla Kate a chňapla Margo za ruku. „V téhle čtvrti si přece nemůžeš dovolit nájem, natožpak kupní cenu.“

„Sklapni, ano? Přemýšlím.“

Ale při Lousině štěbetání to šlo těžce. Margo se tedy rozhlížela kolem. Co na tom, že se zábradlí znatelně chvělo. I ta magická hvězda na podlaze se dá přetřít. Kuchyň byla velká asi tak pro jednoho ze sedmi trpaslíků, ale dvě oblouková okna z pokoje nabízela úžasný výhled na moře.

„Je tu ohromný potenciál,“ pokračovala Louisa. „Nějaké ty úpravy, tapety nebo nový nátěr. Víte, že se nájem v téhle čtvrti počítá od čtvereční stopy, že?“ Vzala desky odložené na kuchyňské lince. „Tenhle dům má šest set dvacet osm stop. A majitel chce docela rozumný nájem. Plus poplatky za služby, samozřejmě.“

Kate otočila kohoutkem a pozorovala proud zasedlé vody. „A opravy?“

„No, to už se nějak domluví. Nechci na vás tlačit, ale zítra mám schůzku s dalším zájemcem...“ S úsměvem nechala tu větu působit. „Požadovaná šumaje myslím jen dvě stě sedmdesát pět tisíc.“

Margo nechala svůj sen puknout jako příliš nahuštěný míč.

„To je dobré vědět,“ pronesla s pokrčením ramen. „Jak jsem řekla, ještě si nejsem jistá, jestli je to to pravé. Mám ještě několik jiných nemovitostí na výběr.“

Když nahlédla do dokumentů, pochopila, že Kate měla pravdu. I pouhý nájem byl pro ni příliš vysoký.

„Zůstaneme ve spojení,“ usmála se zdvořile. „Moc vám děkuji, paní Metcalfová, za váš čas.“

„Za málo. Dělán to ráda. I když s obytnými domy je větší legrace. Pokud byste chtěla ještě něco obytného, měla bych skvělý dům s deseti ložnicemi na Seventeen Mile. Majitelé jsou zrovna uprostřed bouřlivého rozvodu. Ach...,“ začala se rozhlížet po Lauře, a když ji neviděla, pokračovala, „nechtěla bych ji rozrušit řečmi o rozvodu. Taková smůla, ona a Peter, že?“

„Ani bych neřekla,“ prohlásila Margo suše. „Myslím, že je to pěkný lump.“

„Oh.“ Louisa zrudla. „Jste jistě loajální ke své přítelkyni, vidíte? Takový pěkný pár přece... A on je tak způsobný, přitažlivý a

galantní.“

„No, zdání někdy klame. Myslím, že se tu ještě porozhlédnu, jestli vám to nevadí, paní Metcalfová.“ Margo ji uchopila za paži a rozhodně ji odváděla ke schodům. „Snad si to o samotě lépe rozmyslím.“

„Ale jistě. Jen zabouchněte, až budete odcházet. Já klíče mám. A tady je má navštívenka, kdybyste snad chtěla vidět ještě ten dům na Seventeen Mile.“

„Ozvala bych se.“ Margo neviděla Kate ani Lauru, ale neomylně vedla Louisů ke dveřím.

„A rozlučte se za mě s Laurou. A s její mladou přítelkyní. Brzy se uvidíme v našem klubu.“

„No ovšem. Na shledanou a děkuji.“ Margo zavřela dveře. „A doufám, že už se neuvidíme,“ zamumlala. „Tak kde se vy dvě schováváte?“

„Jsme nahoře,“ křikla Kate. „V koupelně.“

„Prima, to je moc hezké od dvou dospělých žen schovávat se v koupelně.“ Vyšla znovu nahoru. Laura seděla na okraji prastaré vany a Kate dřepěla proti ní. „Děkuji, že jste mě s tou hlučnou strakou nechaly o samotě.“

„Chtěla jsi přece mluvit sama,“ připomněla jí Kate.

„Jenže nebylo o čem.“ Margo si zklamaně sedla vedle Laury. „Snad bych na ten nájem měla, kdybych tak půl roku nejedla. Což není takový problém, jenom by mi pak nic nezbylo na začátek obchodu. Chtěla bych to koupit,“ vzdychla. „Něco mi říká, že bych tady mohla být šťastná.“

„Nejspíš to aroma vyčpělé marihuany.“

Margo se na Kate ostře podívala. „Kouřila jsem ji jen jednou, v šestnácti. A ty sis taky několikrát potáhla, pokud se na ten večer dobře pamatuju.“

„Ale neinhalovala jsem,“ zazubila se kysela Kate. „Za tím si stojím.“

„Tak mi vysvětli, proč jsi pak skálopevně tvrdila, že tančíš s Baryšnikovem.“

„Na to se nepamatuju – ale přál si, abych mu říkala Míšo.“

„Tak to je dobře, že jsem tenkrát z Biffa vytáhla jen dvě cigarety.“

Ale tohle je bohužel realita. Tenhle dům si nemůžu dovolit.“

„Ale já ano,“ ozvala se Laura.

„Jak to myslíš?“

„Můžu ho koupit já a tobě ho pronajmout. Budeme obchodovat společně.“

Margo se jí téměř vrhla kolem krku, ale hrdost a zdravý rozum ji zastavily. „Ale ne. Takhle začínat nový život nemůžu. Takhle za mě kauci skládat nesmíš.“

„Kate, pověz jí, cos mi říkala před chvilkou.“

„Dobrá. Nejdřív jsem se jí zeptala, jestli nepřišla o rozum. Ne že bych si, Margo, myslela, že ti ten plán nevyjde, já si totiž nemyslím, že ti vyjde.“

„Tak ti pěkně děkuju.“

„Je to zajímavý nápad,“ tišila ji Kate. „Ale začít nový byznys je vždycky riskantní. Velká většina lidí skončí už první rok, i když mají nějaké ekonomické vzdělání. Nehledě na to, že Monterey i Carmel jsou takovými obchůdky už přeplněné. Ale,“ Kate Margo pohybem ruky zarazila dřív, než Margo stačila něco namítnout, „někteří uspějí, a dokonce i bohatnou. A teď se na chvíli podíváme na Lauřinu situaci. Provdaná ve směšných osmnácti letech nikdy sama nikam neinvestovala. Má sice podíl na Templetonech, ale když se najednou rozvádí a má nějaké finance, je dobrý důvod je investovat.“

„Nikdy jsem sama nic nekoupila,“ přerušila ji Laura. „Nikdy jsem nevlastnila nic jinak než společně s rodinou nebo s Peterem. A když jsem se tady rozhlédla, napadlo mě, proč ne? Proč bych si na sebe a na nás jednu nemohla takhle vsadit?“

„Protože když ti to zkazím...“

„Nazkazíš. Chceš tady přece něco dokázat, nebo ne?“

„Ano, ale to neznamená, že tě chci ke dnu stáhnout s sebou.“

„Poslouchej mě,“ řekla Laura a položila Margo ruku na kolena.

„Celý život jsem dělala jen to, co mi někdo přikázal. Ale teď udělám něco prostě jen tak. Kupuju tuhle budovu, ať ji budeš chtít, nebo ne.“

Margo polkla naprázdno a pochopila, že cítí vzrušení. „Takže, jak moc mě hodláš oškubat na tom nájemném?“

První šok přišel v bance. Záloha ve formě výplatního šeku na deset

procent z požadované sumy byl Katin nápad. Chtěla pak srazit cenu ještě asi o pětadvacet tisíc. Ale peníze tam nebyly.

„To musí být nějaký hrozný omyl. Musí tam být nejméně dvakrát tolik.“

„Chvilku strpení, paní Ridgewayová.“ Pokladní odběhl a Laura netrpělivě ťukala prsty na přepážku.

Margo už vycítila, co se stalo, a položila jí ruku na rameno. „Lauro, tohle byl účet společný s Peterem?“

„Jistě. Tenhle byl určený hlavně na chod domácnosti. Beru si méně než polovinu, tak by to neměl být problém. Je to společné vlastnictví, můj právník mi to vysvětlil.“

Do haly přišel viceprezident banky a potřásl Lauře rukou. „Lauro, mohla byste na chvíli do mé kanceláře.“

„Franku, mám docela naspěch, potřebuju jenom ten šek.“

„Jenom na chvilku.“ Uchopil ji něžně kolem ramen a odvedl ji pryč.

Margo stiskla zuby. „Víš, co ten bastard udělal?“

„Jo, a moc dobře.“ Kate si zuřivě přitiskla prsty na oči. „Měla jsem to tušit. Mělo mě to napadnout. Všechno to přišlo tak rychle.“

„Snad mají peníze ještě v jiných bankách, nebo v akcích a tak.“

„To mají. Peter měl pod palcem všechny finance, ale rozhodně nedali všechna vejce do jednoho koše. A všechny ty vklady mají taky pojištění na určitý limit. Ale stejně. On mě nikdy nepustil ke svým účetním knihám. Sakra. Už jde, hm, má to napsané na obličejí.“

„Peter vybral všechna konta,“ řekla Laura a zsinálá ve tváři zamířila k východu. „Hned to ráno, co jsem je přistihla, zašel sem a vybral všechno až na pár tisícovek.“ Musela se zastavit a dlaní si stiskla žaludek. „Založili jsme taky spořicí účty děvčatům, ale i to si vzal. Sebral i jejich peníze.“

„Pojďme si někam sednout,“ navrhla Margo.

„Ne, ne. Musím vyřídit pár telefonů. Zavolat správci akcií. Ani neznám jeho jméno.“ Laura ztěžka oddechovala. „Jsem tak hloupá, tak hloupá.“

„Nejsi hloupá,“ odsekla Kate vztekle. „Jedeme domů. Obvoláme to spolu, zařídíme, aby všechny ostatní účty byly ihned zmrazený.“

Ale už nebylo téměř co zmrazovat.

„Padesát tisíc.“ Kate se opřela v židli a sundala si brýle na čtení. „Byl zatraceně štědrý, že ti nechal aspoň to. Z toho, co mi vyšlo, je to asi pět procent všech vašich úspor. Dobré je to, že se nemohl dotknout tvých akcií v Templetonu a nedělá si nároky na dům.“

„Peníze na jejich vzdělání,“ řekla Laura šeptem. „Vybral Ali i Kayle studijní konta. Jak to, že pro něj mohly peníze tak mnoho znamenat?“

„Nejspíš mu šlo jenom o ně. A taky ti chtěl udělit lekci.“ Margo jim nalila další sklenku vína, snad mírná opilost tu náladu zlepší. „A vyšlo mu to, protože tebe by nikdy nenapadlo udělat to samé. Mě sice ano, ale já jsem vůbec nepřemýšlela. Tvůj právník z něj ale třeba něco dostane.“

„Problém je v tom, že si ty prachy přesunul někam na Kajmanské ostrovy,“ řekla Kate znechuceně. „Vypadá to, že si malé částky převáděl na osobní konta postupně už docela slušnou dobu. Tohle byl jen konečný zátah. Ale máš přece všechny papíry, můžeš to klidně dát k soudu.“

Laura zavřela oči. „Nebudu se s ním soudit o peníze. Ať si je nechá. Každý usmolený dolar.“

„Ale ne!“ vybuchla Margo.

„Ale ano. Ať jde do pekla. Ten rozvod bude pro holky už tak dost těžký bez toho, abychom se tam ještě dohadovali o peníze. Pořád mám těch padesát tisíc, a to je mnohem víc, než má mnohá jiná žena do začátku. A na dům sáhnout nemůže, protože ten je psaný na rodiče.“

Zvedla sklenici, ale nenapila se. „Já jsem ta, co podepsala všechno, co mi podstrčil, aniž se kdy na něco zeptala. Zasloužím si to.“

„Ještě máš akcie v hotelech,“ připomněla Kate. „Část z nich můžeš prodat.“

„Na rodinné akcie nesáhnou. To je dědictví.“

„Lauro, já nemyslím prodat je na trhu. Ale Josh nebo rodiče by je jistě odkoupili anebo ti poskytli půjčku, než se všechno uklidní.“

„Ne, za nimi nepoběžím. A ani nikdo z vás. Já jsem udělala chybu, já ji musím napravit. Kate, potřebovala bych spočítat, co musím prodat, abych měla na zálohu na ten obchůdek.“

„V žádném případě. Přece nedáš víc než polovinu toho, co ti zbylo,

na ten dům?“

Laura se usmála. „Ale ano. Samozřejmě že ano. Pořád jsem ještě Templetonová. Je čas začít se tak i chovat.“ Dřív, než si to mohla rozmyslet, zvedla Laura sluchátko a vytočila číslo. „Louisa? Tady Laura Templetonová. Ano, přesně tak. Chtěla bych odkoupit ten dům, co jsme si dnes ráno prohlížely.“

Když zavěsila, stáhla si z prstu snubní a zásnubní prsten. Měla pocit viny i osvobození. „Na tohle jsi expert ty, Margo. Kolik myslíš, že bych za tohle dostala?“

Margo si prohlédla kroužky s řadou zářivých diamantů a napadlo ji, že je aspoň nějaká spravedlnost na světě. „Kate, neměj strach. Vypadá to, že na zálohu bude dost i bez likvidování konta.“

Dlouho do noci seděla Margo ve svém pokoji, počítala, psala seznamy a kreslila skicy. V krámku musela být i převlékárna, a proto bylo nutné pozvat i tesaře.

Sama se nastěhuje nahoru, aspoň ušetří za dojíždění dolů do Monterey, a když si vymaluje sama, zbyde jí ještě o něco víc.

Jak těžké může být jezdit po zdi válečkem?

„Ano, pojd' dál,“ odpověděla na náhlé zaklepaní.

„Margo?“

Margo zvedla hlavu a spatřila svou matku. „Myslela jsem, že je to některá z děvčat.“

„Ty už spíš. Vždyť je skoro půlnoc.“

„Nějak jsem zapomněla na čas.“ Odstrčila papíry rozházené po posteli.

„Jako vždycky. Sníš.“ Ann se zadívala na listy popsané číslicemi a usmála se. Kdysi bylo neskutečně těžké přimět Margo, aby si napsala úkol z aritmetiky.

„No ano. Potřebovala bych nejspíš nějakou Katinu výkonnou kalkulačku.“

„Kate mi říkala, že se chystáš obchodovat.“

„Což je směšné na někoho, kdo neumí dobře počítat, že?“ Margo vstala a vzala do ruky sklenku na víno. „Napiješ se, mami, anebo jsi ještě ve službě?“

Ann na to nic neřekla a nalila si víno. „Slečna Kate říká, že to máš docela promyšlené a že by to snad mohlo i fungovat.“

„Kate je starý optimista.“

„Je to rozumná dívka a celá léta mi s financemi dobře radila.“

„Kate ti dělá účetní?“ řekla Margo se smíchem. „To jsem měla vědět.“

„Bylo by opravdu moudré využít v tomhle tvém obchodu její znalosti.“

„Já si s tím nějak poradím.“ Když zahlédla pochybnosti v matčiných očích, dodala: „Tak zaprvé, moc možností mi nezbývá. Za druhé, prodávat nepotřebné věci umím ze všeho nejlíp, a za třetí, Laura se mnou počítá.“

„To jsou tři docela dobré důvody. Laura to přece platí.“

„Ale to já jsem nechtěla. Byl to její nápad.“ Když Ann mlčela, Margo zmačkala a odhodila jeden papír. „Krucí, já do toho taky dávám všechno, není to moc, ale víc nemám.“

„Peníze nejsou tak důležité jako čas a úsilí.“

„Peníze jsou teď sakra důležité. Moc toho do začátku nemáme.“

Ann pokývala hlavou. „Slečna Kate mi řekla, co pan Ridgeway provedl. Ten mizera s černým srdcem by měl navěky hnít v pekle!“

Margo se smíchem zvedla skleničku. „Aspoň v něčem jsme zajedno. Na to se musíme napít.“

„Laura ti věří a Kate svým způsobem také.“

„Ale ty ne,“ hádala Margo.

„Já tě znám – uděláš z toho módní místo, kam budou chodit lidé a bez rozumu rozhazovat peníze.“

„V tom to právě vězí. Už pro ten krámeček mám i jméno. „Pretenses – Předstírání“.“ Krátce se zasmála. „To se ke mně hodí, ne?“

„To ano. Ale teď chceš být tady v Kalifornii kvůli slečně Lauře, že?“

„Potřebuje mě.“

„Ano, potřebuje.“ Ann se zadívala do své skleničky. „Tu noc, co ses vrátila, jsem řekla pár věcí, kterých lituji. Byla jsem k tobě moc tvrdá, možná jsem vždycky byla moc přísná. Ale nemělas pravdu, když jsi tvrdila, že chci, abys byla jako Laura nebo Kate. Snad jsem si jen přála, abych ti dokázala líp rozumět.“

„Byly jsme obě rozrušené.“ Margo si nebyla jistá, jak se k matčině omluvě postavit. „Nečekám, že bys teď chápala všechno kolem toho

obchůdku, ale snad mi aspoň věříš, že se snažím o něco dobrého.“

„Tvoje teta měla v Corku obchod s bižuterií. Tak máš obchodování v krvi. Ale bude to asi stát mnoho sil i peněz.“

„Ze začátku to bude kruté,“ kývla Margo směrem ke svým papírům.

Ann sáhla do kapsy a vyndala obálku. „Tak použij tohle.“

Margo ji zvědavě vzala do ruky, a když nahlédla dovnitř, upustila obálku na postel. „To je šek od makléře.“

„Ano. Slečna Kate mi tu firmu doporučila. A vedli si tam docela dobře.“

„Je to skoro dvě stě tisíc dolarů. Nemůžu si vzít tvé úspory. Zvládnou to sama.“

„To ráda slyším, ale to nejsou moje úspory. Jsou tvoje.“

„Já přece žádné nemám.“

„Tys na šetření nikdy nebyla, ale posílalas mi peníze sem a já jsem je pro tebe uložila.“

Margo v úžasu zírala na šek. Opravdu posílala tolik, opravdu tolik vydělala? „Ale ty peníze byly pro tebe.“

„Ale já jsem je přece nepotřebovala. Mám dobrou práci, střechu nad hlavou, dost na to, abych dvakrát ročně mohla na pěknou dovolenou, když na tom slečna Laura tak trvá. Tak jsem ty peníze uložila. A tady je máš.“

Ann znovu upila své víno. Takhle to vyznít nemělo. „Vyslechni mě, Margo, aspoň jednou. To, že ty peníze vůbec poslala, jsem ocenila. Mohla jsem třeba onemocnět, a kdybych nemohla pracovat, potřebovala bych je, ale to se naštěstí nestalo. Bylo od tebe milé, žeš je poslala.“

„Ne, nebylo,“ Margo se najednou cítila zahanbeně. „Chtěla jsem ti vlastně jen ukázat, že jsem důležitá a úspěšná a že ses ve mně splekla.“

Ann chápavě pokývala hlavou. „V tom zas takový rozdíl není. Byly to tvé peníze a pořád jsou. Já měla radost z toho, žeš je poslala, a ty bys je určitě jinak utratila. Tak jsme jedna druhé jenom prospěly.“ Natáhla se, aby Margo pohládila po vlasech, ale na poslední chvíli ruku zase spustila. „Teď si je vezmi a něco s nimi udělej.“

Když Margo neodpovídala, Ann vzala její bradu do dlaně. „Proč ty jsi tak tvrdohlavá? Vydělalas ty peníze poctivě?“

„Ano, ale...“

„Aspoň pro jednou poslechni svou mámu. Jdi do toho obchodu pěkně napůl se slečnou Laurou a buď na to pyšná. Ale než si půjdeš lehnout, koukej tady uklidit.“

„Mami?“

Ann se zastavila u dveří. „Proč jsi mi ty peníze neposlala do Milána, když jsem na tom byla tak bídňě?“

„Protožeš na to nebyla připravená. Ale teď už rozhodnější.“

Kapitola 10

Můj. Margo rozpráhla ruce a zatočila se v hlavní místnosti obchodu na Cannery Row. Fakticky tak docela její ještě nebyl, ale předběžnou smlouvu už podepsaly. Půjčka od banky se jménem Templetonů v zádech byla taky na dobré cestě.

Úpravy sice budou stát jmění, ale něco se Margo přece jen rozhodla udělat sama.

Ale obchod tak docela její stejně nebude. Bude její, Lauřin a také banky. Ale už za dva týdny bude Margo spát v tom malém pokoji nahoře, i kdyby to mělo být jen ve spacím pytli.

A pak, někdy v polovině léta, se dveře jejího krámku otevrou. No a dál, zasmála se, dál se uvidí. Někdo zaklepal na výkladní skříň.

„Hej, otevři, ano? Mám volno na oběd. Věděla jsem, že tě tady najdu,“ řekla Kate, když Margo odemkla. „Jé, pořád to tady smrdí.“

„Co bys ráda, Kate? Mám práci.“

Kate si prohlížela psací tabuli a kalkulačku odloženou na podlaze. „Přišlaš na to, jak se s tím zachází?“

„Člověk nemusí být účetní, aby uměl vzít do ruky kalkulačku.“

„Já myslela tu tabuli.“

„Ha. Ha.“

„Zdá se mi to teď nějak větší.“ Kate s rukama v kapsách kalhot se procházela kolem. „Je to správně rušná ulice. A lidi na prázdninách vždycky kupují věci, které nepotřebují. Ale to oblečení bude mít všechno stejnou velikost.“

„Na to už jsem taky myslela. Seženu ještě další věci. Znam spoustu

lidí, kteří každý rok obměňují šatník.“

„Moudří lidé kupují klasiku, oblečení, které nevychází z módy.“

„Kolik tmavě modrých blazerů vlastně máš, Kate?“

„Asi půl tuctu,“ odpověděla s úsměvem. „Ale o to teď nejde. Mám návrh, Margo. Chci do toho taky.“

„Do čeho?“

„Do koupě téhle budovy.“ Kate spolkla zažívací tabletu, což byla její představa oběda. „Mám nějaké peníze, které bych mohla investovat, a nevím, proč byste vy s Laurou měly mít všechnu legraci jen pro sebe.“

„Ale my partnera nepotřebujeme.“

„Ale potřebujete. Musíte mít někoho, kdo rozezná černý inkoust od červeného.“ Shýbla se pro kalkulačku a začala vytukávat číslíce. „Ty a Laura jste do toho zatím daly každá dvanáct tisíc pět set. Teď přijdou výdaje na notáře, pojištění, daně, a tím se suma zvýší asi na... osmnáct tisíc, teda třicet šest tisíc celkem. Když to vydělíš třemi, dostaneš dvanáct, což je méně, než jste do toho zatím vrazily.“

Kate přecházela kolem a počítala dál. „Pak jsou tu opravy, předělovky, údržba, poplatky za licenci, další daně a účetnictví – můžu vám zavést účetní knihy, ale protože dalšího klienta právě teď přijmout nemůžu, budete si muset někoho najmout, nebo se samy naučit počítat.“

„To už umím,“ řekla Margo.

Kate se pustila do krátkého výkladu na téma účetnictví a mobilní telefon, který jí vyzváněl v kapse, zcela ignorovala.

„Musíš počítat s nákupem tašek, balicího papíru, krabic a pásky do kasy. To dá šestimístnou cifru, než bys řekl švec.“

Pak jsou tu poplatky firmám vydávajícím kreditní karty. Chceš tu přece přijímat většinu kreditních karet, ne?“

„Já...“

„Vidíš, potřebuješ mě.“ Kate si spokojeně nasadila brýle. Ze společného podniku ji Margo s Laurou vynechat nemohou.

„Samozřejmě že budu spíš tichý partner, protože já jediná z vás mám pravidelné zaměstnání.“

Margo zúžila oči. „Jak moc tichý?“

„No, jen sem tam přijdu nakouknout. Musíte mít přece spočítáno,

kolik si na zboží přirazit, abyste měly nějaký zisk. Pak tu jsou poplatky právní, ale o to se může postarat i Josh. Jak jsi ho jen přiměla, aby ti půjčil svoje auto? Je to přece jeho nový jaguár tam venku, ne?“

Margo se zatvářila potutelně. „Dá se říct, že si ho spíš jen testuju.“

Kate zvedla obočí. „A jeho už jsi taky otestovala?“

„Ještě ne.“

„Zajímavé. Napíšu ti šek na těch dvanáct tisíc a taky musíme sepsat partnerskou smlouvu.“

„Smlouvu?“

„Ježíši, ty mě vážně potřebuješ.“ Chňapla Margo za ramena a prudce ji políbila přímo na ústa. „My tři se máme rády a věříme si, ale obchod musí být právně podložený. Teď je všechno zboží tvoje, ale...“

„Laura něco přidala. Prodáváme všechno z Peterovy kanceláře.“

„Dobrý začátek. Jak jí je?“

„Fajn. Jenom má starost o Ali. Vzala si příliš k srdci, že se otec neobjevil na jejím baletním představení. Prý je v Arubě.“

„Ať se tam utopí. Ne, doufám, že ho pokouše žralok a pak se utopí. Tenhle víkend si udělám na holky čas.“ Vytáhla už připravený a podepsaný šek. „Tady máš, partnerko. Já už musím zpátky.“

„Ještě jsme to nedomluvily s Laurou.“

„Já ano,“ zavolala Kate, otevřela dveře a vrazila do Joshe. „Ahoj,“ řekla a políbila ho. „A nashle.“

„Taky tě rád vidím,“ odpověděl a obezřetně zavřel dveře. Laura ho připravila na to, že nemá očekávat příliš. „To jste tu s Kate kouřily trávu?“

„To ona vždycky dělá místo oběda. Měli bychom ji přihlásit na odvykací kúru,“ řekla Margo a rozpřáhla ruce. „Tak co tomu říkáš?“

„No, budova to je.“

„Joshi.“

„Počkej chvíli.“ Prošel se kolem, podíval se nahoru, chytil za zábradlí a lekl se. „To necháme spravit.“

„Doufám, že už tě napadlo, že namočit si nejdřív nohy je rozumnější než skočit do vody po hlavě.“

„Ale není to taková švanda.“

„No, komteso, myslím, žeš mohla dopadnout hůř.“ Přešel k ní a zvedl jí hlavu za bradu. „Nejdřív ale vyřídíme tohle, ano? Myslím na to cestou přes dva kontinenty.“

Přitáhl ji blíž a dychtivě zakryl její ústa svými. Po chvíli se i Margo zcela oddala polibku, který měl příchut' potlačované touhy. Bylo to tak nečekané, tak vzrušující, jak jeho ústa zapadala do jejích, jak ty tvrdé hrany a plochy jeho těla splývaly dokonale s jejími křivkami.

Nedokázala rozlišit, zda se jí prostě stýskalo po mužském objetí, nebo ji tak rozechvěl Josh.

„Nechápu, jak jsem celá ta léta mohla přehlížet tvoji potenci.“ Odtáhla se a škádlivě se usmála.

„To byl jen bezplatný vzorek. Pojd' blíž a dáme si plnohodnotnou léčbu.“

„Léky je lepší brát postupně.“ Poodešla, vyndala z tašky krabičku cigaret a zapálila si. „Snažím se být obezřetná.“

„Obezřetná.“ Josh se rozhlédl po místnosti. „Protos asi místo malého krámku v Milánu, který by vyřešil tvé dluhy, koupila tuhle budovu na Cannery Row a další dluhy si nadělala.“

„No, přes noc se asi nezměním, že? Nechceš mi doufám tlouct do hlavy všechny právní normy?“

„Vlastně ano.“ Zvedl svůj kufřík a otevřel ho. „Mám pro tebe nějaká lejstra.“ Rozhlédl se po židli a pak se posadil na nejnižší schod. „Jen pojd' sem ke mně. Chvilí snad vydržím nedotýkat se tě.“

Vzala si popelník a usedla vedle něj.

„Je tvá italština tak dobrá, aby ses v tomhle vyznala?“

Margo se zamračila na papír. „To je smlouva o prodeji mého bytu.“ Znovu ji zaplavil pocit sebelítosti. „Pospíšil sis.“

„Je to slušná nabídka. Pokud jsi si tím prodejem jistá.“

„Nedá se nic dělat.“ Položila si hlavu na jeho rameno. „Jen mě nech chvilku smutnit.“

„Jak je libo.“

„To je moje slabá stránka. Ach, Joshi, když já ten byt měla tak ráda.“

„A teď jsi zase někde jinde.“ Rozhodl se nelitovat ji.

„To není stejné. Už nikdy to stejné nebude.“

„No tak se vzmuž, Margo. Začínáš se v tom utápět.“

Ted' se rozzlobila. „Tobě se to řekne, Joshuo Conwayi Templetone, vycházející slunce Templetonovic říše, tys nikdy o nic nepřišel. Nikdy se ti nestalo, že bys něco nemohl mít.“

„Už jsi skončila?“ řekl jakoby nic. „Hrála jsi a prohrála, markýzo. Kvůli kvůli tomu nemá žádný smysl, a navíc ti to nesluší.“

„Díky za podporu.“ Vztekla mu smlouvu vytrhla z ruky. „Kdy dostanu peníze?“

„Italové zas tak nespěchají. Snad se to vyřídí do šedesáti dnů. Konečná šumaje na další stránce.“

Díval se, jak horlivě přeskakuje očima. „Jenom to?“

„Svůj díl si přece vezme taky banka a italská vláda.“

„Je to pořád lepší než tříška v zadku,“ zamumlala Margo.

„Tvoje Visa karta je zase platná, ale na tvém místě bych byl opatrný. Po prodeji bytu budeš mít asi sto padesát tisíc, a to nepočítám úroky a penále. Jako tvůj zástupce jsem ochotný urovnat tvoje dluhy a pomoci ti s novými. Už máš pro ten obchod nějaké jméno?“

„Předstírání,“ procedila mezi zuby.

„Skvěle. Sepsal jsem náležitě dohody.“

„Doufám, že ve třech kopiích.“

„Přirozeně.“

„A s čím to mám vlastně souhlasit, vážený pane Templetone?“

„Že budeš splácet tuhle soukromou půjčku v pravidelných intervalech, počínaje šestým měsícem od data podpisu smlouvy. Tím získáš trochu času. Ale musíš souhlasit s tím, že vystačíš s dohodnutými výdaji.“

„Aha. A jaké to jsou výdaje?“

„Vypracoval jsem rozpočet tvé osobní útraty. Jídlo, bydlení, lékařská péče...“

„Rozpočet?“

Očekával explozi. Jaksi perverzně doufal, že se Margo zase tak skvěle rozčílí. A zdálo se, že ho nezklame.

„Tak rozpočet?“ vykřikla a hnala se na něho. „Ty máš ale drzost. Ty arogantní mizero! Myslíš, že se mnou můžeš zacházet jako s nějakou panenkou bez mozku? Ze mi budeš nařizovat, kolik smím utratit za pudr?“

„Takže pudr.“ Záměrně přehlédln své papíry, vytáhl pero a něco si zapsal. „Ten spadá mezi nadbytečný luxus“. Myslím, že u téhle položky jsem byl docela velkorysý. A teď povolená suma na oblečení...”

„Povolená suma?!“ Strčila do něho oběma rukama, až se opřel o zábradlí.

„Opatrně, komteso,“ řekl a oprášil si košili. „To je Turbill a Asser.“ Vydala ze sebe ten nejlepší přiškrcený zvuk, na jaký se zmohla. „Radši se nechám předhodit supům, než ti dovolím sahat na moje peníze.“

„Ty nemáš žádné peníze,“ přitvrdil a vzrušeně se díval, jak běhá po místnosti.

„Radši se nechám znásilnit gangem trpaslíků, hodit do vosího hnízda, krmit slimáky.“

„Vydržíš tři týdny bez manikúry?“ nadhodil, když viděl, jak na něho míří svými nehty.

„Já tě nenávidím.“

„Ale ne.“ Byl velmi mrštný. Jednu chvíli se jakoby líně opíral o staré zábradlí a vzápětí se vymrštil a chytil Margo do náručí. Chvíli se kochal její zuřivostí a pak její ústa rozdrtil svými. Jako by líbal rozžhavený blesk, to horko, síla a syčící vztek.

Věděl, že až se s ní konečně dostane do postele, bude jak skutečná bouře.

Neodporovala mu. Nechtěla mu udělat tu radost. Na místo toho dala do polibku stejnou sílu, dokud se od sebe se sípáním neodtrhli.

„Může se mi to líbit, a stejně tě nenávidím. A pěkně za to zaplatíš.“ Nejspíš by to dokázala. Existovalo mnoho žen, které přesně věděly, jak donutit muže trpět, a těm všem mohla Margo udělovat lekce. Ale to jí přece říct nemohl. Vrátil se ke schodům pro své papíry.

„Já jen, abys věděla, jak si stojíme, miláčku.“

„To já ti řeknu, jak si stojíme. Tvoji ponižující nabídku nepotřebuju. Svůj život si budu žít po svém.“

„A že to byl až doted' takový úspěch.“

„Já vím, co dělám. A sundej si z obličeje ten pitoměj škleb.“

„To nejde. Usadí se tam vždycky, když říkáš, že víš, co děláš.“ Vrátil papíry zpátky do kufříku. „Ale musím říct, že tohle místo není

tak úplně šílený nápad.“

„Hm, hned se mi bude líp spát, když teď mám tvůj souhlas.“

„Souhlas je silné slovo, je to spíš nadějeplná rezignace.“ Naposledy zacloumal zábradlím. „Ale věřím v tebe, Margo.“

Její vztek se změnil ve zmatek. „Zatraceně, Joshi. U tebe člověk vážně neví...“

„Fajn.“ Přejel jí prstem po tváři. „Věřím, že z toho tady uděláš obchod, který všechny kolem a tebe taky překvapí.“ Sehnul se a tentokrát ji políbil lehce a přátelsky.

„Dáš mi na taxík?“

„Cože?“

S úsměvem vytáhl z kapsy klíče. „Naštěstí mám od jaguára ještě jedny náhradní. A nepracuji moc dlouho, komteso.“

Neusmála se, dokud nezmezil z dohledu. Pak sebrala svou tašku, tabuli a vyšla ven. Teď, když její karta zase funguje, musí jít koupit potřeby na malování.

Joshovi trvalo dva týdny, než vypracoval strategii pro jednání s Peterem Ridgewayem. Už ze Stockholmu mu Josh ve zdvořilém telefonátu naznačil, že bude nejlepší, když se jeho švagr na čas uvolní z práce, než se ta rodinná záležitost urovná.

Manželstvím své sestry se Josh nikdy zvlášť nezabýval. Jako starý mládenec věděl, že v téhle oblasti nemá žádné zkušenosti a jeho rady by byly velmi jednostranné.

A protože si Peter jako ředitel Templetonu vždycky vedl dobře, ani pracovně si na něho nemohl stěžovat. Byl sice trochu strohý a vzdálený každodenním starostem hotelového personálu, ale dobře jednal se zahraničím i obchodními partnery a do podniku stále proudily peníze.

Ale přišel čas, kdy osobní nevraživost převládla nad pracovní profesionalitou. Protože nikdo, nikdo na světě nemůže ubližovat Joshově rodině a pak klidně odejít.

Josh se tedy rozhodl, že objedná všechny pobočky, a nejenže Peterovi zamezí přístup do Templetonu, ale postará se i o to, aby ten mizera mohl v budoucnu řídit leda tak zaprášený motel někde v Texasu.

Ale to bylo tak snadné a nekrvavé.

Musel souhlasit s Kate, že nejjednodušší by bylo dovléct Petera Ridgewaye před soud. Znal několik špičkových právníků, kteří by si s radostí mnuli ruce, že mohou stáhnout kůži z chamtivého, nevěrného manžela, který zlikvidoval dokonce i malé úspory svých dcer.

Ach, to by bylo sladké, pomyslel si Josh, ale pro Lauru ponižující a bolestné.

Nakonec Josh přišel na to, že nejcivilizovanější místo pro vyřízení takové záležitosti bude jejich venkovský klub. Čekal tedy trpělivě, až se Peter opět vrátí do Kalifornie.

Pozvání na ranní tenisový turnaj přijal Peter bez váhání. Josh s tím také počítal. Peter si jistě představoval, že veřejné vyměňování míčů se švagrem utiší některé klepy o jeho postavení v Templetonu.

Oblékl se do sněhobílého úboru, snad jen o něco formálnějšího než Josh, který měl navíc čapku s kšiltem na ochranu proti ostrým ranním paprskům.

Minn Whileyová a Deloris Solmesová, které to ráno hrály na sousedním kurtu, pak nad svými drinky s obdivem rozebíraly, jak úžasný pohled na ty dva blond opálené sportovce byl. Ovšem ještě před tím incidentem‘.

„Na tenis mám velmi málo času,“ začal Peter, když vybalili své rakety. „Stihnu ještě tak pár jamek golfu dvakrát týdně.“

„Samá práce, žádná zábava,“ poznamenal Josh a přitom mu neušel Peterův úšklebek. Věděl přesně, co si o něm Ridgeway myslí: zlatý hošánek, co tráví celý život na cestě od večírku k večírku.

Josh pomalu vyndal láhev vody Evian. „Jsem rád, že sis dnes udělal čas. Myslím, že spolu tu záležitost snáze uzavřeme. Bydlíš teď zase v hotelu, co ses vrátil z Aruby?“

„Zdalo se mi to nejlepší. Doufám, že když nechám Lauře trochu času, umoudří se. Ženy...“ Rozhodil pěstěnýma rukama. „Nepochopitelné bytosti.“

„To mi povídej. Pojd’me se rozehráť.“ Josh přešel na své místo, počkal na Petera a lehce odpálil podání. „Pověz mi, jaké to bylo v Arubě.“

„Klidné. Jenom náš hotel tam má pár nedostatků. Někdo by se na to

měl podívat.“

„Vážně?“ Josh věděl dobře, že tam vše funguje na sto procent, protože to před pár týdnů osobně kontroloval. „Beru to v potaz.“ Záměrně poslal míč daleko za čáru. „Podáváš. Řekni, Petře, chceš protestovat proti rozvodu?“

„Jestli to Laura myslí vážně, nic jiného mi nezbyde. Jen by to posílilo všechny ty drby. Laura je nespokojená s mým postavením v Templetonu, ale žena jako ona nemůže rozumět potřebám podniku.“

„Anebo vztahu muže s jeho sekretářkou,“ řekl Josh a poslal míček na Petera tak prudce, že mu zasvištěl kolem ucha.

„Špatně si situaci vyložila. Upřímně, Joshi, Laura začala být nesmyslně žárlivá kvůli času, který jsem musel trávit v kanceláři. Víš, že to v poslení době bylo nabitě. Ta desetidenní návštěva lorda a lady Wilhelmových. Museli jsme jim poskytnout jen to nejlepší.“

„Ale jistě. A Laura nechápala, pod jakým jsi tlakem, že?“

„Přesně tak.“ Pater začínal funět, jak ho Josh nemilosrdně honil po kurtu. „Všechno se to jen zhoršilo, když dorazila ta směšná, drzá Margo. Laura ji přirozeně pozvala dál, aniž pomyslela na následky.“

„Má měkké srdce, ta naše Laura,“ řekl Josh a nechal konverzaci zvadnout, dokud první set nevyhrál 5:3.

„Ale vyčistit všechny bankovní účty moc zdvořilé nebylo, co říkáš?“

Peterovy rty ztuhly. Nečekal, že se Laura půjde vyplakat ke svému bratrovi. „Na radu mého právníka. Jen osobní pojistka, protože ona vůbec nemá smysl pro finance. A ten tah se navíc ukázal být oprávněný, když teď potvrdila nedostatek rozumu a dala se na podnikání s Margo Sullivanovou. Prodavačky, proboha!“

„Stejně jako hostinské,“ zamumlal Josh.

„Cože?“

„Chci říct, kdo to těm holkám nasadil do hlavy.“

„Během půl roku přijde o všechnu kapitál, jestli to tedy Margo dřív nezabalí. Měl by ses pokusit jí to ještě rozmluvit.“

„Ale kdo by mě poslouchal?“ Josh přemýšlel, že Petera nechá drahý set vyhrát, ale pak si to rozmyslel. Nudil se a chtěl to mít za sebou. Hrál tedy po svém a jen jednou nechal Petera vi podání.

„Smůla,“ Peter dal příliš okatě najevo radost nad tím, že poráží

Joshe v jeho oblíbené hře. „Měl bys ještě lépe vypracovat backhand.“ „Hmmm.“ Josh odběhl stranou, otřel si tvář ručníkem a napil se vody z láhve. Pak poslal oslnivý úsměv ženám na vedlejším kurtu a pocítil temnou radost, že k tomu, co chystá, bude mít také publikum. „Ach, abych nezapomněl, trochu jsem se v hotelu poptal a prý se tam za posledních pár měsíců vystřídal neobvykle velké množství personálu.“

Peter zvedl obočí. „Není potřeba, aby ses staral o Templeton v Monterey, to je moje teritorium.“

„Hra, ale já jsem tu byl a ty ne.“ Josh odhodil ručník a postavil se znovu za síť. „Byla to chyba. V Templetonu máme tradičně dlouholeté a loajální zaměstnance.“

Co se do toho plete, hlupák jeden, myslel si Peter, ale snažil se ovládat. „Jestli jsi četl výkazy, musí ti být jasné, že nižší management udělat při výběru zaměstnanců několik chyb, a tak bylo propouštění pro zachování vysoké úrovně nutné.“

„Jistě máš pravdu.“

„Zítra zase nastoupím do práce, takže už si nemusíš dělat starosti.“

„Nedělám si starosti. Jenom jsem byl zvědavý. Podáváš, že ano?“ usmál se Josh ležérně.

Zase chvíli hráli. Josh se vyžíval v tom, jak se Peter namáhá, a snadno uzavřel další game 4:0.

„Když jsem se tam u tebe porozhlížel, všiml jsem si ještě několika věcí. Třeba tvých výdajů na reprezentaci. Sedmdesát pět tisíc na zábavu klientů za posledních pět měsíců.“

Peterovi kapal z čela pot. „Za těch patnáct let, co pracuju pro Templeton, se o to nikdy nikdo nezajímal.“

„No jistě, protože dvě třetiny toho času jsi byl ženatý s mou sestrou. A taky tam jsou ty prémie pro tvou sekretářku.“ Josh ležérně pinkal míčkem na raketě. „Pro tu, co obšťastňuješ. Deset tisíc je dost štědrý dar. Ta kráska musí vařit ztraceně dobrou kávu.“

Peter se opřený o kolena snažil popadnout dech. „Bonusy a odměny patří k templetonovské strategii. A tvoje narážky se mi nelíbí.“

„To nebyla narážka, ale jasná zpráva.“

„A od tebe pěkně pokrytecká. Každý ví, jak trávíš čas a jak rozhazuješ rodinné finance. Auta, ženské a hazardní hry.“

„To máš pravdu, a mohlo by se to ode mě zdát i pokrytecké.“ Vyhodil míč nad hlavu, jako by chtěl podávat, ale pak ho zase chytil a poškrábal se na hlavě. „Až najeden malý detail. Ne, vlastně dva. Za prvé jsou to moje peníze a za druhé – nejsem ženatý.“

Vyhodil míček, zaklonil se a tvrdě ho odpálil přímo do Peterova nosu. Když Peter padl na kolena a začal chytat krev do dlaní, Josh přišel blíž a točil si raketou v ruce.

„A za třetí, ublížil jsi mojí sestře.“

„Ty parchantě.“ Peterův hlas byl zastřený krví a bolestí. „Ty pitoměj šašku, zlomil jsi mi nos.“

„Bud' rád, žes to nedostal do koulí.“ Josh se sehnul a za zakrvácený svetr zvedl Petera nahoru. „A teď mě poslouvej,“ zasyčel, zatímco ženy z vedlejšího kurtu začaly ječet a volat o pomoc. „A poslouvej velmi dobře, protože to řeknu jenom jednou.“

Peter viděl dvojité a bolestí se mu zvedal žaludek. „Dej ze mě ty pracky pryč.“

„Ty neposloucháš,“ řekl Josh tiše, „a to bys zatraceně měl. Už nikdy nevyslovuj na veřejnosti jméno mojí sestry. Kdybych měl dojem, žes na ni jen křivě pomyslel, přijdeš o víc než jen o svůj nos. A jestli ještě někdy řekneš o Margo něco takového jako dneska, ukrotím ti koule a nacpu ti je do krku.“

„Za tohle tě zažaluju, ty bastarde.“ Bolest a ponížení Petera doslova stravovaly. „Půjdeš před soud za napadení.“

„Jen to udělej. Ale mezitím se radši vrať do Aruby nebo třeba do pekla. Opovaž se ale přijít na oči mně nebo mojí rodině.“

Znechuceně Petera pustil a ruku umazanou od krve si otřel do jeho košile. „Jo, a jen tak mimochodem, jsi propuštěný. Konec gamu, konec setu a konec hry.“

Josh, spokojený sám se sebou a se svým ranním výkonem, se rozhodl odměnit příjemnou saunou.

Kapitola 11

Zázraky se dějí, myslela si Margo. Stálo to jen šest týdnů práce, něco bolavých svalů a něco kolem tří set padesáti tisíc dolarů.

Jakmile se stala třetinovým spoluvlastníkem téhle budovy na Cannery Row a šampaňské bylo vypito, vyhrnula si rukávy.

Všechno pro ni byla nová zkušenost – jednání s úřady a řemeslníky, nákupy náradí a vybavení. S Laurou probíraly, jaký odstín růžové bude nejvhodnější.

Margo se učila malovat svým novým rozprašovačem barev a odmítala k té práci Lauru nebo Kate pustit. A pak se jednou podívala do zrcadla a zděšeně uskočila. Dívala se na ni umazaná tvář pod špinavou malířskou čepicí, kterou sotva poznávala.

Rychle běžela do vany, dlouze se naparovala ve vodě s regeneračním olejem, pak se věnovala své pleti, vlasům a manikúře, jen aby si dokázala, že se tak docela nezbláznila.

A teď, po šesti týdnech, si prohlížela své dílo a začínala věřit, že se sny mohou stát skutečností. Podlahy zářily novým lakem, stěny byly jemně růžové, okna se třpytila ve zbrusu nových rámech a zpevněné zábradlí mělo nové kování.

Vše bylo růžové, zlaté a úplně nové.

„Jak z Doriana Graye,“ ohodnotila výsledek Margo. Seděly s Laurou v hlavní místnosti obchodu a snažily se určit ceny předmětů z velkého koše.

Margo vybalila vázu ozdobenou květy. „Co myslíš tohle? Je to Doulton.“

Nemělo smysl ptát se Margo, kolik za ni původně zaplatila. Nepamatovala si to. Laura tedy nahlédla do štosu ceníků a katalogů, které sesbíraly. „Už jsi to našla?“

„Něco podobného.“ Margo pomalu začínala ty ceníky nenávidět. Na jednu stranu ráda věci oceňovala a na druhou měla vztek, že už jí tolik peněz proklouzlo mezi prsty. „Řekla bych tak sto padesát.“

„Tak jdi na to.“

Se špičkou jazyka mezi zuby Margo na půjčeném Katině laptopu vyťukala: „Pořadové číslo čtyři sta osmdesát jedna... ,U‘ jako užitkové, nebo ,S‘, jako sběratelské zboží?“

„Hm, U. Kate tu není a nemůže se hádat.“

„Čtyři sta osmdesát jedna – U. Sto padesát.“ Margo pak vstala a přenesla vázu do zcela zaplněné vitríny. Potom si šla zapálit. „Co to tu vlastně děláme, Lauro?“

„Užíváme si trochu legrace. Proč bych ten obchod jinak kupovala?“ Margo si přes cigaretový kouř prohlížela neuvěřitelně ošklivou urnu s držadly ve tvaru křídel. „Musela jsem mít určitě špatný den.“

„No, zase je to Stinton, a podepsaný, tak kdoví...“ Laura zalistrovala v ceníku. „Asi čtyři sta padesát.“

„Vážně?“ Opravdu měla někdy tolik peněz, že dala tolik za tak málo? „Zítřka nám přijdou vyrobit nápis na výlohu. A redaktoři ze *Zábavného večerníku* tu budou asi tak ve dvě.“

„A opravdu to chceš udělat?“

„Děláš si legraci? Tolik reklamy a zadarmo?“ Margo si protáhla rozbolavělé svaly. „Aspoň se budu moct zase postavit před kameru. Mám si vzít zelené šaty od Armaniho, nebo modré od Valentina?“

„Už jsme vybraly Armaniho.“

„Dobře, tak Valentina.“

„Když ti to nebude nepříjemné.“

„Valentino je vždycky příjemný.“

„Vždyť víš, jak to myslím.“ Laura vzala urnu a postavila ji do rohu vitríny, kde vypadala přece jen o poznání lépe. „Všechny ty dotazy na tvůj soukromý život.“

„Teď žádný soukromý život nemám. Člověk se musí naučit klepy přehlížet.“ Odklepla popel z cigarety a nahlédla znovu do koše. „Když dovolíš, aby tě řeči o tobě a Peterovi bolely jako žihadla, vosy tě nepřestanou pronásledovat.“

„Minulý týden se vrátil.“

Margo se lekla. „A obtěžuje tě?“

„To ne, ale... Josh s ním měl před pár dny incident. Dověděla jsem se to až dneska ráno.“

„Incident? A co prováděli? Vytáhli kordy a šermovali?“

„Josh zlomil Peterovi nos.“

„Cože?“ Margo se zmítala mezi radostí a překvapením. „Josh ho praštil?“

„Zlomil mu ho tenisovým míčkem.“ Když se Margo zhroutila smíchy, Laura pokračovala. „Na vedlejším kurtu někdo byl, teď už to každý ví. Peter musel do nemocnice a hrozil, že podá žalobu.“

„Co? Za napadení tenisákem? Ale Lauro, to neudělá. To bych do

Joshe nikdy neřekla. “Přitiskla si ruce na žebra, která ji od smíchu začínala bolet.

„Musel to udělat schválně.“

„Jistěže to udělal schválně. Josh rozjede i auto na padesát metrů tím svým backhendem. Kdyby to bral trochu vážně, mohl to někam dotáhnout. Škoda že jsem to neviděla. A krvácel hodně?“

„Prý dost.“ Laura si musela připomenout, že není hezké mít z něčeho takového radost. „Odjel se zotavit do Maui. Margo, ale já nechci, aby se můj bratr trefoval míčkem do otce mých dětí.“

„Ale jen ať se pobaví.“ Margo odnesla další předmět do vitríny, ale zapomněla ho ocenit i zapsat do katalogu. „Jestlipak se teď Josh s někým schází?“

„Schází?“

„No však víš, randí a spí...“

Laura si zmateně promnula unavené oči. „O ničem nevím. Ale s takovými věcmi se mi přestal svěřovat už před lety.“

„Ale určitě bys to věděla.“ Margo začala čistit šmouhu na výloze, jako by to byla nejdůležitější věc pod sluncem. „Něco bys slyšela nebo vycítila.“

„Mám teď děsně moc práce, tak snad ne? Proč?“

„Ale,“ Margo se s úsměvem otočila, „máme spolu takovou sázku. A já mám hlad,“ změnila rychle téma. „Co ty? Mohly bychom si sem něco objednat. Jestli se tu Kate po práci zastaví a my to nebudeme mít hotové, zase nám udělá přednášku o časovém managementu.“

„Nemám čas na přednášky o čase. Bohužel. Musím vyzvenout holky. Dnes je pátek. Slíbila jsem jim, že půjdeme na večeři a do kina. Nechceš se přidat?“

„A opustit všechnu tuhle nádheru?“ Margo rozpřáhla ruce. „A navíc se ještě musím učit dárkové balení. Všechno, co jsem zatím zabalila, vypadalo jako od tříletého dítěte. Vážně, mně to nevádí...“

Přerušila ji Kayla, která vběhla dovnitř a zvolala: „Mami! Přišly jsme na návštěvu.“ S úsměvem se vrhla Lauře do náruče. „Ahoj, jak jste se sem dostaly?“

„Strýček Josh nás vyzvedl. Říkal, že se máme jít taky podívat na krámek, protože bychom se měly zajímat o svoje dědictví.“

„Tak dědictví?“ zasmála se Laura a pozorovala svou starší dceru,

která mnohem vážněji vstupovala do místnosti. „Tak co říkáš, Ali?“ „Vypadá to tu jinak než předtím,“ odpověděla dívka a neomylně zamířila k vitríně se šperky.

„To je moje holka,“ řekla Margo a objala Ali kolem ramen. „To je krása. Je to jak nějaká pokladnice.“

„No ano. Ale tentokrát to není poklad Seraphiny, ale můj.“

„Máme pizzu,“ volala Kayla. „Strejda Josh nakoupil hodně pizzy, takže nemusíme do restaurace a můžeme jít tady. Můžeme, mamí?“

„Jestli chceš. Co říkáš, Ali?“

Ali pokrčila rameny. „Mně je to jedno.“

„A tady ho máme.“ Josh si právě otevíral loktem, protože měl náruč plnou krabic s jídlem. Margo se přes ně naklonila a dala mu jednu šťavnatou pusu.

„To jen za tu pizzu? Že jsem nepřinesl radši kotel kuřat.“

„To je spíš odměna za tvůj výkon na tenise.“ Pak ztišila hlas.

„Pořád spíš sám, miláčku?“

„Ani mi to nepřipomínej.“ Zvedl jedno obočí. „A ty?“

Usmála se a přejela mu prstem po tváři. „Mám moc práce na jakékoli sportování. Ali, v lednici nahoře je myslím láhev pepsi.“

„I na to jsem myslel,“ řekl Josh a dál se mučil vůní Margina parfému. „Ali, můžeš donést pití z auta?“

„Já taky,“ vyrazila Kayla ke dveřím. „Já ti pomůžu, Ali.“

„Hmm, hmm,“ Josh si s rukama v kapsách prohlížel místnost. „Vidím, že sis s tím dala práci.“ Nahlédl do vedlejšího pokoje a musel se usmát, protože mu připomněl Margin šatník v Miláně. Vzal do ruky vyšší semišovou botku a otočil ji. Na téměř nedotčené podrážce byla cenovka: 92,50.

„Jak určujete ceny?“

„Máme takový svůj systém.“

Vrátil botu na své místo a otočil se k sestře. „Nevadí ti snad, že jsem přivedl holky?“

„Ne, vůbec ne. Vadí mi, že se za mými zády pouštíš do souboje s Peterem.“

Josh se ani nesnažil tvářit provinile. „Takže už to víš?“

„Jistěže to vím. Každý od Big Suru po Monterey to ví.“ Neroztála, ani když ji bratr přišel políbit na tvář. „Se svými manželskými

problémy se poperu sama.“

„Ale jistě. Ten míček mi prostě vyklouzl.“

„Zatraceně vyklouzl,“ zamumlala Margo.

„Vlastně jsem mu mířil na koule.“ Když sebou Laura trhla, pokračoval. „Poslyš, o tom si promluvíme později.“

Laura neměla na výběr, protože dcery s taškami se už rychle vracely.

Zdálo se, že Josh myslel na všechno. Byly tu papírové talířky, ubrousky, a dokonce i pohárky na sodu a dobré Bordeaux.

Margo se zastyděla, že ho celá ta léta tak podceňovala. Kromě toho, že se uměl postarat o rodinu, byl Josh i nebezpečným protivníkem, jak to dokázal jediným tenisovým úderem, a jistě bude i nezapomenutelným milencem.

S úsměvem se zaposlouchala do dětského štěbetání. Ali jakoby díky Joshově pozornosti a vtipu pookřála. Chtěla by zpátky otce, chudinka, napadlo Margo. Jí samotné otce suploval Thomas Templeton, ale právě díky jeho neuvěřitelné laskavosti si Margo vždycky dobře uvědomovala, že skutečného otce poznat nemůže. Matka o něm nikdy nemluvila a Margo se neodvažovala ptát ze strachu, že by se nic pěkného nedověděla.

O jedno vlašné manželství na světě víc či míň... Ann Sullivanová jako správná irská katolička přijímala nejspíš osud se sklopenou hlavou. Rozhodně by se s kletbou na rtech nevrhla do moře jako Seraphina. Prostě by jen dál žila, pracovala a snažila se zapomenout.

Margo byla vychována tak, jako by nikdy žádného otce ani neměla. Ale nesnažila se přece jen to prázdné místo zaplnit jinými muži? Často staršími, jako Alain, úspěšnými a zajištěnými, ženatými nebo těmi, jejichž manželky nad nevěrou trpělivě zavíraly oči, aspoň pokud muži byli stejně slepí k jejich milencům.

Proto si nejspíš vybírala muže, kteří na ni hleděli jako na cennou trofej, kterou až získají, odloží nebo si ji vystaví. Muže, kteří nikdy dlouho nezůstali, a tím se zdáli mnohem přitažlivější.

Při té myšlence se Margo zachvěla a pro uklidnění se musela napít vína. Jak strašné zjištění, řekla si v duchu.

„Není ti nic?“ zeptala se Laura s obavami. „Celá jsi zbledla.“

„To nic. Jen mě rozbolela hlava. Půjdu si něco vzít.“ Vstala a s

námahou vyšla do schodů.

V koupelně chvíli hrabala v přihrádce s léky, a když se jí ruka zastavila na tišícím prostředku, rychle se přinutila sáhnout po aspirinu. To by bylo moc snadné, vzít si pilulku a tu úzkost jenom přehlúšit.

„Margo.“ Josh se objevil za jejími zády a uchopil ji za ramena. „Co tě popadlo?“

„Strašidelné sny.“ Pak spolkla aspirin a zavrtěla hlavou. „Nic mi není, jen malé zjevení.“

Otočila by se, ale držel ji pevně. V zrcadle se odrážel jejich dvojportrét. „Jsi hodně nervózní před tím otvíracím dnem příští týden?“

„Strašně.“

„Ať se stane cokoli, ty už jsi tady něco dokázala. Rozzářila jsi to tady. Je to tu krásné, elegantní a výjimečné. Skoro jako ty sama.“

„A plně předstírání?“

„A co má být?“

Zavřela oči. „Jasně. A co. Obejmi mě na chvíli.“

Obrátil ji a pohladil po vlasech. „Vzpomínáš, jak jsi tenkrát v zimě začala hledat Seraphinin poklad?“

„Hm. Překopala jsem celou růžovou zahradu a taky kus jižního trávníku. Mamka zuřila a vyhrožovala, že mě za trest pošle k tetě do Corku. Ale tvůj otec se smál a smál. Přišlo mu to zábavné a prý jsem taky prokázala dobrodružného ducha.“

„Prostě jsi šla za svým.“ Lehce ji políbil do vlasů. „A to ti vydrželo.“

„Vždycky jsem chtěla, co nemůžu mít, že?“

„Ne. Vždycky jsi chtěla něco zajímavého. A doufám, že jsi kopat v růžích ještě nepřestala.“

Margo vzdychla a opřela si hlavu o jeho rameno. „Bohužel, i když nerada, musím přiznat, že jsi pro mě vážně moc dobrý.“

„Já vím,“ řekl Josh a byl rád, že si to konečně uvědomila.

*** **

Margo takovou trému nečekala. Za posledních pár týdnů měla tolik práce a tolik nových věcí se musela naučit, že jí na strachy nezbýval

čas. Musela se postarat o reklamu v časopisu *People* a *Zábavný večerník* a představa konečného otevření jí po všem tom shonu připadala úlevná. Ale den před velkou premiérou zažívala nečekaně silnou trému.

Kdysi takové věci řešila vínem, nákupy, pilulkou nebo jednoduše sexem. Protože žádná z těch možností se do jejího nového životního stylu nehodila, rozhodla se jít místo toho trochu sportovat.

Za svou kariéru modelky už Magro přišla do styku s činkami i aerobikem, ale protože byla obdařena skvělým metabolismem, dlouhýma nohama, plnými nadry a štíhlými boky, mohla se fitcentrovému šílenství jen smát.

Ted' se pokoušela naprogramovat stroj, který simuloval chůzi do schodů, a přemýšlela, jak někoho může bavit slézat schody, které nikam nevedou. Ale doufala, že se tím nějak zaměstná – a taky shodí těch pár kil, co v poslední době nabrala.

V prostorné hale s velkými okny byly rozmístěny všechny ty známé mučící přístroje. A kdo se na běhacím pásu nechtěl dívat jenom z okna, mohl sledovat velké televizní obrazovky.

Hned vedle Margo stoupala po schodech žena v červeném trikotu. Zarytě šlapala a přitom si četla poslední román Danielle Steelové. Margo se pokusila nasadit stejné tempo a začíst se do svých *Los Angeles Times*.

Ale nedokázala se soustředit. Tohle byl docela jiný svět. Každý tu běhal, skákal a posiloval. Muž s bicepsy jak kameny zvedal činky a prohlížel se přitom v zrcadle. Jinde se lopotily ženy štíhlé i baculaté, šlapaly na rotopedech a přitom spolu švitořily.

Pro Margo to všechno bylo momentální povyražení, ale pro tyhle lidi vážně braný životní styl. Nebyli snad všichni trochu šílení?

Jenže nebyl právě těmto lidem určen její nový obchod? Obchodníkům, majetné vrstvě s jistým vzděláním? Ženám, které tu sportovaly v dresech za sto a botách za dvě stě dolarů?

Určitě by se po takovém mučení těla rády prošly po elegantním obchůdku, kde dostanou kapucino nebo chlazené šampaňské a kde jim atraktivní žena pomůže vybrat nějakou krásnou zbytečnost nebo zajímavý dárek.

Margo by je ale samozřejmě musela přesvědčit, že takový dárek z

druhé ruky je mnohem zajímavější a také jedinečný.

Pohlédla na ženu po svém boku. „Tohle děláte každý den?“

„Hmmm?“

„Ráda bych věděla, jestli tak cvičíte každý den,“ opakovala Margo s přátelským úsměvem. Udržovaná pětatřicátnice s diamantovým snubním prstenem, odhadla ženu okamžitě. „Já teprve začínám.“

„Třikrát týdně. To mi na udržení váhy stačí.“ Očividně si přála být vyrušena. „Ale vy to asi neděláte kvůli hubnutí...“

„Za poslední tři měsíce jsem přibrala skoro čtyři kila.“

Žena se zasmála a otřela si hrdlo ručníkem. „Kéž bychom to mohly říct všechny a přitom vypadat jako vy. Já od loňska shodila šestnáct kilo.“

„To je vtip?“

„A jestli je znova naberu, půjdu se radši rovnou utopit. Takže se musím udržovat. Zase mám, zaplat'bůh, velikost osm a doufám, že to tak zůstane.“

„Vypadáte skvěle.“ Velikost osm, prima, napadlo Margo.

„A baví vás to sportování?“

„Nenávidím ho.“

„Díkybohu,“ řekla Margo upřímně, protože ji začínala bolet lýtka. „Tomu říkám zdravý rozum. Já jsem Margo Sullivanová. Podala bych vám ruku, ale mám strach, že bych upadla.“

„Judy Prenticeová. Sullivanová?“ opakovala žena. „Zdála jste se mi povědomá. Kdysi jsem vás nenáviděla.“

„Cože?“

„Když jsem se blížila k velikosti šestnáct, zalistovala jsem nějakým časopisem a tam jste byla vy, štíhlá a dokonalá. Myslela jsem tehdy na pomstu Godivy.“ Trochu se usmála. „Je to zadostiučinění vidět, že se potíte jako obyčejný smrtelník.“

Protože jí Judy připadala vhodná jako potenciální zákaznice, Margo pokračovala: „Neměly by tady fungovat také nějaké endorfiny?“

„To je výmysl. S tím nejspíš přišla Jane Fondová. Ale vy jste tady někde vyrostla, že?“

„Na Big Suru,“ potvrdila Magro. „A teď jsem tu zpátky. Mám malý obchod v Monterey ‚Pretence-Předstírání‘, na Cannery Row. Zítra se slavnostně otevírá. Jestli máte chuť, můžete se zastavit a

porozhlédnout. Myslím, že nějaká Godiva se tam taky najde.“

„Vy potvoro,“ řekla Judy s úsměvem. „Možná přijdu. Ale mých pekelných dvacet minut tady už uplynulo. Ještě čtvrt hodina s činkami a můžu jít.“ Vzala si svůj ručník a ohlédla se k východu. „Á, tady máme naši hvězdu.“

„Candy Litchfieldová,“ zamumlala Margo, když zahlédla zrzavou hlavu a květovaný úbor.

„Vy ji znáte?“

„Až moc dobře.“

„Hra. Jestli máte tak dobrý vkus, abyste ji nesnášela, pak bych se v tom vašem krámku měla zastavit. Jé, ona jde rovnou sem, takže nashle.“

„Počkejte. Nenechávejte...“ Ale bylo pozdě. Candy vypískla, až se všechny hlavy otočily.

„Margo! Margo Sullivanová! To není možné!“

„Ahoj, Candy.“ K Marginu zoufalství se Candy vetřela právě na vedlejší přístroj.

Candy se vetřela všude. To byl jeden z důvodů, proč ji Margo neměla ráda už od střední školy. Byla hezká, ale protivná. Dvakrát se velmi dobře vdala a měla dvě dokonalé dětičky, po jednom z každého manželství. Dny trávila pořádáním honosných čajů a udržováním tajných aférek.

Pod hezkou tváří se však skrývala povaha zmije. Pro Candy nebyly ostatní ženy příslušnicemi stejného pohlaví, ale pouze nepřátelé.

„Já jsem slyšela, že ses vrátila.“ Candy růžovými nehty naprogramovala přístroj, který Judy opustila. „Chtěla jsem zavolat, ale mám pořád tolik práce... Tak jak se máš, Margo? Vypadáš dobře, člověk by na tobě nic nepoznal...“

„Nepoznal?“

„Všechny ty hrozné zvěsti.“ Candy ohrnula rty. „Muselo to být strašné. Neumím si představit, jaké to je, být zavřená a ještě k tomu v cizí zemi.“

„Já taky ne.“ Margo se snažila nefunět a zuřivě toužila po cigaretě. „Nebyla jsem ve vězení, jenom u výslechu.“

„No, já jsem si říkala, že ty fámy budou přehnané,“ řekla Candy pochybovačně. „Ty nepěkné věci, co o tobě říkali... Tisk je zkrátka

bezcitný. Udělalas dobře, žes odjela z Evropy, než ten skandál trochu utichne. A od Laury je to moc pěkné, že tě vzala k sobě i přes všechny ty řeči.“

Na to se nedalo říct nic než: „Ano.“

„Ale Bella Donna se zachovala nehezky. Tvoje náhradnice určitě tak schopná nebude. Ty jsi mnohem fotogeničtější než Tessa Césare. Jistě, je mladší, ale nemá tvoje... zkušenosti.“

To byla rána přímo do srdce, dobře mířená a bolestivá. Margo pevněji stiskla držadlo. „Tessa je krásná žena.“

„Ale ano. A taky exotická. Zlatá pleť, nádherné černé oči. Firma chtěla nejspíš přijít s nějakým kontrastem.“ Candy se vypočítavě usmála. „Ale ty se vrátíš, Margo. Neboj se.“

„Ne, jestli budu sedět za vraždu,“ zašeptala Margo.

„Tak povídej. Jaké to je začít s kšeftováním?“

„Velká legrace. Zítra otvíráme.“

„Ne! Vážně?“ Candy vykulila oči. „Takže chudinka Laura ti ten dům koupila? To je dojemné.“

„Laura, Kate Powelllová a já jsme ten obchod koupily.“

„Vy tři jste vždycky držely pohromadě.“ Candy se zatvářila závistivě. Vždy se jí protivilo neotřesitelné přátelství té trojice.

„Chudák Laura teď potřebuje trochu zábavy. Nic není přece hroznější než vidět, jak se ti rozpadá manželství.“

„Horší je snad, když se ti rozpadá druhé manželství,“ odpověděla Margo vesele. „Je tenhle tvůj rozvod definitivní, Candy?“

„Příští měsíc. Ty sis nikoho z těch... mužů nevzala, že?“

„Ne. Jen jsem s nimi spala. Většina z nich byla stejně ženatých.“

„Ty ses vždycky chovala tak nějak po evropsku. Já jsem asi spíš víc americká. Asi by mi nestačilo být jen něčí milenkou.“

Margo už začínala vidět rudě. „Drahoušku, věř mi, že je to úplně postačující. Ale pro tebe by to asi vážně nebylo. Nemohla bys čekat žádné alimenty.“

Margo sestoupila z přístroje a byla vděčná, že je ten rozhovor u konce. Alespoň při něm zapomněla na svou trému i bolavé svaly.

„A někdy se zastav v obchodě, Candy. Zítra otevíráme. A tys vždycky chtěla to, co mám já. Tohle je tvoje šance a za dobrou cenu.“

Když Margo odešla, Candy sykla směrem k ženě, která cvičila poblíž a rozhovor ji zjevně zaujal: „Margo Sullivanová vždycky předstírala, že je něco víc. Nebýt Templetonových, nikdy by ji nepustili ani do tohoto klubu.“

Ženě se ale Margin styl projevu i oblékání velmi zamlouval. „Jakže se jmenuje ten obchod?“ zeptala se.

Kapitola 12

Osmadvacátý červenec, 9.45. Patnáct minut do chvíle, kdy odbije hodina ,H‘, a Margo seděla na kraji své postele, držela se za žaludek a modlila se, aby ji tak slabost přešla.

Co když nikdo nepřijde? Bude příštích osm hodin stát za pultem a roztřeseně zírat ven skrze sklo krásně vyzdobené výlohy?

Vystavila tady všechny své nejmilejší věci, celou svoji osobnost, ale co když si nakonec nevyslouží víc než zaklení náhodného kolemjdoucího?

Co to vlastně provedla? Obnažila se tu přede všemi a ještě s sebou stáhla své nejmilejší. Copak Laura dole nečekala na prvního zákazníka, copak se Kate nestaví o polední přestávce, aby se přesvědčila, jak se kasa úspěšně plní?

A k večeru se nejpíš objeví i Josh, aby jim poblahopřál k prvnímu dni. Copak by je mohla všechny zklamat?

Měla chut' seběhnout dolů, vyrazit ze dveří a dlouho se nezastavit. „Tréma před vystoupením?“

Margo vzhlédla. „To tys mi ten nápad nasadil do hlavy. Nejradši bych ti dala pár facek.“

„Tak to mám štěstí, že tě ty krásné nohy neunesou.“ Uznale si ji prohlédl. Vybrala si skvělý červený kostým s kratoučkou sukní a vlasy si promyšleně sepnula vysoko na hlavě. Tvář měla mramorově bílou a v očích se jí odrážel strach.

„Ty mě děsíš, komteso. Čekal jsem, že tě najdu dole, jak se těšíš, že to všem pěkně ukážeš, a ty se tady zatím třeseš jako panna o svatební noci.“

„Chci se vrátit do Milána.“

„Ale to nejde, že?“ řekl ostře a vzal ji za ruku. „Hezky vstaň a dej se dohromady. Je to sakra obchod, a ne hrdelní soud.“

„To není jen obchod, je to všechno, co mám.“

„Tak běž dolů a něco s tím udělej.“

„Já nechci. Co když nikdo nepřijde, anebo přijdou jen proto, aby ohrnovali nos?“

„A co když ne? Možná je hodně lidí, kteří by tě rádi viděli s hlavou svěšenou. Tak ji zvedni a nedávej jim šanci.“

„Měla jsem začít s něčím menším.“

„Tohle se k tobě přesně hodí, tak si teď nestěžuj.“ Studoval její tvář a měl zlost na ni, že mu ukazuje svůj strach, ale i na sebe, že ji tak touží ochraňovat. „Podívej, máš pět minut na rozmyšlenou, já mám taky svoje problémy. Ukaž, jak se umíš vyrovnat s těmi svými.“

Rychle ji políbil na ústa a na její reakci už nečekal.

Taky mohl projevit víc soucitu, řekla si nazlobeně Margo, když si v koupelně opravovala make-up. Ale aspoň si uvědomila, že nemůže spoléhat na nikoho jiného než na sebe.

Když o pět minut později sešla dolů, Laura právě cinkala na starožitnou kasu.

„Už si s tím budeš muset přestat hrát.“

„Já si nehraju, právě jsem odzvonila první prodej.“

„Vždyť ještě není otevřeno.“

„Josh si před odchodem koupil tu malou lampičku. Máme ji zabalit a poslat.“ Laura stiskla Margo ruku. „Náš první prodej. Na Joshe se člověk může vždycky spolehnout.“

Margo se musela zasmát. To je celý on. Ale to už hodiny na skříňce začaly odbíjet. Hodina ,H'. „No, myslím, že bychom měly...“

„Jasně,“ Laura se zhluboka nadechla. „Jdeme na to, partnerko.“

Margo zvedla bradu a narovнала se v ramenou. „A teď jim všem ukážeme.“

O dvě hodiny později se už cítila jako opilá. Ne že by byl obchod přímo přecpaný, ale už od první minuty se proud návštěvníků nezastavil. Už po čtvrt hodině mohla Margo odzvonit druhý prodej. Turista z Tulsy jí dal za pravdu, že stříbrný náramek je výhodná

koupě.

Laura jako zkušená obchodnice brzy přiměla trojici žen, aby po prohlídce šatníku sáhly po kreditních kartách.

Když se o půl jedné objevila Kate, Margo právě balila safírové náušnice do zlaté krabičky s iniciálami jejich obchůdku.

„Jsem si jistá, že se vaší paní budou líbit. A šťastné výročí.“

Jakmile zákazník odešel, Margo chytla Kate za ruku a odtáhla ji do zadní místnosti. „To bylo patnáct set sedmdesát pět dolarů!“ Popadla Kate kolem pasu a přiměla ji zatančit si hopsavý taneček. „My prodáváme!“

„O to přece šlo.“ Kate velmi mrzelo, že se otevření nemohla sama zúčastnit. „Když máš obchod, prodáváš.“

„Ale my nejen prodáváme, my už brzy nebudeme muset platit za skladování toho zbývajícího zboží.“

„A odpisuješ ty věci?“

„No, nejspíš jsem pár chyb udělala, ale to napravíme. Pojd' si to taky zkusit. Je to vzrušující jako sex. Nejdřív trocha přitažlivosti, na které se dá stavět, pak předehra, pak rozechvělé předvídání, a nakonec velký třesk.“

„Zdá se, že tě to začíná bavit.“

„Netušila jsem, že je to tak stimulující. Pojd'.“

„Ale já mám jen tři čtvrtě hodiny,“ řekla Kate s pohledem na hodinky značky Timex.

Margo jí okamžitě vzala za zápěstí. „Za ty bychom určitě dostaly slušnou cenu.“

„Margo, kontroluj se.“

Margo se snažila. Ale čas od času přece jen musela zaběhnout dozadu, aby se zhluboka nadechla. Tak lidé přišli, a nejen to, oni i obdivovali zboží a nakupovali.

Kolem třetí si mohla na chvíli oddechnout a napít se čaje, který tu měly připravený pro hosty. „Nezdá se mi to, že ne?“

„Určitě ne, protože já jsem tady taky,“ řekla Laura. „A nohy už mě bolí tak, že to sotva může být jen sen. Margo, já myslím, že se nám to povedlo!“

„Radši to nezakřikni! Máme otevřeno jen pár hodin.“

„Musíš tomu víc věřit, ale škoda že nemůžu zůstat déle. Musím

děvčata zavézt na balet. Ale nejdřív umyju ty hrnky.“

Vtom se dveře znovu otevřely a dovnitř vběhl houf děvčat, která hned zamířila k pultu s bižutérií.

„Máme zákazníky,“ řekla Laura a chopila se hrnků od čaje. „Budu tady zase zítra v jednu. Víš jistě, že to tu zvládneš sama?“

„Dohodly jsme se přece, že tu budeš jen na poloviční úvazek. Já se to musím naučit. Jen běž.“

Těsně před odchodem se Laura otočila a řekla: „Margo, už dlouho jsem se tak dobře nebavila.“

Ani já ne, napadlo Margo při pohledu na její mladé zákaznice. Dívenky v drahých šatech a především jejich rodiče se zlatými kartami budou vždycky vítáni. Šla si tedy stoupnout zpátky za přepážku.

„Dobrý den, dámy? Můžu vám něco předvést?“

Josh vydržel i dlouhé papírování, uměl pracovat i v kanceláři, třebaže to nebylo tak lákavé jako prohlídky hotelů po celém kontinentu. Neměl ale rád, když z něho někdo dělal hlupáka a při listování Peterovými záznamy měl neodbytný dojem, že se švagr právě o to pokoušel.

Svoji práci vykonával svědomitě. Nebylo možné ho veřejně obvinít ze zneužívání fondů, personálu a podobně, třebaže to prokazatelně dělal. Vedl si totiž dokonalou statistiku o každém svém kroku a o tom, jakým je on a jeho rozhodnutí pro hotel přínosem.

Jenže Templeton se nikdy nesnažil soustředit pouze na zisky. Byl to rodinný podnik s dvou set letou tradicí, který stavěl na humánním přístupu k lidem, kteří pro něj pracovali.

A Peter profitoval hlavně na tom, že přijal mnoho lidí na částečný úvazek a ty ostatní propustil. Jejich příplatky za dobrou práci pak nejspíš inkasoval sám, protože jeho účty za jídlo, prádelnu, zábavu a cesty vytrvale rostly. I svůj výlet do Aruby naučtoval Templetonu jako pracovní výdaj.

Měl mu ublížit víc, pomyslel si Josh. Bude trvat celé měsíce, než se mu podaří obnovit důvěru zaměstnanců. Většinou se asi domnívali, že Peter Ridgeway je důvěryhodným členem rodiny a vedení hotelu.

Josh si uvolnil kravatu a snažil se nemyslet na všechnu tu práci,

kteřá ležela před ním. Někdo se bude muset ujmout jeho povinností v Evropě, alespoň dočasně, to je jasné. On teď nikam jezdit nemůže. Peterovo apartmá si už beztak nechal zařídit po svém. Módní nábytek nahradil tradičním, který lépe odpovídal templetonovskému stylu.

Přestože Joshovi jejich pařížský hotel vždycky připadal více zdobný a londýnský zase noblesní, Monterey bylo stejně jeho srdci nejbliž. Ne že by někdy toužil sedět za stolem se stohy úředních dokladů, ale zdejší výhled z okna na moře prostě miloval.

Joshovi nevadilo, že ho nezasvěcení považují za floutka, který jen žije z rodinných peněz. Věděl, že to tak není. Jméno Templeton znamenalo zodpovědnost za své dědictví. Věděl, že se od něho očekává, že se naučí všechno o řízení a rozvoji hotelů, a on to poctivě dodržel. Během let si vybudoval úctu k lidem, kteří pro podnik pracovali, od pomocníků v kuchyni až po pokojské a recepční.

Josh přemýšlel, zda si uvaří kávu sám, nebo zavolá hotelovou službu. Jestli tu má začít pracovat, bude brzy potřebovat pohotovou sekretářku. Zatím si ale vystačí.

Usadil se znovu k počítači a začal sepsovat prohlášení pro ředitele všech poboček a jednu kopii vyrobil i pro své rodiče, kterým připsal i osobní vzkaz.

Neztrácel čas a na jedenáctou dopoledne svolal schůzku všech zaměstnanců hotelu. A pak si pozval právníka, aby ho požádal o radu pro případ, že se Ridgeway bude chtít kvůli svému propuštění soudit.

Ihned se pustil do dalšího prohlášení, v němž žádal o přijetí bývalých kvalitních zaměstnanců.

Margo stála na prahu a chvíli Joshe pozorovala. Překvapilo ji, že ji pohled na Joshe při práci tak vzruší. Ta uvolněná kravata, rozčepýřené vlasy a soustředěný výraz...

Snad to bylo tím dlouhodobým půstem, nebo prvním úspěšným dnem v obchůdku. Anebo za to mohl prostě Josh. Na tom nezáleželo. Margo sem přišla pro porci horkého, dravého sexu a bez ní neholdala odejít.

Tiše za sebou zavřela a otočila zámkem. „Tak, tak,“ řekla a puls se jí zrychlil, když na ni Josh pohlédl jako vlk, který ucítil svoji družku. „Dědic při práci. Jaký to pohled.“

Houpavě přešla k jeho stolu a dobře si přitom uvědomovala, jakým dojmem působí ona na něho. Postavila na stůl láhev vychlazeného Cristalu a pak se jedním bokem na kraj stolu sama vyhoupla.

„Vyrušila jsem tě?“

V jeho mysli se zatmělo v tu chvíli, kdy k němu přistoupila. „Ano, ale rozhodně nepřestávej.“ Podíval se na láhev a pak zpátky na její žhnoucí tvář. „Tak jaký byl den?“

„Nestojí to za řeč,“ řekla nejdřív, ale pak se nahnula přes stůl a poskytla mu pohled do svého výstřihu. „Jenom patnáct tisíc dolarů v kase!“ Seskočila a rozcuchala mu vlasy. „Patnáct tisíc, šest set sedmdesát čtyři, osmnáct centů!“

Zatočila se dokolečka. „Víš, jak jsem se cítila, když jsem svůj obličej poprvé uviděla na obálce *VogueT*“

„Ne.“

„Přesně jako teď. Nepřičetná. Zavřela jsem v šest a vypila jsem na ex půl láhve šampaňského, která tam zbyla. Ale pak jsem si uvědomila, že se mi nechce pít samotné. Otevři tu láhev, Joshi. Pojdme se opít a trochu šílet.“

Josh vstal a začal se potýkat se zátkou. Mělo ho napadnout, že za ten lesk v jejích očích mohou bublinky. „Tak se mi zdá, že už se ti to ale podařilo.“

„Jsem jen trochu v náladě.“

Zátka slavnostně pukla. „Tak tímhle to spravíme.“ Zašel do kuchyně pro skleničky.

„To ty děláš pořád, že? Spravuješ. Mě jsi taky napravil. Jsem ti vděčná.“

„Ne.“ Tohle si rozhodně nepřál. „Tos přece dokázala sama.“

„Je to jen začátek, ale sakra hezkej začátek.“

„Tak na obchod.“

„Jasně. Ale já vím, že to takové nebude každý den. Kate říká, že musíme čekat horší dny. Ale na tom nesejde. Musela jsem se dívat, jak si jedna ošklivá ženská odnáší moje šaty od Armaniho, a bylo mi to fuk.“

„To je dobře.“

„Ale...“ Hlas se jí zachvěl a Josh poplašeně odložil sklenici. „Ne, to ne. Jenom nebreč. Prosím tě.“

„To je jinak.“

„Jen mi tu nezačni vykládat ty žvásty o slzách z radosti. Jsou úplně stejné, mokré a děsné jako ty druhé.“

„Nějak si nemůžu pomoci.“ Rychle se napila na kuráž. „Takhle je to se mnou celý den. Rozprodávám svůj život a jsem z toho smutná. Jenže lidi ty věci kupují a z toho mám zase obrovskou radost.“

„Ježíši.“ Josh si rukama promnul obličej. „Radši to šampaňské vyměníme za kávu, co říkáš?“

„Ale ne.“ Margo znovu vyskočila a roztančila se. „Vždyť oslavuju.“

„Tak dobře.“ Až odpadne, naložím ji do auta a odvezu domů, říkal si Josh. Ale teď má právo slavit, zářit a být směšná. Sedl si na stůl a znovu vzal do ruky skleničku. „Tak na ošklivé ženy v šatech od Armaniho.“

Margo do sebe obrátila sklenku. „Na dospívající žáby zazobaných rodičů.“

„Bůh jim žehnej.“

„Na turisty z Tulsey.“

„Ať žijí.“

„Na šilhavé staříky, co se rádi dívají na nohy v krátkých sukních.“ Když se Josh zamračil, zasmála se a dolila jim víno. „A co vysázejí hotovost za čajovou soupravu a trochu neškodného flirtu.“

„Jak neškodného?“

„Nechala jsem se štípnout do brady. Ale kdyby si koupil tu velkou vázu, nejspíš by si mohl štípnout i jinam. Je to tak vzrušující.“

„Co? Štípání?“

„Ne. Prodávání. Vůbec jsem netušila, že mě to tak navnadí.“ Margo udělala prudký pohyb rukou a oba postříkala šampaňským. „Proto jsem za tebou přišla.“

„Proto jsi za mnou přišla,“ opakoval, stále opatrný, aby přišel blíž, a příliš dychtivý, aby poodstoupil.

Se smíchem mu rukama přejela po prsou, po ramenou a vzhůru do vlasů. „Myslela jsem, že bys tu práci mohl dokončit.“

Byla víc než jen v náladě a Josh se chtěl zachovat podle pravidel. „A co bych měl jako prodávát?“

Znovu se zasmála a přitáhla si jeho ústa ke svým. „Ať je to, co

chce, rozhodně to kupuju.“

Josh zalapal po dechu. „Máš v hlavě víno, komteso. To asi není dobrá doba na obchodování.“

Rychle si poradila s jeho vázankou a přehodila si ji přes rameno. „Ta nejlepší doba. Já tě totiž s ním zaživa. Po velkých... velikánských kusech,“ říkala a bojovala s jeho rty.

„Kristepane.“ Bylo těžké rozumně uvažovat, když se vám v mozku vaří krev. „Za pár sekund...“ Jejich ústa se zase srazila a Margo už zápasila s jeho košilí. „... už mi bude úplně fuk, jestli jsi střízlivá, nebo opilá.“

„Říkám ti, že jsem jenom v náladě.“ Zaklonila hlavu, aby jí mohl pohlédnout do očí. Byla v nich radost a touha. „Vím docela přesně, co dělám a s kým to dělám. Co bys řekl na to, kdybychom tu naši sázku uzavřeli jako nerozhodnou?“

Josh měl práci s jejími knoflíky, dokud si neuvědomil, že to jeho ruce dělají bez jeho svolení. „Co třeba ‚Díkybohu‘?“

„Asi je to chyba. Děsná chyba,“ vzdychala Margo a jemně ho kousala do hrdla. „Dělám strašně velkou chybu, Ježíši, stůj při mně.“

„Já se snažím,“ Joshovi se podařilo svléknout jí sako, zatímco klopýtali do ložnice.

„Snaž se víc.“ Vykroutila se z bot a odkopla je kamsi na zeď. Když jeho ruce pronikly pod její sukni a hladově nabraly její půlky, prohnula se slastně v zádech. „Nepřestávej,“ vzdychla, „jenom nepřestávej.“

„Kdo přestává?“ Zvedl ji ze země, aby si mohl k tváři přitisknout její okrajkový dekolt.

Margo zasténala a popadla ho za vlasy, aby neztratila rovnováhu. „Tohle může zničit naše přátelství.“

„Já už nechci být tvůj kamarád,“ zamumlal z ústy plnými toho měkoučkého masa.

„Já taky ne,“ stihla říct, než dopadli na postel.

Margo vždycky viděla v sexu jeden z příplatků, které život lidem nadělil, ale samotný akt za očekáváním často zaostával. Nepřipadalo jí právě důstojné, když se dva lidé s funěním zuřivě osahávali. Byl to spíš směšný, i když uspokojivý zážitek.

Ale ještě nikdy se nemilovala s Joshem Templetonem. Došlo na

funění, osahávání i nějaký ten smích, ale najednou objevila, že skutečnost může někdy předčít očekávání.

Ve chvíli, kdy její tělo ucítilo jeho váhu, přeřadila na nejvyšší obrátky. Byla divoká. Chtěla cítit ty silné mužské ruce, ta hladová ústa, chtěla slyšet ten zvířecí zvuk, který vydává tělo narážející na tělo.

Na postel dopadalo částečně světlo z kanceláře a oni se kutáleli v pruzích světla a stínu, ale nebyla to nevinná hra. Byl to drsný, zoufalý a lačný souboj.

Když jí konečně strhl sukni z boků, pomyslela si: teď! Bože, teď! A vzepnula se, aby se s ním spojila. Ale on ji přitáhl zpět na kolena a znovu ji dlouze líbal na ústa.

Horké polibky, nárazy těl, jejichž vlhnoucí kůži dělila jen tenká vrstva hedvábí. Jeho ruce ji mučily a ona se začínala v rytmu zmítat. Uvnitř začínala cítit spalující žár.

V tu chvíli ji nadzvedl, vníkl rukama pod hedvábnou látku a pak se ponořil do toho sametového ohně, aby ji tvrdě a bez milosti vynesl na vrchol. Zareagovala silou gejíru, a jak jí slast procházela ve vlnách, zaryla nehty do Joshových zad.

Než mohla popadnout dech, odhodil ji na záda, aby se na ni mohl podívat.

Takhle ji vždycky chtěl mít, přesně takhle, jak pro něho hoří jako smyslů zbavená. Snil o tom, jak se pod ním bude pohybovat, jaké zvuky bude vydávat, snil o tom, jak voní její kůže.

A teď to všechno měl, ale jako by to nestačilo.

Toužil ji zničit kousek po kousku, dívat se, jak se rozpadá, chtěl ji slyšet křičet. Jeho touhy byly jako malí d'áblové, kteří kolovali v jeho krvi na cestě do pekel.

Přivinula se k němu. Obtočila kolem něho ty úžasně dlouhé ruce a nohy a protáhla ho zdí jeho vlastní přičetnosti.

Strhl z ní to jemné kombiné a ústy a rukama zaútočil na její ňadra. Byla to skutečná válka, v níž se steny, vzdechy a touhy střetávaly jako zbraně. Zmítala se a trhala za jeho kalhoty tak dlouho, až ho s vítězným výkřikem mohla uchopit do svých dlouhých prstů.

Joshovi se zatmělo před očima. Měl strach, že skončí při prním

nárazu slasti jako nějaký začátečník. Pak se zadíval na její tvář, a když viděl ten úlisný úsměv, řekl si, že ji tak snadno vyhrát nenechá.

„Chci tě vevnitř,“ zapředla jako kočka. „Chci tě cítit vevnitř. Pojď do mě.“ Dobrý bože, byl obrovský a tvrdý jako ze železa, a ona chtěla víc a víc.

„Ještě ne.“ Ale než ho stačila proklít, vytáhl ji nahoru a strčil ji přes okraj propasti. Vrchol ji překvapil jako přílivová vlna, a než se mohla nadechnout, začala se šplhat znovu do výšky.

Ted' už se nesnažil ovládat. Tělem mu proběhla vlna nové, zuřivé energie. Cosi vztekle zachrčel, zvedl její boky výš a zanořil se, jak nejhluběji to bylo možné. V odpověď se mu zaklesla nohama kolem trupu a prohnula se jako luk. Každý pohyb připomínal úder kladivem přímo do srdce.

Ted' už ji neviděl. Zoufale toužil spatřit její tvář, pozorovat její výraz. Ale to zvířecí už v nich docela převládlo a bylo to slepé, hluché a nenasytné.

Neviděl už nic než rudou mlhu, v níž byl stejný díl vášně jako zuřivosti. Ale i tak pak docela zmizela, když jím prořízl divoký orgasmus a docela ho vyprázdnil.

Kapitola 13

Margo měla pocit, že zahlédla hvězdy. Ale nejspíš to byla jen fyzická reakce na stav blízký bezvědomí. Vždyť oni vlastně jeden druhého chtěli umilovat k smrti.

Leželi nataženi přes postel jako dvě bezvládné, zjizvené oběti boje.

Z posledních sil se nadevzdla a mile se na něho usmála. Nepohnul se od chvíle, kdy zasténal a odpadl stranou jako ryba vyhozená na břeh.

Nejspíš usnul a každou chvíli začne chrápat, napadlo ji. Muži jsou tak snadno odhadnutelní. Ale sama byla tak spokojená a zlenivělá, že se nedokázala zlobit. A navíc Margo nepatřila k ženám, které by muži hýčkali, zvláště po milování ne. Vždycky z nich dokázala vysát poslední známky života.

Usmála se a protáhla si tělo. Překvapil ji. Ještě nikdy ji muž

nepřiměl prosit. Miláček Josh. Když si prohlédla jeho dlouhé, nahé tělo, srdce se jí znovu rozbušilo. Nádherný, fascinující Josh. Je čas jít o dům dál, pomyslela si, nebo tady začne toužit po něčem, co jí nebude moci dát.

Přátelsky ho plácla po zadku a pak vyjekla, když se jeho ruka vymrštila a přitáhla si ji blíž.

„Už jsem s tebou, hochu, skončila,“ řekla a políbila ho na rameno. „Musím jít.“

„Hm.“ K jejímu překvapení ji znovu sevřel v náruči. „Už se mi zas vrací cit do nohou. Kdoví, co bude dál.“

Margo mu přejela rukou po hrudi. „Srdce ti pořád tak buší.“

„Díkybohu. Měl jsem strach, že se zastavilo.“ Pomaličku ji pohladil po stehně. „Margo?“

Oči měla téměř zavřené. Bylo tak sladké, že ji někdo hladí a objímá. „Hmm?“

„Opravdu ses svíjela.“

Otevřela oči a dotčeně se na něj podívala. Smál se. „A ne že bych to počítal, ale...“ Omotal si kolem prstu pramen jejích vlasů. „... udělala ses pětkrát.“

„Jenom pětkrát?“ poplácala ho po tváři. „Z toho si nic nedělej, dneska jsem měla náročný den.“

Rychle se přesunul nad ní a díval se, jak se jí v očích překvapeně zablýsklo. „Tak já se polepším.“

„Myslíš?“ Našplulila rty a objala ho kolem krku. „Tak to teda zkus.“

„Znáš Templetonovy,“ odpověděl a lehce skousl ten našpulený dolní ret. „Takové výzvě nikdy neodolají.“

Když se probudila, byla v místnosti sama. Všude vládla tma. Překvapilo ji, že Josh už vstal. Celou noc, s výjimkou několika málo minut, se jeden druhého nepustili. A o mnoho víc toho také nenaspali, protože když se naposled dívala na hodiny, bylo čtvrt na šest a teď něco málo po šestě.

At' už o jejím soukromí tisk napsal cokoli, nikdy se s nikým nemilovala celou noc. Připadalo jí to fyzicky nemožné. A když se teď pokoušela vstát a každý sval jejího těla plakal, pochopila, že je to

možné, ale nerozumné.

Ted' byla přece obchodnicí. Musí všechny hry a legrácky odsunout stranou a připravit se na další den. Stiskla tlačítko, kterým se rozhrnovaly závěsy. Dovnitř vniklo mléčné ranní světlo a za oknem se nabídl výhled na linku skalnatého pobřeží.

V pokoji Margo zahlédla hned několik věcí, které Joshe připomínaly. Na komodě nechal odhozený hřeben. Vedle stála lahvička s kolínskou a také jeho notes. Margo si představila, kolik ženských jmen a telefonních čísel z celého světa tam asi bude.

Podívala se na své nahé tělo v zrcadle. Stále ještě žhnulo po dobrém milování. Ted' je tu přece jen ona, nebo ne?

V šatníku našla jeden z bílých županů, které dostával každý host jako pozornost podniku, a zabalila se do něj. Bytostně toužila po horké koupeli, ale zvědavost ji přece přemohla a ona otevřela dveře do kanceláře.

Josh měl na sobě jen slipy a v ruce držel mobilní telefon. Chodil bosky po místnosti a hovořil s někým francouzsky.

Bože, jak byl skvělý, pomyslela si. Nejen ty zlatavé vlasy a to dlouhé svalnaté tělo. Bylo to i ve způsobu, jakým se pohyboval, v tónu jeho příjemného hlasu, v auře plné síly, kterou kolem sebe šířil.

Její francouzština byla nevalná, takže stěží rozuměla, o čem mluví. Pozorovala jen, jak vydává rozkazy, jak se směje, jak lahodně ta exotická slova zní z jeho úst.

Najednou se přistihla, jak ho s rukama na srdci hltá očima, jako nezletilá žába kapitána fotbalového mužstva.

Vždyť je to jen Josh, připomněla si, a záměrně se zhluboka nadechla. Provokativně se opřela o dveře a čekala, až Josh skončí.

„Ca va, Simone. Oui, oui, nous parlerons dans trois heures.“
Odmlčel se a poslouchal. „Parce que ils sont les idiots.“ Zasmál se.
„Non, non, pas de quoi. Au revoir, Simone.“

Zavěsil a otočil se ke stolu. Vtom ji spatřil – rozvířené světlé vlasy, čarovné modré oči a volně převázaný bílý župan.

„Mám v Paříži nějaké resty.“

„Simone. A je ta Simone tak zajímavá jako její jméno?“

„Ó, ještě mnohem víc.“ Přistoupil k Margo a zajel jí rukama pod

župan. „A navíc je do mě blázen.“

„Ty čuně,“ zamumlala mu Margo přímo do tváře.

„A udělá všechno, co jí řeknu,“ pokračoval a tlačil ji pozpátku do ložnice.

„Tak to máš štěstí,“ řekla Margo a dloubla ho loktem do břicha. Když zaskučel, vyprostila se z jeho náruči. „Potřebuju se osprchovat.“

„Tak za tohle ti neřeknu, že její osmapadesát, má čtyři vnoučata a je šéfkou marketingu v pařížském Templetonu.“

Ohlédla se přes rameno. „Neptala jsem se. A proč neobjednáš nějakou snídani? O půl deváté chci být v obchodě.“

Protože snídani měli dodat přesně za hodinu, Josh se vloudil k Margo do sprchy. Zamračila se.

„Vždyť je ta voda vlažná,“ stěžoval si.

„Je to lepší pro pleť. A ve sprše mám ráda soukromí.“

„Templeton se snaží chovat ekologicky,“ řekl Josh a otočil kohoutkem s horkou vodou, i když ho Margo pleskla přes ruku. „A jako viceprezident společnosti se musím i já snažit chránit přírodní zdroje.“ Zvedl ruce a pokračoval v mytí Marginých vlasů, se kterým právě začala.

Ve sprše bylo dost místa i pro čtyři. „Jsi tady nejspíš proto, že si chceš znova užívat.“

„Bože, ta ženská mi vidí až do žaludku.“ Když se k němu otočila zády, spokojil se alespoň s omýváním jejích zad. „Jak dlouho trvá, než se tolik vlasů usuší? Jsou jich celé kilometry.“

„Nejsou tak dlouhé, jsou spíš husté.“ Ale to už ji Josh hladil a masíroval po celém těle, což se jí zdálo nepříjemně osobní.

Se svými milenci se nikdy nekoupala. Spala s nimi, pokud chtěla, ale takhle nemohla udržovat tu správnou iluzi a nebyla pánem situace. Byl čas vymezit nějaké hranice.

Nastavila tvář proudu vody a vypláchla si šampon z vlasů. Když se k ní Josh otočil zády a podával jí mýdlo, nechápavě na něj zírala.

„Jsi na řadě,“ řekl.

Zúžila oči a zlostně ho pleskla. „Ach, promiň. Tyhle škrábance musí nejspíš pálit.“

„Jen si posluš. Já něco vydržím.“

Aniž si to uvědomila, zjemnila své doteky. Byla to tak krásná záda. Široká a svalnatá v ramenou, zužující se do pasu. Než vyšla ze sprchy, lehce je políbila mezi lopatky.

„Víš, Joshi, s tou Simone jsem tě jen tak škádlila.“ Ovázala si vlasy ručníkem, druhý si omotala kolem těla a vzala do ruky tělové mléko. „Oba jsme měli a zase můžeme mít jiné vztahy. Nechceme se teď přece vázat jeden na druhého, nehledáme problémy. A já bych nechtěla kazit naši aférku nějakými sliby, které ani jeden z nás nemůže dodržet.“ Natírala si nohy a přitom si cosi pobrukovala. „Máme o proti jiným lidem výhodu. Známe se tak dobře, že spolu nemusíme hrát takové ty hry nebo něco předstírat.“ Hodila očima směrem ke sprše, protože ji jeho mlčení znepokojovalo.

Ta slova ho zraňovala, stěží ovládal vztek, který se mu dral nahoru do hrdla. Prudce zavřel vodu a vystoupil ze sprchy.

„Jo, známe se dobře, komteso,“ řekl a trhl za ručník, který visel na vyhrívané tyči. „Skrz naskrz. Proč by dva povrchní lidi jako my měli míchat sex dohromady s nějakým citem, že?“

„Tak jsem to zrovna nemyslela. Ty se zlobíš?“

„Hele, jak dobře mě zná. Fajn, žádné hry, žádné vázání, žádné předstírání.“ Přešel k ní, plácl rukama na parapet, u kterého stála, a tak jí odřízl únikovou cestu. „Ale jednu věc ti řeknu, s nikým se nedělím. Dokud to s tebou dělám já, nikdo jiný nebude!“

„No, moc pěkně řečeno. Pěkně tvrdě.“

„Řekla sis o to. Na co taky věci nějak zjemňovat, že?“

„Jen proto, že jsem to řekla první, nemusíš...“

„Zase jsi mě prokoukla!“

Margo se snažila dýchat zhluboka. „Není důvod, aby ses tak vztekal. Za prvé se nerada hádám, když jsem si ještě nedala ani kávu, a za druhé jsem tím nemyslela, že hned, jak odsud vyjdu, skočím do postele někomu jinému. Chtěla jsem jen říct, že až se jeden z nás rozhodne odejít, nemusíme si dělat ošklivé scény.“

„Třeba mám ošklivé scény rád?“

„To už začíná být znát. Tahle už skončila, nebo ne?“

„Ne tak docela.“ Chytil ji za bradu. „Víš, komteso, tohle je poprvé od chvíle, kdy jsi jako holka vzala do ruky šminky, co tě vidím bez make-upu.“ Volnou rukou zatáhl za ručník na její hlavě, až se jí

vlhké vlasy rozlétly po ramenou. „Bez všeho toho pozlátka.“

„Nech toho.“ Snažila se bradu vyprostit. Měla zlost, že jí připomněl, že tu stojí bez ochranného štítu.

„Jsi tak zatraceně krásná, že by tě před pár stoletími určitě upálili na hranici. Nikdy by neuvěřili, že takové tělo a tvář jsi mohla dostat bez obcování s ďáblem.“

„Přestaň.“ Byl to vůbec její hlas? Tak slabý a nepřesvědčivý? Už nedokázala zabránit tomu, aby Josh rozvázal i druhý ručník. „Jestli myslíš, že tě nechám...“

„Co?“ Jeho ruce ji vklouzly mezi nohy a cítily, že je horká, vlhká, připravená. „Říkalas žádné předstírání, Margo. Takže jestli teď řekneš, že mě nechceš...“ Popadl ji za boky, nadzvedl ji a pomalu do ní pronikl. „Jestli to řekneš, uvěřím ti.“

Cítila, jak ji touha zavalila jako mohutná lavina. A podle temného triumfálního výrazu v jeho očích pochopila, že on to poznal také.

„Čert tě vem, Joshi.“

„To platí pro oba.“

Snídani raději vynechala. Po tom divokém souboji v koupelně se s ním necítila na civilizovanou snídani. Když ale dorazila do obchodu, rychle uvařila čaj i kávu. Půl konvice kávy vypila sama a pak pod vlivem kofeinu a rozechvělých nervů obchod otevřela. Ten den měla poprvé zvládnout všechno sama.

Kolem poledního ji ale přes několik dobrých obchodů docházela síla i dobrá nálada. Únavu jistě způsobila probdělá noc, ale za její smutek mohl jedině Josh Templeton.

Rozčílil ji tím, jak jen pokrčil rameny a nepřítomně odpověděl na pozdrav, když odcházela. Sotva vzhlédl od snídaně, jako by mezi nimi ještě před pár minutami nic nebylo. Pochopila, že s ní hraje jakousi podivnou hru, jejíž pravidla si sám stanovil.

Dřív než za sebou zavřela – no, zabouchla dveře, pozoroval ji chladně a vypočítavě. Co má vlastně za lubem? Zná ho Margo vůbec dobře?

„Slečno, rád bych se podívala na ten perlový náhrdelník.“

„Ano, jistě.“ Pohotově otevřela vitrínu a rozprostřela perly na černém sametu. „Jsou krásné, že? Hezky sesazené.“

Dárek, zavzpomínala, od jednoho loďařského magnáta, který mohl docela dobře být jejím dědečkem. Byl to vřdycky jen přítel, který si prostě potřeboval s někým promluvit o milované ženě, která mu právě zemřela.

„Opravdu mají osmnáct karátů? Není to jen šmuk?“

V tu chvíli měla Margo chuť perly schovat a zaječet na ženu, že je od ní nikdy nedostane. Ale zapřela se. „Ano. Jsou z Itálie, mají punc. Chtěla byste si je zkusit?“

Zkoušela, kňučela, skuhrala a pak je s vrtěním hlavy vrátila.

Chvíli po této zákaznici přišla skupina turistů. Neopatrně cinkali porcelánem i křišťálem, a když je zdvořile upozornila, aby nebrali zboží do rukou, pokud ho nechtějí koupit, přišla hned o několik zákazníků. Získala tím chvíli času, aby vyběhla do patra a vzala si několik aspirinů. Když scházela opět dolů, zahlédla se v zrcadle. Měla rozzlobený výraz a mrtvolné oči.

„Chceš snad vystrašit všechny zákazníky, Margo?“

Zavřela oči, zhluboka se nadechla a představila si velké bílé plátno. Tuhle techniku často využívala při nekonečném fotografování. Stačilo se v mysli na chvíli vzdálit a rozhodnout se, že dokáže na bílé plátno přenést svou podobiznu, jakou si jen ona nebo někdo další bude přát.

Už klidnější pak sešla dolů, připravená čelit dalšímu zákazníkovi. O půl třetí však už sotva stála na nohou a marně přemýšlela, co mohlo zdržet Lauru. V tu chvíli vplula dovnitř Candy.

„Ó, jaký rozkošný obchůdek. Je mi líto, že jsem nestihla ten otvírací den, prostě se mi to nevešlo do programu.“

Jenže když o tom každý mluvil, musela to aspoň obhlédnout. „Ale neboj, určitě si něco koupím. Třeba ta hezká malá miska.“ Candy dotančila ke skleněné dóze. „Cena je trochu vysoká na zboží z druhé ruky, ne?“ Pak mrkla na Margo. „Ale určitě jsi ji trochu nadsadila, aby tví zákazníci mohli smlouvat, že?“

Klid, opakovala si Margo, jen se tě snaží vyprovokovat. „Myslíme si, že naše ceny jsou přiměřené.“

Candy pokrčila rameny. „A ten neobvyklý svícen!“

„Máte moc hezké věci,“ ozvala se žena, která právě platila. „Musím se přiznat, že jsem dnes přišla jenom kvůli vám. Viděla jsem už tolik

vašich fotografií.“

„Děkuji. To je od vás hezké. Tak to přijďte zas.“

„Určitě přijdu,“ řekla žena, ale pak hodila hlavou přes rameno směrem ke Candy. „Dávejte pozor, aby vám něco neodnesla v té své kabelce. Má moc neupřímný pohled.“

Margo se zahihňala a vyprovodila dámu ke dveřím. Pak se obrátila na Candy. „Dáš si šampaňské?“

„To je výborný nápad. Ale jen malou skleničku. Tak jak to jde, drahoušku?“

„Docela dobře.“

„Právě jsem obdivovala tvé šperky. To musí jednomu lámat srdce, muset prodávat takové věci.“

„Moje srdce je z oceli, Candy, pamatuješ?“

„Pro muže snad, ale když jde o diamanty? To těžko. Za cos asi musela dostat tyhle náušnice...“

„To se ve slušné společnosti ani nedá vyslovit. Chceš si je vyzkoušet? Po tom posledním rozvodu bys na ně určitě měla.“

„Nebud' zlá, Margo. To ty tady prodáváš své krámy. Ne, o šperky z druhé ruky zájem nemám. Vlastně bych tu jen těžko něco pro sebe hledala. Tvůj vkus je totiž trochu moc... emancipovaný.“

„Tak mi řekni, jaký je tvůj, a my na to budeme brát zřetel, až budem obměňovat zboží.“

„Ale jdi, Margo, ty myslíš, že tady opravdu vydržíš? Zrovna dneska při obědě jsme se sázely, jak dlouho to asi bude trvat. Ty přece nikdy nic nedokončíš.“

Zákazník nemá vždycky pravdu, pomyslela si Margo.

„Candy, pamatuješ, jak se ti kdysi při tělocviku ztratilo oblečení a někdo tě zamkl do šatnové skříňky? A pak musel přijít pan školník, uříznout zámek, aby tě vysvobodil? Nahou a hysterickou?“

Candy zúžila pohled. „Ty! Já věděla, žeš to byla ty, jen jsem to nemohla dokázat.“

„Vlastně to byla Kate, protože já jsem ztratila odvahu. Ale byl to můj nápad. Ale zavolat pana školníka, na to zas přišla Laura. Takže teď buď pěkně v tichosti vypadneš, nebo ti mám servat tu blůzu – která ti mimochodem vůbec nesluší – a poslat tě na ulici nahou a hysterickou?“

„A to mi tě bylo líto... Nejsi nic jiného než druhořadá děvka, která si hraje na něco, co není!“ vyprskla Candy.

„Zajímavé, většina lidí mě spíš považuje za prvotřídní děvku. A teď koukej zmizet, nebo přestanu předstírat, co nejsem, a utrhnu ti ten nos, co ti rodiče ve dvanácti nechali udělat!“

Candy zaječela a napřáhla nehty jako drápy. Nejspíš by i zaútočila, ale dveře se otevřely a dovnitř vešla Laura. Povytáhla jedno obočí a rychle odhadla situaci. „Ahoj, Candy. Promiň, že jdu pozdě, Margo, ale mám pro tebe dárek.“

Candy se otočila a už si chtěla začít stěžovat, když spatřila, že Laura není sama, a tak rychle změnila výraz.

„Pan a paní Templetonovi! Dobrý den, jsem ráda, že vás vidím.“

„Á, Candace Lichfieldová, že ano?“ řekla Susan. „Margo! Už jsme se tě nemohli dočkat!“ Přestala si Candy všimnout a sevřela Margo do náruče.

„Stýskalo se mi.“ Margo se přitulila k Susan.

„A co já?“ Thomas Templeton se zubil ode dveří. Na Candy jen kývl, když odcházela. Margo přelétla místnost a skočila mu na krk. „Tak se mi to líbí.“

„Jsem tak ráda, že jste tady. Tak ráda. Je mi to všechno líto.“ A Margo se usedavě rozplakala.

Kapitola 14

„Tak už je líp?“

„Hmm.“ Margo si v koupelně omývala tvář vodou. „Byla jsem jen trochu přetažená. Chudák pan Templeton. Takové přivítání. Hned se mu rozbrečím na rameni.“

„On má rád, když se mu jeho holky vyplácou na rameni. Cítí se pak mnohem silnější.“ Susan si Margo otočila k sobě. „No, trochu make-upu a bude to zase dobré.“

Margo otevřela kosmetickou skříňku.

„To je správné. Pořád používáš výrobky od Bella Donny. Já jsem ty svoje vyhodila.“

„Ale Susan...“

„Hrozně mě rozčílili.“

„Ale to byla moje vina,“ připomněla jí Margo.

„Ale tohle udělat nemuseli. Jenom nechápu, proč ses neozvala mně ani Tommymu. Trvalo celé týdny, než nás Laura s Joshem vystopovali na africkém safari.“

„Styděla jsem se. Podařilo se mi tolik špatných kroků – zapletla jsem se s ženatým mužem a dlouho mi trvalo, než jsem pochopila, že mě zneužívá. Zničila jsem si kariéru i dobrou pověst...“

„Hm, hm, tolik věcí žes zvládla docela sama?“

„Ale tohle byla skutečně jen moje vina.“

„A milovalas toho muže?“

„Chtěla jsem. Chtěla jsem mít někoho, s kým bych si mohla vybudovat život. Ale už je to pryč. Prostě jsem si vybrala špatně.“

„Viš, co mě na tobě vždycky znepokojovalo, Margo?“ řekla Susan.
„Tvoje nízké sebehodnocení.“

„Mamka mi zase pořád říká, že si o sobě myslím až moc.“

„To je jedna z mála věcí, na které se s Ann neshodneme. Bylas velmi krásné dítě a takové děti lidi vždycky posuzují jen podle vzhledu.“

„To je taky moje jediné plus. Kate je inteligentní, Laura jemná a citlivá...“

„Je škoda, že si o sobě tohle myslíš a že tě v tom tolik lidí utvrzovalo.“

„Ted' už bych chtěla být jiná, Susan.“

„No, jsi mladá, můžeš si vybrat ještě tisíce různých cest. A tady budeš mít vždycky pomocnou ruku.“ Susan vztáhla ruku a Margo si ji přitiskla na tvář.

„Už je ti líp?“ zeptala se Laura, která se právě objevila ve dveřích.

„Mnohem líp. Promiň, že jsem tě dole nechala samotnou.“

„To nic. Taťka si to vlastně docela užívá. Už uzavřel tri dobré obchody. A ted' se snaží okouzlit Minn Whileyovou, takže se nejspíš schyluje ke čtvrtému.“

„Minn je tady?“ zeptala se Susan pobaveně. „Tak mu musím jít na pomoc. Minn odejde naložená balíčky, ani nebude vědět jak.“ Na odchodu se zastavila a pohlédla Lauru po zádech. „Máte to tu moc hezké, děvčata, byla to dobrá volba.“

„Děláme jí starosti,“ poznamenala polohlasně Laura, když matka odešla.

„Já vím. Musíme jí ukázat, že něco vydržíme, vid’?“

„Jasně. Zneuctěná hvězda a podvedená dědička. Ale abych nezapomněla, proč se na mě Candy dívala, jako by z mých jater chtěla udělat paštiku?“

„Ale,“ vzdychla Margo, „musela jsem jí říct, koho napadlo zavolat školníka, když tenkrát seděla v té skřínce.“

Laura nachvíli zavřela oči a představila si příští zasedání výboru Zahradního klubu, kterému spolu s Candy předsedala. „Musela?“

„Vážně musela,“ odpověděla Margo, „dvakrát tě totiž nazvala chudinkou.“

„Aha.“ Laura se podívala na hodinky. „Mimochodem, dnes se pořádá rodinná večeře. Opravdová. Kate přijede domů a Josh už taky dostal vzkaz.“

„Hm, Josh,“ znejistěla Margo cestou dolů po schodech. „Asi bych ti něco měla říct.“

„Podívej, Margo, jak to našim za tím pultem sluší.“

„Jistě.“ Jak by mohla Lauře říct, že v noci muchlala v hotelu prostěradla s jejím bratrem? A možná se to stejně ani nebude opakovat.

„Co jsi mi to chtěla říct?“

„Hm... že jsem prodala ty tvé bílé šaty s korálky.“

„Fajn. Stejně se mi nikdy nelíbily.“

Když pak Josh večer dorazil, Margo hned poznala, že udělala dobře. Zatímco se láskyplně věnoval všem ostatním členům rodiny, na ženu, s níž noc předtím prováděl akt v mnoha státech ještě zakázaný, se ani nepodíval. Margo měla chuť ho za to píchnout svou dezertní vidličkou. Ale zdržela se, i když seděla mezi ním a Kate. Vždyť oslavovali rodinné setkání, no ne?

Thomas Templeton, impozantní muž s prošedivělými vlasy, který neztratil nic ze svého mladistvého šarmu, právě bavil své vnučky historkami o stádech slonů a smečkách lvů.

„Dědo, my zas máme na videu *Lvího krále*, heč?“ vypískla Kayla.

„To už jsi přece viděla stokrát,“ ozvala se Ali a odhodila si vlasy z

čela způsobem, který znala od Margo.

„No, tak se na něj podíváme po stoprvní,“ mrkl Thomas na svou vnučku. „A na co se ráda díváš ty?“

„Ona chce jen zamilované filmy,“ zaútočila Kayla. „Přeje si, aby jí Brandon Reno políbilo na ústa.“

„Ne ne!“ začervenala se Ali. To byl důkaz, že sestra neudrží žádné tajemství. „Ty jsi prostě ještě mimino. Prasečí čumáček!“

„Allison, neříkej své sestře takové věci,“ řekla unaveně Laura.

„A ona si může říkat, co chce, jen proto, že je malá?!“

„Já nejsem malá.“

„A já myslel, že jsi moje malá,“ povzdychl si Thomas smutně. „Že jste obě moje holčičky.“

„Já budu tvoje holčička, dědečku,“ řekla Kayla upřímně a pak si s úžasem všimla, že nenáviděná růžičková kapusta jako zázrakem zmizela z jejího talíře. Přeskočila na dědečkův! Láskyplně se na něj usmála. „Já vždycky budu tvoje holčička!“

„A já už nejsem malá holčička,“ trvala Ali na svém.

„No, já si to myslím taky,“ tišila ji Laura, „takže by ses se sestrou nemusela hádat u stolu.“

„To nevím, já jsem se s Kate u stolu hádala vždycky,“ ozvala se Margo.

„Protože jsi vždycky začínala,“ dodala Kate. „Tys začínala.“

„Ne, já jsem vždycky skončila a tys musela jít do svého pokoje.“

„No, není to krásné být zase doma, Tommy?“ řekla Susan a zvedla sklenku k přípitku. „Je tak milé vidět, že čas letí, ale některé věci se prostě nemění. Annie, jak tady ty holky bez nás vlastně zvládneš?“

„Někdy je to dost těžké, Susan. Moje maminka měla pro takové případy v kuchyni rákosku.“

Ali zalapala po dechu. „Tvoje maminka tě bila rákoskou?“

„No, párkrát jsem s ní dostala.“

„A tys na to zase měla vařečku,“ zavzpomínala Margo.

„Mně jsi s ní taky jednou nasekala, Annie, vzpomínáš?“ vložil se do hovoru Josh.

„Vážně?“ zpozorněla Susan. „O tom jsem nikdy neslyšela.“

Ann střelila okem po Joshovi.

„No, my jsme se s Ann dohodli, že to bude takové naše malé

tajemství.“

„A až do teď bylo. Takže se moc omlouvám, Susan. Neměla jsem na to právo.“

„To je nesmysl,“ odpověděla Susan. „Já bych jen ráda věděla, čím si to vysloužil.“

„Trápil mě. Nikdy jsem nepoznala tak zarputilé dítě, jako byl pan Josh.“

„Umíněnost je vlastnost všech Templetonů, Ann.“

„Já bych to taky ráda slyšela,“ řekla Margo. „Kolik ran jsi mu to vlastně dala?“

„Nepočítala jsem to.“

„Zato já ano. Bylo jich pět a pěkně rychle za sebou. Ale stejně si pořád myslím, že za to mohla Margo.“

„Já? No to je typické.“

„Hrozně si tě dobíral,“ vložila se Ann. „A slečnu Lauru a Kate taky. Bylo mu dvanáct a choval se ošklivě.“

„Já říkám, že Margo...“

„... byla o čtyři roky mladší,“ řekla Ann tónem, který z něj zase udělal dvanáctiletého. „A vy jste měl mít víc rozumu, než holky vláčet kvůli tomu zpropadenému pokladu po těch hrozných útesech. A to jsem ho prosila, jestli by s nimi hodinku nevydržel na dvoře, než stačím vyžehlit. Ale ne, oni utekli, a kdybych je nezahlédla, mohli si tam někde všichni rozbít hlavu.“

„Aha, tak proto,“ usmála se Margo. „Ráda bych věděla, jak tohle mohla být má vina.“

„Tys přece tvrdila, že víš, kde ten poklad je.“

„A co, tak jsem lhala, no.“

„Kdybych to věděla, dostala bys taky.“

„Vidíš?“ řekl Josh spokojeně a napil se vína.

„No, snad jsi to bral statečně.“

„Kňučel jako spráskaný pes,“ řekla Ann a všichni u stolu se rozesmáli.

„A pak za mnou asi za hodinu přišel. Bylo vidět, že si to nechal projít hlavou.“ Ann Joshovi věnovala jeden milý pohled.

„Moc pěkně se omluvil a požádal, jestli by to nemohlo zůstat mezi námi.“

„Chytrý hoch,“ řekl Thomas a poplácal syna po zádech.

Později, když Laura nahoře ukládala dcerky ke spánku, se všichni ostatní sešli v malém salónku. Ten pokoj Margo vždycky milovala, především pro jeho nesmírnou eleganci. Teprve teď si uvědomila, že to nejcennější na něm bylo ovzduší pohostinnosti, které tu panovalo.

Josh s Kate se usadili u klavíru a začali improvizovat. Blues, líná, vtíravá hudba, jak mu slušela. Margo docela zapomněla, jak je Josh dobrý klavírista. Ty obratné ruce, kéž by si nepamatovala, jak obratné byly také včera v noci. Kéž by v ní Kate, jak se k němu tak důvěrně skláněla, neprobouzela takovou žárlivost. Ale do pekla s ním, dnes si chce užít večer s Templetonovými a on jí ho nesmí pokazit!

Nemohl by se aspoň podívat, jak opovržlivý pohled mu věnuje?

Zabraná do svých myšlenek si ani nevšimla, jak si Susan s Tomem vyměnili pohledy, jak se Susan zvedla a zamířila nahoru za Laurou. Thomas si nalil brandy, sedl si na pohovku, a když se Margo tím směrem podívala, poplácal na volné místo vedle sebe.

„Nemáš strach, že zase začnu bulet?“

„Mám u sebe čistý kapesník,“ řekl Thomas a položil ji ruku na koleno. „Tak jak je to s tím vaším obchodem?“

„Kate by ti to asi vysvětlila líp.“

„Na to taky dojde. Já bych od tebe rád slyšel, co si od toho slibuješ.“

„Že si tím vydělám na živobytí. To, které jsem měla, je nenávratně pryč.“

„No, pěknější to podělala, holka. Nemá cenu to nějak zamlžovat. A co děláš teď?“

To se jí na něm vždycky líbilo, schopnost nazvat věci pravým jménem. „Snažím se přimět lidi, aby kupovali, co prodávám.“

Za ty roky jsem toho hodně nashromáždila. A nakonec to byly docela cenné věci.“

„Tys měla vždycky dobrý vkus.“

„Kupovat ten obchod místo pronájmu bylo ale asi trochu riskantní...“

„Kdyby to nebyla dobrá investice, Kate by ti to nikdy nedovolila, a dokonce se toho sama nezúčastnila.“

„Včetně oprav a počátečního kapitálu – šest set třicet sedm dolarů přesně,“ ozvala se Kate přes rameno.

„Hm, slušná cena,“ zareagoval Thomas, „a kdo dělal renovaci?“

„Barkely a synové, ale vymalovala jsem sama!“

„A reklama?“ zubil se Thomas přes svůj doutník.

„Svou pošramocenou minulost využívám pro rozhovory do novin a televize. A Kate si taky udělá čas a zkusí na reklamu sehnat nějaké peníze.“

„A jak budete obměňovat zboží?“

Na to měla Margo rychlou odpověď. „Zkusíme aukce a výprodeje. Taky bych mohla kontaktovat nějaké lidi z branže, modelky a návrháře, ale budeme se muset poohlédnout i jinde, protože roste poptávka po větších velikostech.“

Jestli jí v tomhle někdo bude rozumět, pak jedině pan T. „Já vím, že máme otevřeno teprve dva dny, ale myslím, že to může fungovat. Nic takového totiž nikdo nemá. Aspoň já nevím o nikom, kdo by prodával zlevněné šaty z návrhářských dílen, šperky, nábytek, sklo a starožitnosti najednou.“

„Nezapomeň na kuchyňské potřeby a umění,“ poznamenal nahlas Josh.

„Můj kávovar není na prodej,“ vyštěkla, „a moje obrazy taky. Jinak bych prodala snad i svoje prádlo.“

„Vždyť ty prodáváš svoje prádlo,“ připomněla jí Kate.

„Ale jen negližé. Laura už taky něco přidala. Důležité je, že k nám chodí lidi a kupují.“

„A ty jsi šťastná.“

„Nevím, jestli šťastná, ale mám nějaký cíl.“

„Ale, Margo, to je v byznysu jedno a to samé. A proč si neudělat výlohu taky v hotelu?“

„Já...“

„Máme jich tam několik pro různé butiky a klenotnictví, proč bychom nemohli mít taky jednu pro naše holky?“ Vyfoukl kouř a obrátil se k synovi. „Joshi, čekal bych, že se toho ujmeš ty. Templeton se přece stará o své lidi a taky přispívá k rozvoji malého

podnikání.“

„Už jsem to zařídil. Jedna výloha bude v hotelu a druhá ve sportovním středisku.“

Margo otevřela pusy a pak beze slova stiskla zuby. „Mohl jsi mi o tom říct.“

„To jsem mohl, ale neudělal. Věci do výlohy vybere Laura, protože ví nejlíp, co platí na hotelovou klientelu.“

„A já o tom jako nic nevím?!“

„Už zase začíná,“ ozvala se Kate.

„O hotelových klientech vím nejmíň tolik jako ty.“ Margo se supěním vstala. „Zatraceně, já jsem přece bývala klientkou Templetonu, takže jestli chceš něco od nás vystavit, musíš to nejdřív říct taky mně.“

„Fajn.“ Josh přestal hrát a podíval se na hodinky. „Na sedmou mám domluvený tenis s mamkou, takže šachy budou o půl deváté.

Vyhovuje ti to?“

„Vyhovuje,“ odpověděl Thomas, „ale sejdem se ve tři čtvrtě na osm a ještě něco prodebatujeme.“

„Dobře.“ Josh hodil okem po Margo. „Annie ti sbalila pár věcí do tašky. Neměla by sis pro ně zajít?“

„Pro tašku?“ Margo se zatvářila dost zmateně. „Na co potřebuju tašku?“

„Abys ses každé ráno nemusela vracet převlékat do obchodu. Bylo by rozumnější mít věci tam, co spíš, ne?“ Margo zrudla spíš vzteky než rozpaky. „Já spím tady nebo v obchodě.“

„Už ne.“ Přешel k ní a popadl ji pevně za ruku. „Margo teď bude na čas u mě v hotelu.“

„Ty parchantě, jen pro to, že jsem jednou udělala tu chybu, že jsem se s tebou vyspala...“

„Ani jeden z nás nespál,“ připomněl jí. „Ale dneska musíme. Zítra mám nabitý den. Takže jdeme.“

„Dobře, tak já jdu, ale jen proto, abych ti řekla, co si o tobě myslím!“

Kate čekala, dokud se za nimi dveře nezavřely, a pak se otočila k Thomasovi. „Tak co, strýčku, koho z nich najdou ráno v kaluži krve a kdo bude držet vražednou zbraň? Já sázím na Margo. Ta umí pěkně

zuřit, když je zahnaná do rohu.“

Thomas vzdychl a snažil se pochopit nový vývoj událostí. „To bys musela líp znát mého chlapce, Katie. Ten nikdy neprohrál, pokud sám nechtěl.“

Kapitola 15

Cestou do hotelu Margo nepromluvila. Když si pak zanesla tašku s věcmi do ložnice, spustila: „Jestli to děláš pod vlivem nějakého sobeckého bludu, že jsem tady, abych se s tebou vyspala...“

„Dneska ne, zlato,“ řekl a rozvázal si kravatu. „Jsem strašně unavený.“

Jediný zvuk, jaký dokázala vydat, bylo vzteklé zachrčení, když do něho oběma rukama strčila.

„Dobrá, dobrá, když na tom tak trváš. Ale nejsem zrovna v nejlepší formě.“

„Opovaž se na mě sáhnout!“ Margo si zula botu a připravila si ji do ruky jako zbraň. „Jako by nestačilo, žeš o té včerejší noci řekl své rodině, ty ještě klidně řekneš mé matce, aby mi zabalila věci!“

„Poprosil jsem ji,“ opravil ji Josh a pověsil si sako na židli. „Poprosil jsem, jestli by ti nesbalila věci na pár dnů, než si pro to ostatní budeš moct přijít sama.“

„A ty myslíš, že to stačí? Říct prosím a děkuju? Když jsi to ještě neřekl ani mně?“

Rozepnul si košili a sundal si ji z ramen. „Já nemám v úmyslu schovávat se, jako jsi to dělala se svými bývalými milenci, komteso. Jestliže spolu spíme, tak to budem dělat, obrazně řečeno, i před ostatními.“

Zul si boty, sundal ponožky, zatímco Margo přemýšlela o správném protiúderu. „Ještě jsem se ani nerozhodla, jestli s tebou hodlám spát znovu.“

Vyzývavě se na ni zadíval. „Tak jsi to měla říct.“

Protože si právě sedl na okraj postele, mohla se na něho snáze dívat spatra. „Nemám zájem o takové řeči, jako jsi vedl dneska ráno.“

„Tak to jsme na tom podobně.“ Vstal, rozepnul si kalhoty a odešel do koupelny, kde začal napouštět obří vířivou vanu. „Teď, když jsme si to ujasnili, přestaneme hrát hry, o kterých jsi tvrdila, že je hrát nebudeš. Prostě jsme spolu ještě neskončili.“ Shodil slipy a zapnul

trysky ve vaně. „Teď bych si rád uvolnil bolavé svaly, jestli chceš, můžeš se připojit.“

„Ty myslíš, že s tebou jednoduše skočím do vany? Po tom, cos mě celý večer ignoroval?“ Žádný muž se takhle k Margo ještě nechoval a Josh za to pěkně zaplatí. „A potom, co jsi tak flirtoval s Kate?“

„S Kate?“ Josh na ni překvapeně zamrkal. „Ježíši, Margo, Kate je moje sestra.“

„O nic víc než já.“

Josh se zatvářil pobaveně a unaveně zároveň, ponořil se do vody a nechal bublinky dělat svoji práci. „Tak dobře. Ale ber to tak, že já jsem ji vždycky považoval za svoji sestru.“ Chvilí se na Margo zadíval a pak si opřel hlavu a zavřel oči. „O tobě jsem tak nikdy nepřemýšlel. Ale jestli tak hrozně žárlíš...“

„Já nežárlím.“ Už ta myšlenka se jí ošklivě dotkla. „A mohl bys laskavě otevřít oči, když s tebou mluvím?!“

„Na to jsem teda vážně moc unavený. Kriste na nebi, začínáš se chovat spíš jako otravná manželka než dočasná milenka, nemyslíš?“

„Tak to sotva, kdybych se chovala jako manželka, už bys odtud nejspíš vyletěl.“

Usmál se a ponořil se o něco hlouběji. „Zapomínáš, že tohle je můj byt, takže jestli odsud někdo vyletí, budeš to spíš ty.“

Její ruce dopadly na jeho hlavu a díky překvapivosti toho útoku a výhodnému postavení se jí podařilo udržet Joshe pod vodou celých deset vteřin. Stálo to i za ten smáčený bílý kostým. Když se konečně vynořil, chvíli kolem sebe prskal.

„Myslím, že si vezmu tašku a ubytuju se v jiném pokoji.“

Chytil ji za zápěstí a natolik ji vyvedl z rovnováhy, že se musela přidržet okraje vany. Jejich oči na sebe upřeně hleděly.

„To neuděláš!“ vykřikla Margo, ale už bylo příliš pozdě. Josh ji strhl k sobě do vany, a když začala syčet a prskat jako kočka, pevněji uchopil a strčil pod hladinu.

Několik sekund se zasněně díval na strop, zatímco Margo kolem sebe kopala, a pak počkal ještě chvíli, dokud nezačala třesit. Nakonec ji za vlasy vytáhl ven.

„Ty bastarde! Ty zatracenej...“

„Hu, ještě není hotová.“ Z radostným úsměvem ji ponořil znovu.

Když pak nad hladinou lapala po dechu a snažila se odhrnout si nasáklé vlasy z obličeje, Josh se už potýkal s jejím sakem a propracoval se k bílé blůze.

„Sakra, co si myslíš, že děláš?“

„Svlékám tě.“ Rozepnul jí přední háček podprsenky. „Už se necítím tak unavený.“

Margo zúžila oči a přesunula se tak, že měla koleno nebezpečně blízko jeho rozkroku. „Ty si snad myslíš, že mě takovéhle zacházení vzrušuje?“

„Jo... svým způsobem jo.“

Margo přitlačila kolenem.

Josh využil šance a jemně jí přejel palcem přes bradavku. Byla neuvěřitelně tvrdá. „Kdybys mě tak nepokoušela.“ Tlak v klíně povolil a Josh se mohl nadechnout. „Chci, abys se mnou zůstala, Margo.“ Jeho hlas zněl najednou měkce a byl sotva slyšitelný. Něžněji pohladil po stehně. „Jestli si chceš pronajmout jiný pokoj, než si to promyslíš, nebo jestli zrovna nemáš chuť se milovat, nevádí...“

Chvíli si ho jen tak prohlížela. Najednou byl nevinnost sama, až na ten jízlivý záblesk v oku, najednou mluvil jako trpělivý, rozumný muž, až na drobný úsměšek v koutku úst.

„Kdo řekl, že nemám chuť?“ Odhodila si vlasy z tváře a přimrazila ho jedním ze svých zabijáckých pohledů zpod řas. „Tak pomůžeš mi z těch mokrých šatů, nebo to mám udělat sama?“

„Jen mě, prosím, nech.“

Byla to zajímavá zkušenost, žít s mužem. Něco takového nikdy nezkusila, protože nikdy nebyla ochotná dělit se s někým o své soukromí déle než víkend v horách nebo krátkou dovolenou u moře.

Ale s Joshem to šlo dobře. Nejspíš proto, napadlo Margo, že spolu celý život prožili pod jednou střechou. A protože bydleli v hotelu, všechno se zdálo ještě jednodušší. O pořádek se staral někdo jiný. Vše se tak zdálo méně osobní, jako prodloužené prázdniny, protože jeden od druhého stejně chtěli jen zábavu a legraci, jak byla přesvědčená.

Na její nové bydliště se nikdo z rodiny neptal, až jí to přišlo

podivné. Od své matky by čekala spíš ostrý nesouhlas, ale nikdo, včetně jí, neřekl ani slovo. Jen Laura si ji občas ustaraně přeměřila.

Nakonec se ozvala pouze Kate. „Jestli mu zlomíš srdce, tak tě zabiju,“ řekla, ale něco takového nemohla brát Margo vážně.

Většinu časují stejně zabíral obchod, deset hodin denně, šest dní v týdnu. Postupně se vracel zpět výsledek Candiny pomstychtivosti – zboží je prý málo elegantní a předražené, obsluha laxní a nezkušená a Laura prý dělá velkou chybu, když drží ochrannou ruku nad svou nevděčnou přítelkyní. Počet zákazníků se tak nevyhnutelně snižoval.

Ve volném čase se Margo snažila proniknout do tajů účetnictví. Jednoho slunného nedělního rána seděla u počítačové klávesnice a snažila se zpracovat dokumenty přeplněné ciframi.

Proč je těch účtů tolik? Jak si má člověk pamatovat, komu, kdy a jak má co zaplatit, a přitom se z toho nezbláznit? Život byl o tolik jednodušší, když jí finanční záležitosti ještě spravoval osobní manažer.

„A podívej, kam tě dostal, Margo. Musíš to brát zodpovědně,“ řekla si nahlas.

„Já jsem ti říkala, že je to s ní vážné,“ ozval se čísi hlas, až Margo leknutím vykřikla a odhodila papíry, které měla na klíně.

„No, už chápu,“ souhlasila Kate. „Snad nejdeme příliš pozdě.“

„Uf,“ Margo se chytla za srdce. „Co tady vlastně děláte?“

„Přišly jsme tě zachránit. Mluvíš tu sama pro sebe, piješ o samotě.“

„To je přece kafe.“

„Sedíš tady a počítáš penízky jako lakomec Silas Marner.“

„Já nic nepočítám, jen že jsem dokázala ušetřit dalších pět tisíc, i když se Candy snaží, seč může, aby mě odvedli v řetězech...“

„Vidíš, jak mluví z cesty, měly jsme radši přinést tu síť,“ přerušila ji Kate.

„Jak jsi vtipná, kdybys mi radši vysvětlila, proč musíme platit tolik pojištění – proti krádeži, požáru, proti zemětřesení a co tenhle deštníček, to má být pojištění proti povodni?“

„No ano. Někteří pojišťovací jsou taková šprýmaři a nejvíc se to projeví, když pak od nich chceš něco dostat.“

„Hele, ty chytrá, kdybys mi radši vysvětlila...“

„Ne, ne, prosím ne,“ zaúpěla Laura.

Kate si vzala Marginu kávu, a když podle vůně zjistila, že bude pitná, napila se. Pak se naklonila nad klávesnici, zmáčkla několik tlačítek a obrazovku vypnula. „A je to pryč? Už se cítíš líp, Lauro?“

„Mnohem líp.“

„Koukám, že jste dneska v dobrém rozmaru,“ odsekla Margo a sebrala Kate svůj hrnek s kávou. „Tak si běžte hrát jinam, někdo pracovat musí.“

„Je to horší, než jsem si myslela,“ vzdychla Laura. „Tak dobrá, Sullivanová, pojd' hezky v klidu s námi, nebo budeme muset užít násilí. Je to pro tvé dobro.“

Margo nevěděla, jestli se má smát, nebo zlobit, když ji ty dvě popadly za ruce. „Hej, co chcete dělat?“

„Šokovou terapii.“

O hodinu později ležela Margo nahá na zádech a potila se ze všech sil. „Uf, uf, to je hrůza.“

„Jen vydrž, už jen chvilku,“ plácla ji Laura soucitně po ruce.

„Mami? Jsi to ty?“

Laura se zasmála. Místnost byla plná oblaků páry a i její vnitřní napětí už trochu povolilo. Přišla s myšlenkou na den strávený v hotelovém středisku kvůli Margo, ale i jí samotné ten nápad přinášel jen užitek.

„Má tohle být ta legrace, jen tak tady ležet?“ ozvala se Kate z horní lavičky.

„Mně je dobře. Už bych málem zapomněla, jak je to příjemné. Ještě si dám masáž a pedikúru.“

„Ale vždyť bydlíš v hotelu. Tyhle věci si přece můžeš dovolit častěji.“

„Nemá čas kvůli hopsání s Joshem,“ neodpustila si Kate. Laura sebou trhla. „Tak tohle jsem si teda zrovna nepředstavovala.“

„To mně se taková představa docela líbí. Jako v nějakém přírodopisném seriálu v televizi – páření dvou ušlechtilých jedinců.“ Laura zasténala, ale Kate se smála od ucha k uchu. „Tak je dobře, nebo ne? Kdybys měla stupnici od jedné do deseti...“

„Od té doby, co jsem vyšla ze střední školy, už chlapy

neznámkuju,“ řekla Magro a otočila se na břicho. „Dvanáct,“ zamumlala. „Nebo možná čtrnáct.“

„Vážně?“ Kate až nadskočila. „Josh? Náš Josh?“

Můj Josh, napadlo Margo, ale nahlas to raději neřekla. „Nevšímej si jí,“ obrátila se na Lauru. „Opravdu ti to tak vadí? Já a Josh?“

„Nevadí.“ Laura poposedla. „Je to jen takové divné. Můj bratr a jedna z mých nejlepších kamarádek a sex? Je to prostě divné, ale nic mi po tom není.“

„Má strach, že ho odhodíš jak starou bačkoru, až s ním budeš hotová.“

„Sklapni, Kate. A svoje boty přece nevyhazuju, já je prodávám. Neboj se, Lauro, my si s Joshem rozumíme.“

„To doufám,“ vzdychla Laura, ale víc už říct nestačila, protože se otevřely dveře.

„Podívejte, kdo přišel,“ zvolala Kate. „Candy Proradná!“ Kate se šíleně zazubila.

„Zdá se, že vy tři pořád běháte ve smečce.“

„Jako vztekli psi, Candy. A jelikož jsi nám chtěla ukrást naši kost, dej pozor, abychom tě nepokousaly.“

„Nechápu, o čem to mluvíš.“

„O nekvalitním, předraženém zboží, prdelko,“ vyrazila ze sebe Kate. „Příště si radši dej pozor na pusu, nebo se dostaneš před soud pro nacti utrhaní.“

„Vyjádření vlastního názoru není nactiutrhaní,“ opáčila Candy, protože to už dobře věděla od svého druhého manžela – právníka. „Je to jen otázka vkusu.“ Hrdá na tělo, ke kterému jí pomohl první manžel – plastický chirurg, si rozvázala ručník. „Chtěla jsem s tebou, Lauro, mluvit o Garden Clubu. Myslím, že by ses za daných okolností měla vzdát křesla spolupředsedkyně.“ Když Laura povytáhla obočí, Candy povýšeně pokračovala. „Příliš se mluví o tvém rozvodu a tvém vztahu k různým...,“ hodila okem směrem k Margo, „... nežádoucím elementům.“

„To mám být jako já?“ řekla Margo Kate.

„Nic si z toho nedělej, to já taky, vid’, Candy?“

„Ty jsi prostě jen nechutná.“

„To stačí,“ řekla Laura. „Jestli to křeslo tolik chceš, Candy, máš ho

mít. Aspoň budu mít víc času scházet se s nežádoucími a nechutnými elementy.“

Tak snadné vítězství Candy zklamalo, doufala, že se pobaví lépe. „A jak se má Peter na Havajských ostrovech?“ zeptala se s úšklebkem. „Prý s sebou tentokrát vzal tu svoji šikovnou sekretářku. Musí to být hrozný pocit, vědět, že tě nahradila zaměstnankyně rodinného podniku. Já vím, ona je o tolik mladší...“

„Candy má ráda mladé maso,“ řekla Kate navztekaně. „Kolikpak je tomu tvému plavčíkovi, Candy? Šestnáct?“

„Je mu dvacet,“ odsekla Candy a věděla, že se nechala nachytat. „Aspoň si umím sehnat mužskýho. Ale o to ty asi nestojíš, vid’, Kate? Každý už přece ví, že jsi lesbička.“

Margo zachrčela smíchy. „Tak, Kate, a tajemství je venku.“

„To je úleva.“ Kate se naklonila na své lavičce, aby mohla mlsně zírat na Candino tělo. „Už celé roky jsem si na tebe myslela, cukroušku, ale styděla jsem se ti to povědět.“

„To je pravda, Candy, ona se bojí té lásky k tobě,“ přidala se Margo spiklenecky.

„To není k smíchu,“ ošila se Candy.

„Však to bylo spíš k pláči.“ Kate sklouzla z lavičky. „Ale teď, když je to venku, budeš konečně moje, vid’?“

„Nedotýkej se mě,“ zakvičela Candy, vyskočila z lavičky a zabalila se do ručníku. „Vůbec se nepřibližuj.“

„Myslím, že by chtěly být samy,“ řekla Laura a vstala.

„Nenávidím vás. Všechny vás nenávidím!“

„Bože,“ zachvěla se Kate. „Není to ta nejsvůdnější bytost na světě?“

„Jsi odporná,“ křikla Candy, vyběhla ze sauny a nechala ručník na zemi.

„A perverzní,“ dodala rychle Margo, když se zase usadily na lavičkách.

„Opatrně, nepokoušej mě. Kdybych byla lesbička, ty bys nejspíš byla víc můj typ.“ Otočila se k Lauře. „Snad se tě to, zlato, nedotkne.“

Margo rázně vstala. „Víte co, pojďme ji nacpat do šatnové skříňky. Kvůli starým dobrým časům.“

„Já mám muže ráda,“ trvala Kate na svém, zatímco jí pedikérka lakovala nehty na nohou. „Jenom na ně nemám dost času.“

„Už ho ani nebudeš potřebovat,“ řekla Laura a napila se své minerální vody. „Protože až si Candy pustí pusu na špacír, každý muž se ti obloukem vyhne.“

„A možná je to dobře, třeba to odradí toho pitomce Billyho Pardo a přestane mi volat.“

„Billy je jemný a milý člověk.“

„Tak si s ním vyraz sama. Nech se pod stolem šimrat na koleni a oslovovat ‚medásku‘.“

„Ona byla vždycky vybíravá,“ poznamenala Margo, která si ze zavřenýma očima užívala svou masáž.

„Prostě jen hledám něco víc než penis a kupu dolarů.“

„Ale děvčata! Teď bychom měly radši držet při sobě. Jestli nás Candy udá pro napadení, jsme v pěkné kaši,“ tišila je Laura.

„Ale ne. Byla to přece jen legrace a ona by takové ponížení nikdy veřejně nepřiznala – nechat se podruhé zavřít nahá do skříňky!“

„Joshi?“ lekla se Laura svého bratra, který právě vstoupil do salónu.

„Dámy...“ Josh dopadl do volného křesla, vypil Marginu minerálku a přehlédl tři tváře pomazané zelenou pastou.

„Vypadáte odporně. Bavíte se dobře?“

„Běž pryč,“ řekla Margo. Žít s mužem ještě nemusí znamenat, že vás musí vidět s mořskou trávou na obličeji. „Tohle je ženská záležitost.“

Josh položil prázdnou sklenici a sebral Kate tu její. „Právě jsem byl na kurtu s Carlem Brewsterem. S tím reportérem z vysoce hodnoceného televizního magazínu.“

Tón jeho hlasu přiměl Lauru skousnout si spodní ret. „Už jsem o něm slyšela.“

„Chtěl pro svůj pořad natočit seriál o prvotřídních hotelech a Templeton zmínit na jednom z předních míst. Celé týdny mi trvalo, než jsem zařídil všechny ty schůzky, rozhovory a filmování, abych Templeton představil jako světově proslulý, kvalitní a promyšlený systém služeb.“

Josh položil Katinu sklenku a Laura mu beze slova podala svou.

„To určitě něco hezkého natočili.“

„Ano. A když mi Carl navrhl, abychom přidali ještě několik záběrů ze společného tenisového zápasu, z resortu, kde se rádi rekreujeme spolu se svými hosty, neváhal jsem.“

Josh se kouzelně usmál na zaměstnankyně salónu, které byly právě poblíž. „Mohly byste nás na pár vteřin nechat o samotě, prosím?“ Když se dívky vzdálily, jeho úsměv se změnil na škleb. „A pak si představte moje zděšení, když jedna z našich stálých zákaznic vběhla polonahá do záběru a s hrůzou v očích začala vykřikovat urážky a obviňovat Lauru Templeton Ridgewayovou, že ji právě spolu se svými nohsledy ošklivě fyzicky napadla.“

„Ach, Joshi, to mi je strašně líto.“ Laura odvrátila hlavu a doufala, že to bude bratr považovat za projev studu. Ve skutečnosti potlačovala smích.

Josh vycenil zuby. „Jen se zkus zasmát, Lauro, jen to zkus.“

„Já se nesměju. Muselo to pro tebe být pěkně nepříjemné.“

„Ale filmařům jak se to líbilo! Většinu slov, co Candy pronesla, budou muset sice vypípat, ale milióny diváků se prý skvěle pobaví.“

„Ale ona si začala,“ řekla Kate, „a byl to Margin nápad,“ dodala při Joshově pohledu zbaběle.

„Ty zrádkyně. Řekla o Kate, že je lesbička.“

Josh zavrtěl hlavou a zakryl si tvář rukama. „Že jste ji rovnou nepověsily!“

„A ty bys to nechal jen tak? A taky o Lauře mluvila ošklivě a především se stavila v obchodě a nazvala mě druhořadou děvkou.“

„A vy jste ji za to nafackovaly, svlékly a nacpaly do té skříňky, jo?“

„Facku nedostala, ani jednu. A co se týče té skříňky, to už je taková tradice. Prostě jsme ji jen chtěly vrátit ty její urážky. Zasloužila si to a správný chlap by nám za to zatleskal.“

„Nějaká ubohá pomsta bláznivých ženských mě nezajímá, i když jste si to nemohly líp načasovat.“ Nahnul se, aby mohl Margo vrátit její poznámku o ‚správném chlapovi‘. „Ale právě jsem Carla zpracovával, aby natočil taky story o nové aktivitě Laury Templetonové a jejích přítelkyň – skvělé Margo Sullivanové a Kate Powellové. O tom, jak schopné mladé ženy rozjíždí netradiční obchod.“

„Jé, my budeme v jeho pořadu? To je báječné!“

Josh se na Margo znechuceně zadíval. „Bože, ty jsi ale pitomá! Pokud se to rychle nepokusím nějak vyžehlit, budete tak nanejdůležitější obviněné z kriminálního deliktu. Candy mluvila o fyzickém i slovním napadení – a teď, když vím, že je Kate lesbička, chápu i to sexuální obtěžování, co nadhodila.“

„Já nejsem žádná lesbička,“ zuřila Kate. „A nikdy jsem se jí nijak sexuálně nedotkla a ty to dobře víš, Joshi. Je to celé postavené na hlavu. Prostě nám chtěla ublížit a my jí to tak trochu vrátily, to je celé.“

„To není celé. Hotelové středisko není žádná středoškolská tělocvična! Je to svět dospělých lidí! Copak si žádná z vás neuvědomila, že její druhý manžel je právník, který si navíc v těchto věcech libuje? Může vás připravit i o ten krámek!“

Margo strachy zbledla. „To je směšné. Soud by ji přece nikdy nebral tak vážně.“

„Možná že ne, ale připraví vás to o tolik času a peněz, že vám na obchod žádné nezbydou. Takže zatímco si tu klidně sedíte a necháte si lakovat nehty, já musím jít zachraňovat vaše ubohé zadky.“

„Je skutečně naštvanej,“ řekla Kate, když Josh zase odešel. „Jedna z nás by za ním asi měla zajít.“ Podívala se z Margo na Lauru. „Asi by to měla udělat jedna z vás.“

„Já půjdu,“ řekla Laura a vstala.

„Ne, ty radši varuj rodiče.“ Margo vzdychla a snažila se sebrat odvahu. „Já to s ním nějak skoulím.“

Dala mu hodinu náskok. Ten čas stejně potřebovala na to, aby se dala do pořádku. Čelit rozzuřenému muži chtěla rozhodně v té nejlepší formě.

Seděl právě u stolu v kanceláři a telefonoval. Když vešla, ani se na ni nepodíval. Přešla tedy ke stolu a čekala, až hovor dokončí.

Vyděsil ji, pomyslel si Josh, a to měl právě v úmyslu. Neuvěřitelně ho rozčílila, že jednou vylomeninou ohrozila všechno, co se už tolik týdnů snažila budovat.

„Ano, řekl jsem na celý rok. Jakékoli služby. Ještě vám to dám písemně. Zítra.“ Zavěsil a začal prsty bubnovat o stůl.

„Řekni mi, co chceš, abych udělala,“ začala Margo tiše. „Jestli pomůže omluva, půjdu se jí omluvit třeba hned.“

„Dej mi dolar.“

„Cože?“

„Dej mi sakra dolar.“

Zmateně otevřela peněženku. „Mám tu jen pětidolar.“

Vytrhl jí ho z ruky. „Jelikož jsem teď tvůj právní poradce, radím ti nedělat vůbec nic. Omlouvat se nepůjdeš, protože jsi nic neprovedla a vůbec netušíš, o čem Candy mluví, jasný? Ale jestli mi teď řekneš, že tam postávalo šest dalších nahých ženských, když jste ji cpaly do té skříňky, tak tě budu muset nejspíš zabít.“

„Nikdo tam nebyl, nejsme pitomé. Načasovaly jsme to vlastně tak, aby tam zůstala co nejdéle. Kdysi to byl docela dobrý nápad.“ Když na to Josh nic neřekl, vybuchla: „Copak tys Peterovi nerozbil nos?“

„Já jsem si to ale mohl dovolit.“

„To je typické. Pan Templeton si může dělat, co ho napadne, bez ohledu na následky.“

Jeho oči se nebezpečně zablýskaly. „Řekněme, že prostě můžu jít s kůží na trh.“

Margo se rozhodla nehádat. „Jak velký malér to je?“ zeptala se. „Já vím, že nejsi obhájce, ale pět babek mi asi u soudu moc nepomůže, co?“

„To záleží na tom, jak bude tvrdohlavá. Oficiální stanovisko Templetonu bude šok a lítost nad tím, že se něco takového mohlo přihodit našemu hostu, a ihned jí nabídneme odškodnění v podobě celoročního předplatného na jakékoli služby našeho resortu. Možná že s tím, jak se bude stydět, že se ještě k tomu uvidí v televizi, by to mohlo stačit.“

Prohlédl si pětidolarovou bankovku a položil ji na stůl. „Snad se spokojí s pomlouváním tvého obchodu. Ale když tam přestanou chodit všechny ty její přítelkyně, pocítíte to taky dost citelně.“

„Nějak to přežijeme.“ Margo si pročísla rukou vlasy. Přišla se přece omluvit a byla připravená udělat to co nejlépe. „Je mi to líto. Já vím, že to muselo být nepříjemné.“

Josh si položil hlavu na zaťaté pěsti na stole. „Vběhla s jekem na kurt, právě když kamery jely na plné obrátky a já se snažil budit

dojem dokonalého hoteliéra – sportovce, ale inteligenta, zcestovalého, ale přece oddaného domovu a jménu Templeton.“

„V tom jsi určitě dobrý,“ špitla Margo.

Ani se na ni nepodíval. „Najednou jsem měl náruč plnou té polonahé vřeštící ženské, která prskala, škrábala a ječela, že má sestra, její lesbická přítelkyně a moje bčhna ji v šatně napadly.“ Zmáčkl si kořen nosu, jako by chtěl ulevit velkému tlaku. „Kdo je moje sestra, je jasné, koho myslela tou běhnou, mi taky došlo a k té lesbičce jsem došel procesem eliminace. Měl jsem chuť jí něco udělat, ale musel jsem se spíš bránit, aby mi nevyškrábala oči.“

„Takové krásné oči,“ řekla Margo, obešla stůl a usedla mu na klín. „Je mi to moc líto.“

„Poškrábala mě.“ Otočil hlavu a ukázal jí tři rýhy na krku. Margo je políbila. „Co s tebou mám dělat?“ řekl unaveně a opřel si tvář o její hlavu. Najednou se kuckavě zasmál. „Jak jste ji proboha dostaly do tak uzoučké skříňky?“

„Nebylo to snadné, ale byla to švanda.“

„Už nikdy nic takového neuděláte, ať si provokuje, jak chce – jediné že byste ji nejdřív uspaly, jasný?“

„Ujednáno.“ Protože se krize zdála být zažehnaná, Margo mu zajela rukou pod košili a pohladila ho na prsou. Josh povytáhl obočí. „Jsem ze salónu celá vylepšená, jestli tě to zajímá.“

„Hm, tak to ten den není zas tak úplně ztracený,“ řekl Josh, zvedl ji a odnášel do ložnice.

Kapitola 16

Netrvalo dlouho a objem prodeje začal klesat. Turistů do obchodu stále chodilo dost, ale bohaté dámy, které v čase oběda u Margo utrácely slušné sumy, se jim začaly vyhýbat. Margo věděla, že pokud se situace do měsíce nezlepší, bude muset sáhnout na své poslední úspory.

Neustále si lámala hlavu, jak Pretenses dostat zpátky na výsluní. Aranžovala stále nové výlohy, ale věděla, že to nestačí.

Když se konečně dveře zase otevřely, Margo se nadějeplně usmála.

„Mami! Co ty tady děláš?“

„Dneska mám přece volno. A taky jsem tady už celé týdny nebyla. Je tu nějak ticho, ne?“

„To je nejspíš trest za mé hříchy. Tys mi to přece vždycky prorokovala.“

„Už jsem o tom taky slyšela,“ Ann zamlaskala, „dospělé ženy se chovají jak chuligáni. I když tu osobu jsem nikdy ráda neměla, vždycky nosila nos moc vysoko.“

„Ale tentokrát nám to vrátila. Kate sice tvrdí, že po počátečním úspěchu vždycky přijde takový zlom...“

„No, tak s tím budeš muset něco udělat. Najmi si třeba kapelu.“

„Nějakou dechovku, ne? Mami...“

„Trik je v tom dostat sem co nejvíc lidí, nemám pravdu?“

Ann si prohlédla ozdobnou dózu. Zaraženě přemýšlela, jestli je k něčemu užitečná.

„Tvůj strýc měl v Corku hospodu. Čas od času pozval kapelu a lidi si ji rádi přišli poslechnout. Přitom vypili tolik piva...“

„Myslím, že irská kapela by sem asi nezapadla.“

„Já nemyslím nějaké šumaře, ale skutečně kvalitní tradicionalisty. Tys nikdy neměla úctu ke svému dědictví,“ dodala Ann uraženě.

„Taky jsi mi nikdy nedala šanci!“ odpálila Margo. „Cos mi řekla o Irsku a o mé rodině tam, by vydalo sotva na několik strohých vět.“

Byla to pravda, Ann provinile stiskla rty. „Snad sis mohla něco přečíst, nebo si při cestách po Evropě udělat zajížděku...“

„Já jsem v Corku byla, dokonce dvakrát,“ řekla Margo s uspokojením, když viděla matčin výraz. „Překvapená? A taky v Dublinu, v Galway a v Claře. Je tam hezky, ale mě teď víc zajímá země, ve které žiju.“

„Nikdo mi nenapsal, žes tam byla na návštěvě.“

„Taky jsem je nenavštívila. K čemu by to bylo? I kdybych našla všechny ty Ryanovy a Sullivanovy, byli by to cizí lidé.“

Ann sklopila hlavu. „Asi máš pravdu.“

Když zahlédla lítost v matčiných očích, rychle změnila téma. „Teď mám bohužel jiné problémy. Myslím, že dudy a Guinness by to nespravily.“

„Hudba a dobré pití osloví skoro každého. Proč jim nenabídnout

trochu zábavy?“

„Já potřebuju zákazníky,“ trvala Margo na svém.

„Co třeba výprodej...“ Ann zatoužila nějak pomoci. „Máš tu krásné věci, Margo, co lidé rádi kupují. Jenom je sem musíš nalákat.“

„To je přesně ono. Já potřebuju... Počkat!“ Margo si přitiskla ruku na čelo, kde se právě zrodil nápad. „Muzika. Harfistka, možná irská harfistka, třeba v tradičním kroji. Hudba a pití. Recepce. Šampaňské a pohoštění, třeba jako na vernisáži. A nějaké ceny!“

Margo matku prudce objala. „Nebo jedna cena. Je lepší mít jen jednu cenu. Ne, ne! Aukce! Najeden šperk. Diamantová brož. Ne, perlový náhrdelník! A výnos půjde na charitu! S tím už mi poradí Laura. Dobročinná aukce! Mami, my je sem dostaneme!“

„Tak se do toho pusť!“

Během týdne byly hotové pozvánky na charitativní večer a aukci ve prospěch hendikepovaných a chudých dětí. Laura dávala rozhovory a Margo sehnala sponzory na šampaňské. Josh slíbil vybrat v hotelu obsluhující personál a paní Williamsová se ujala přípravy pohoštění.

Ale to byl jen začátek. Když se jednou večer Josh vrátil ze služební cesty, našel svou milou v posteli. A nebyla sama.

„Co to má znamenat?“

Margo ležela v umně nařasených záhybech červeného saténu, vystavovala na odiv křivky svých řader a dlouhá stehna. Fotoaparát cvakal.

„Ahoj, lásko, už jsme s tím skoro hotovi.“

„Podrž si tu látku mezi řadry,“ nařídil fotograf, který se krčil v nohách postele. Margo se svůdně svíjela. „Trochu níž. Teď nakloň hlavu. Tak, tak, to je ono, pořád jsi ta nejlepší, kotě.“

Josh položil na zem svůj kufřík. „Co máš na sobě?“

„Perly,“ odpověděla. Vystrčila špičku jazyka a fotoaparát zase zacvakal. „Ten náhrdelník do aukce. Napadlo mě, že pár fotek by nám pomohlo.“

„Ještě naposled. Podívej se na mě. Bezva,“ řekl muž s červeným copem. „S tebou se vážně skvěle dělá, Margo.“

„Máš to u mě, Zacku.“

„Ale jdi,“ podal fotoaparát svému asistentovi a naklonil se nad

postel, aby Margo políbil. „Už se mi po tobě stýskalo. Vždycky ti rád pomůžu.“ Ohlédl se na Joshe. „Už mizím.“

„Joshi, buď tak hodný a přines Zackovi s Bobem nějaké pivo.“ Bez mrknutí upustila prostěradla a natáhla se pro župan.

„Pivo, hm, proč ne?“

„My už jsme se přece viděli,“ nadhodil Zack a následoval Joshe do kuchyně. „Myslím, že v Římě, stávil jste se za Margo na nějakém focení.“

Joshova žárlivost se poněkud utišila. Nebylo možné zapomenout na muže s červenými vlasy. „Jo, ale tenkrát byla oblečená.“

„Jen pro klid duše,“ řekl Zack a vzal si od Joshe pivo. „Já viděl víc nahých holek než vyhazovač na strip šou. To je součást byznysu.“

„A ne že by se vám nelíbila.“

„Pro své umění se rád obětuju,“ zasmál se Zack. „Ba ne, mám to rád. Ale jestli chcete něco slyšet, vy jste dostal to nejlejší. U některých žen musí člověk vědět, jak je fotit, z jakého úhlu, v jakém světle. Ale u Margo je to docela šumafuk, objektiv ji zkrátka miluje. A kdyby se nepustila do toho obchodu, určitě bych ji přemluvil, aby se mnou odjela fotit do Kalifornie.“

„To bych vám musel přelámat všechny prsty na rukách,“ řekl rázně Josh.

Zack přikývl. „Tak jo. A protože jste větší než já, radši řeknu Bobovi, aby si to pivo vzal na cestu.“

„Bezva nápad.“ Josh sám vypil jedno pivo, když se objevila Margo.

„Bylo tak fajn, vidět zase Zacka. Není tam trochu vína, mám děsnou žízeň. Úplně jsem zapomněla, jak je pod těmi světly horko.“ Vlasy měla natočené, sexy rozvířené, padaly jí do čela. Zavřela oči a zasnila se. „Uvědomila jsem si, jak moc to miluju. Dívat se do objektivu, pózovat...“

„Netušil jsem, že uvažuješ o návratu.“

„Vždyť ne, ale nikdy jsem neřekla, že už nikdy nic nenafoťím. Ted' je ale na prvním místě mého seznamu můj obchod.“

„Na prvním místě, jistě. Řekni, komteso, na jakém místě toho seznamu jsme vlastně my dva?“

„Jak to myslíš?“

„Jednoduchá otázka. Na pátém, na sedmém? Dostali jsme se vůbec

na ten seznam?“

„Co ode mě chceš slyšet?“

„Jasnou odpověď. Anebo mám jít?“

„Ne, to ne.“ Margo se na Joshe nedívala, zírala do své sklenice s bublinkami. „Neodcházej. Já vím, že o mně nemáš valné mínění, i když o mě asi stojíš...“

„A jsme u toho, že? Ty o mně asi taky nemáš valné mínění, že mám pravdu?“

Co měla odpovědět, když vlastně nevěděla, co si o něm myslí? „Jsi pro mě moc důležitý. Důležitější, než bych si přála. Copak to není dost?“

„Já nevím, Margo. Já vážně nevím.“

Proč se jí najednou tak roztrásly ruce? „Jestli chceš říct, že už to pro tebe skončilo, pochopím to. Ale nechci tě úplně ztratit. Nevím, co bych si počala, kdybys zmizel z mého života.“

Tohle slyšet nechtěl, ten klidný, chápající tón. Přál si, aby zuřila, aby po něm třeba mrskla tou skleničkou.

„Takže když půjdu, zůstaneme přátelé?“ zeptal se.

„Ano.“ Zavřela oči a srdce se jí sevřelo. „Ne.“

S úlevou se k ní otočil. „Budeš mě nenávidět, když odejdu? Chci prostě slyšet, že mě chceš, že mě potřebuješ.“

„Budu tě nenávidět.“ Vztáhla ruce a vzala jeho tvář do dlaní.

„Potřebuju tě.“ Přitáhla se k jeho rtům. „Pojď do postele.“ To byl nejlepší způsob, jak mu ta slova dokázat.

„Není to moc jednoduché?“

„Ano, ať je to jednoduché. Udělejme to jednoduché.“ Vzal ji do náruče a ona mu do ucha zašeptala horké sliby.

Jenže Josh se rozhodl, že jim to oběma tentokrát ztíží. Postavil ji vedle postele a nechal se svlékat. Teprve když ho chtěla stáhnout k sobě na ještě rozehřátou postel, přitáhl si ji blíž a začal svůj pomalý útok.

Dlouze se políbili. Jejich rty se zachvěly něčím docela novým, absolutní něhou. Vzal ji záruce a spojil je za jejími zády. Volnou rukou ji hladil po tváři a po hrdle, jeho rty ji začínaly svádět.

„Joshi, dotýkej se mě.“

„Dotýkám se.“ Jemněji přejel rty po tváři a po čelisti. „Možná

poprvé se tě opravdu dotýkám. Je těžké cítit, když je všude jen žár. Ale ty to teď cítíš, že?“ Zmámeně zaklonila hlavu a on se mazlil s její šíjí. „Ještě nikdy ti nikdo neukázal, co chci, abys cítila teď.“

Bylo to až děsivé, ta slabost, co se jí rozlévala po těle. Přála si oheň, souboj, to bylo mnohem jednodušší a vlastně i bezpečnější. Ale tahle závrať, jak si jí bral pomalu, postupně, kousek po kousku. Každý dotek jeho rtů jako by trval věčnost.

Mohl přísahat, že cítil pod prsty tlukot jejího srdce, líbal to hrdlo ověšené perlami, svlékl jí župan, aby měla na sobě jen ty třpytivé bílé slzy.

„Lehni si se mnou,“ zaprosila. „Lehni si na mě.“

Už jenom ten její hlas by každého muže srazil na kolena. Přejel jí lehce rukou po zádech, až se zachvěla. Potom ji konečně položil na ten hladký červený satén. Znovu ji chytil za zápěstí a zvedl ji ruce nad hlavu. Vzdech následoval za vzdechem, když začal rty putovat dolů po jejím těle.

Měla dojem, že vzduch ztěžkl a zezlátl. Jeho ústa byla tak něžná, ale přesto zneužívala slabost, dosud ukrytou kdesi v Margině těle. Jeho ručejí pálily na kůži, chtělo se jí plakat.

Bylo to něco víc než jen požitek. Neměla pro to slova. Bylo to silnější než vášeň a krásnější než všechny její dívčí sny. Její tělo jako by jí docela přestalo patřit.

Cítil, jak se pro něho otevírá. Její kůže zvlácněla a svaly se chvěly v předtuše vyvrcholení. Líně se odtáhl a nechal je chvíli jen tak.

Pak se jejich rty znovu setkaly a on do ní zároveň pronikl.

„Ne,“ řekl, když se pod ním nedočkavě pohnula. „Tentokrát to rychlé nebude.“ Přestože mu v mozku pulsovala krev, ještě chvíli ji dál líbal. Pak se začal pomalu pohybovat a dlouhými tahy rozpalovat její lůno.

Neviděla nic než jeho tvář, necítila nic než ty vítězoslavné pohyby a pak pozvolný, skoro bolestný nástup orgasmu. Její ruce bezvládně spadly z jeho ramen.

„Nikdo tě nezná líp než já. Nikdo tě nemůže milovat víc než já,“ zašeptal, ale Margo už ho neslyšela.

Měla z něho strach. Bylo to zvláštní zjištění, když tak ležela docela

bdělá uprostřed noci vedle Joshe. Něco mezi nimi změnil. Přeskupil síly tak, že se cítila zranitelná.

Opatrně vyklouzla z postele. Víno bylo stále na stole. Vypila ho, pak našla cigarety a snažila se uklidnit.

Spát s ním bylo riskantní, to tušila předem. Nikdy ale nepomyslela na to, že by se do něj zamilovala. Přece to s ní ještě není tak zlé, pomyslela si. Ne, její city pořád patří jen jí. Nemůže se zamilovat, a zvlášť do Joshe ne. O lásce vlastně neví docela nic. Ale je to tedy vlastně láska? Není to jen překvapení z toho, že je k ní tak milý a že ona je k jeho chování tak podezřívavá? Trochu se uklidnila a zhluboka vydechla.

„Nemůžeš spát?“

Vyskočila jako polekaná kočka a on se rozesmál. „Promiň, nechťel jsem tě vyděsit.“

„Jen nemám ráda, když mě někdo ruší, když se snažím přemýšlet. Mám spoustu starostí s tou aukcí...“ Pohládl ji po paži. „Jsi jako v křeči.“

„Potřebuju se jen dobře vyspat. Vezmu si prášek.“

„Pojď radši zkusit něco jiného.“ Když ho obvinila pohledem, zavrtěl hlavou. „Copak neumíš myslet na nic jiného než na sex? Namasíruju ti záda.“

„Vážně?“ zeptala se se zájmem i pochybností v hlase.

„Zaručuju zmírnění napětí i nespavosti,“ slíbil a odváděl ji zpět do ložnice. „Lehni si na břicho, komteso, zavři oči a nech to na mně.“

„Ale jen záda.“

„Ještě ramena a krk. Tak,“ řekl a pustil se do práce. „Co tě vlastně trápí?“

„Různé věci.“

„Jako třeba?“

Ty bylo první, co ji napadlo. „První zálohy na daně se blíží a obchody se nehýbou.“

„Jak to?“

„Už sotva dosáhneme obratu z prvních dvou týdnů. Nevím, jestli jsem peníze na tu aukci neměla radši ušetřit. Bože, ty máš ale šikovné ruce.“

„To říkají všichni.“

„Ten náhrdelník má cenu osm set padesát dolarů. A to je dost velká suma.“

„Ale taky dobrý skutek.“

„Já vím, ale já teď mám pořád strach. Dřív jsem se ničeho nebála a teď mě všechno děsí.“

„I já, že?“

„Hmmm.“ Margo už skoro usínala a neměla sílu to popírat. „Nechci to zase zpackat.“

„Já tě nenechám.“ Sklonil se a lehce ji pohnil na rameno. „Klidně spi, Margo. Všechno je na dobré cestě.“

„Neodcházej,“ řekla ještě.

„Copak jsem někdy odešel?“

Kapitola 17

Všechno muselo být dokonalé, každičký detail. Celé hodiny trvalo, než byla Margo spokojená s výlohami, výzdobou a organizací.

Prostory krámků překypovaly květinami, zábradlí se lesklo. Nic nesměla přehlédnout, říkala si, když se prohlížela v zrcadle. Oblékla si malé černé šaty s hranatým výstřihem. Najednou ji napadlo, že bude mnohem lepší umístit dražený náhrdelník na své hrdlo než jen na černý samet.

Byl to krásný náhrdelník, elegantní a zářivý a stáleji připomínal toho starého muže, který jí ho kdysi daroval. Teď ale dokázala myslet pouze na toho jednoho. Kde může ksakru být? Aukce brzy začne, a on tu měl dávno být, pomyslela si a nervózně si zapálila další cigaretu. Tohle je důležitý okamžik jejího života a Josh v takových chvílích nikdy nechyběl.

„Nechceš tu krabičku rovnou sníst?“ pronesla Kate, která právě vstoupila do dveří.

„Cože?“

„Klidněji rozkousej. Je tam pěkná zácpa. Musela jsem zaparkovat tři bloky odtud a celou cestu jít v těch děsných botách, cos mě donutila si koupit.“ Sundala si svůj praktický převlečník a zvedla ruce. „Tak co, teď už na aukci můžu?“

„Ukaž se.“ Margo přešla blíž a přiměla Kate zatočit se dokola. Jednoduché černé sametové šaty s hlubokým výstřihem na zádech velmi lichotily Katině chlapecké postavě.

„Věděla jsem, že pro tebe budou perfektní. Až na to, že jsi samá kost, vypadáš docela elegantně.“

„Cítím se jako šejdří a určitě v tom zmrznu. Nechápu, proč nemůžu mít svoje vlastní šaty. Ten odpolední kostým je prima.“

„Ale jedinež do kanceláře.“ Margo se na okamžik zamyslela. „Ty náušnice.“

„Co?“ Kate si přitiskla ruce na uši ozdobené prostými spirálami. „To jsou moje nejlepší.“

„Z nějakého supermarketu. Jak jsme my dvě mohly vyrůst pod jednou střechou?“ Margo se naklonila nad vitrínu se šperky a vybrala náušnice s dlouhými řadami třpytivých kamenů.

„Takové lustry si nevezmu. Byla bych směšná.“

„Nehádej se s expertem a hezky si je vezmi.“

„Budu nastrojená jako nějaká fiflena.“ Kate se mračila a šla si před zrcadlo vyměnit náušnice. Ještě větší zlost měla, když poznala, že Margo nelhala. Dodaly jí lesku.

„V kuchyni všechno v pořádku,“ zvolala Laura a už snášela po schodech tác se třemi sklenkami šampaňského. „Napadlo mě, že je čas na soukromý přípitek. Jů! Vám to ale sluší!“

„Nám to sluší,“ opravila ji Margo, když si prohlédla její sametové šaty s perlovými knoflíky.

„Nechápu, proč musíme být všechny v černém,“ stěžovala si Kate.

„Takže na nás, partnerky,“ řekla Margo a zvedla jednu sklenici. „A ty radši schovej to, čemu říkáš plášť, někam dozadu, než nám vystrašíš hosty. Tahle párty nás stojí deset tisíc dolarů. Měla bych se asi uklidnit. Nechápu, proč mi ten dnešek připadá horší než otvírací den. Nejspíš proto, že tvoji rodiče kvůli tomu odložili odjezd do Evropy.“

„Nebo taky proto, že by bylo fajn vrátit to Candy i s úroky.“

„To je ono. Jenom má divný pocit z toho, že pořádám charitativní aukci jen proto, že chci prosperovat.“

„Tak to není. Bez sponzorů by nebylo charity a takhle zároveň někomu prospěješ,“ opáčila Kate.

„Tak fajn, doufám, že dneska sáhnou hluboko do kapes.“

„Tak se mi to líbí.“ Kate se otočila za zvukem otvíraných dveří. „Ó bože, krásný muž v hnědém obleku.“

„Tobě to taky sluší,“ odpověděl Josh a podával jim tři bílé růže.

„Vy tři byste dnes vyrazily dech celé sedmé flotile.“

„Pojďme tomu okouzujícímu mladíkovi pro nějaké šampaňské,“ řekla Laura a táhla Kate ke schodům.

„Na to nemusíme být dvě.“

„Tak měj rozum.“

Kate se ohlédl přes rameno, a když viděla, jak se Margo s Joshem hltají očima, zvrtěla hlavou. „Ježíši, copak nestačí, že spolu spí, to musí ještě doutnat na veřejnosti! Lidi by měli mít víc sebekontroly.“

„Ty bys ji měla rozdávat,“ řekla Laura a táhla ji pryč.

„Měla jsem strach, že nedorazíš včas.“

Josh lehce políbil Marginu ruku a pak se podíval na hodinky. „Ještě zbývá čtvrt hodina. Řekl jsem si, že bys mě asi zabila ve spánku, kdybych si dovolil ležérní pozdní příchod.“

„Správná úvaha. Co myslíš, vypadá to tu dobře?“

„Ty vážně čekáš, že se budu dívat jinam než na tebe?“

Margo se rozesmála. „Asi nejsem v pořádku, když mně taková otřepaná fráze polichotí,“ dodala potom.

„Myslel jsem to vážně,“ řekl a její úsměv uvadl. „Zbožňuju pohled na tebe.“ Dlouze ji políbil. „Moje nádherná Margo.“

Vtom se otevřely dveře. „Ruce pryč od toho děvčete, Joshi, dej šanci taky někomu jinému,“ řekl Thomas a Margo mu skočila do náruče. Thomas mrkl na syna. „Nejdřív totiž byla stejně moje.“

To nic neznamená, pomyslel si Josh a ležérně se opřel o pult za sebou. Důležité je, čím bude naposled.

*** **

Kolem desáté, dvě hodiny po zahájení První výroční recepce a charitativní aukce, byla Margo ve svém živlu. Tohle prostředí dobře znala – krásně oblečení lidé, hovor a šampaňské. Byl to svět, za nímž vždycky chodila, teď ale přišel on za ní.

Margo uměla dobře konverzovat, ohlídat řady číšníků a přitom předstírat, že ji kromě vína nic nezajímá. Dokázala velkoryse

ignorovat sem tam nějakou pomluvu, která se jí náhodou donesla k uchu.

„Představte si, jaké to musí být, prodávat všechno, drahoušku, dokonce i boty...“

„Minulý týden prý Peter zažádal o rozvod, ona je totiž chudák frigidní, lékaři jí nedokázali pomoci...“

Na tohle by Margo jistě reagovala, jen kdyby dokázala zjistit původce.

„Je to dobře vymyšlené, zařídit to tu jako v nějakém zajímavém evropském bytě, že?“

„Miláčku, ve vedlejší místnosti jsou šaty od Valentina, které tě přímo volají jménem, ty musíš rozhodně vidět...“

Jen ať se vypovídají do sytosti, jen ať nakupují, pomyslela si Margo.

„Skvělý večírek,“ oslovila ji Judy Prenticeová. „Díky.“

„Hádám, že Candy asi měla něco důležitějšího.“ Margo se usmála. „Vůbec nebyla pozvaná.“

„Vážně?“ Judy se pomalu naklonila blíž. „Ta se z toho nejspíš pomine.“

„Líbíte se mi.“

„V tom případě mi jistě schováte tu mísu s květinovým vzorem. Zastavila bych se pro ni.“

„Jistě, a děkujeme, že nad námi držíš ruku, Judy.“

Margo se s úsměvem přesunula k jiné skupince.

„No, není to přirozený talent,“ řekla Susan svému synovi. „Jde jí to tak dobře, že jsem si už řekla o dvě saka, kabelku a ozdobnou lahvičku,“ zasmála se sama sobě. „A to byly Lauřiny věci. Probůh, vždyť já kupuju věci po své dceři!“

„Aspoň vidíš, že má dobrý vkus. Teda vyjma mužů.“

„Vdávala se prostě moc mladá, to je celé, a byla tak zamilovaná. Doufám, že na děvčata trochu dohlédneš, až budeme s otcem pryč.“

„Bratrské povinnosti jsem teď asi trochu zanedbával.“

„Měl jsi jiné starosti.“ Susan se ustaraně dívala na Lauru. „Trochu mě děsí, že se tváří tak vyrovnaně.“

„Byla bys radši, kdyby se nervově hroutila?“

„To ne, ale chci mít jistotu, že při ní někdo bude stát, kdyby se to

přihodilo.“ Pak ale spatřila Margo s Kate, jak si s Laurou něco špitají. „Ale ony budou. Ty dvě tu pro ni vždycky budou.“

„Měli bychom si pořídit nějaký seznam,“ zašeptala Margo. „Jinak budu stejnou věc slibovat několika lidem. Já si to prostě všechno nezapamatuju. A už bychom měly začít s aukcí.“ Margo se znovu chytla za žaludek. „Bože, nutně potřebuju cigaretu.“

„Tak si pospěš, já si zatím promluvíím s jednou reportérkou.“

„Dobře, pak se ještě jednou projdu, aby si ten náhrdelník mohli všichni prohlédnout, a poprosím Thomase, aby zahájil aukci.“

Za nějakou chvíli přistoupila Margo k panu Templetonovi a pak ruku v ruce přešli na druhou stranu místnosti, vystoupili na schod a zjednali si pozornost.

V místnosti to zašumělo. „Vůbec nevypadá tak zoufale, jak tvrdila Candy.“

„Nemůže to být zas taková děvka, když to Templeton nechal se svým synem dojít tak daleko.“

Thomas nato Margo jemně stiskl ruku a pak ji políbil na tvář. Margo se nadechla a znovu se otočila k davu. „Dámy a pánové, dovozte, abych vás na chvílku vyrušila.“ Počkala, až konverzace uvadne. „Chci vám znovu poděkovat, že jste přijali pozvání na naši první charitativní aukci.“

Proslov, který měla tak pečlivě připravený, se jí trémou vykoulil z hlavy.

„Jsem zvláště ráda, že jste vytrvali i potom, co jste vypili své šampaňské. Většina z vás asi už slyšela o mé pestré kariéře a o tom, jaký konec vzala díky jednomu rozkošnému skandálku, o jakém si každý z nás rád přečte v novinách.“

Margo zachytila Lauřin zaujatý pohled a jen se usmála. „Když jsem odjela z Evropy a vrátila se sem, nebylo to proto, že Amerika je země příležitostí a svobodného podnikání. Vrátila jsem se prostě domů, kam se člověk obvykle vrací, když je na dně. A měla jsem štěstí, protože jsem našla dveře otevřené.“ Našla v davu svoji matku a dlouze se na ni zadívala. „Já ale nemůžu nikoho vinit za své vlastní chyby. Mám rodinu, která mě vždycky milovala, starala se a dohlížela na mě. To ale není případ dětí, na které chceme dneska

příspěť. Oni jsou na tom špatně právě proto, že je nikdo nemiluje, nestará se a nedohlíží na ně. Nedostaly prostě stejnou příležitost jako většina z nás, co jsme se sešli v této místnosti. A proto bych teď chtěla, spolu se svými partnerkami Laurou Templetonovou a Kate Powellovou, dát několika takovým dětem příležitost.“

Margo zvedla ruce a rozepla si náhrdelník. „Sbohem,“ zašeptala. „Doufám, že budete štedří. Nezapomeňte, jsou to jenom peníze.“ Když umístila perly na stojánek potažený černým sametem, pokynula Thomasů Templetonovi.

„Slečno Sullivanová,“ řekl Thomas a políbil jí ruku, „jste dobrosrdečná dívka.“ Pak se otočil k publiku a hlasem jako zvon začal vychvalovat dražený předmět a žádat diváky o štedrost. Margo ustoupila stranou.

„To bylo lepší, než co sis připravovala,“ ocenila proslov Kate. „Doufejme, že je to donutí sáhnout do peněženek.“

„Takže,“ zahlaholil Thomas Templeton, „kdo se rozhodl zahájit dražbu?“

„Pět set.“

„Pět set?“ Thomas se zamračil. „Ježíši, Pickerlingu, to je politováníhodné. Kdyby to nebylo proti pravidlům, dělal bych, že jsem to přeslechl.“

„Sedm set padesát.“

Thomas vybafnul a zavrtěl hlavou. „Máme mizerných sedm set padesát. Neslyšel jsem tisíc?“ Kývl na zvednutou ruku. „Už začínáme mluvit vážněji.“

Přihazování pokračovalo, někdo se hlásil, jiný střídme kývl hlavou. U pěti tisíc se Magro poněkud uvolnila. „Tak to už je fakt lepší.“

„Já přijdu o nervy,“ zašeptala Kate a začala v kabelce hledat své žaludeční tablety.

„Máme šest tisíc dvě stě,“ pokračoval Thomas. „Madam, vy máte labutí šíji, ty perly byly určité vyrobeny přímo pro vás.“

„Thomasi, ty jsi d'ábel,“ zasmála se oslovená. „Šest a půl.“

„Jakou že mají vlastně cenu?“ zeptala se Kate.

„Perly od Tiffanyho? Asi tak dvanáct a půl tisíce. Pořád to ještě mají za hubičku.“

Když se vyvolávání zastavilo na devíti tisících, měla chuť tančit, a když dosáhlo deseti, zatoužila mít židli, aby na přihazovatele viděla. „Netušila jsem, že půjdou až tak vysoko. Asi jsem podcenila jejich štedrost.“

„Nebo soupeřivost,“ podotkla Kate. „Ale už je to vážné.“

„To je dvanáct tisíc. Hledáte dvanáct a půl. A máme to. Půjdeme na třináct? Ano! Třináct a půl? Výborně, je tu mladý muž, který ví, co dělá. Čtrnáct tisíc. A je to tady! Čtrnáct poprvé, čtrnáct tisíc podruhé. Prodáno pánovi s dobrým vkusem a smyslem pro hodnoty.“

Ozval se zdvořilý potlesk a smích. Margo neměla čas povšimnout si pohledů, které k ní směřovaly. „Měly bychom poblahopřát vítězi. Kdo se tam dostane první, ten ho pozdrzí.“

„Margo, drahoušku.“

Neudělala ani dva kroky a kdosi ji chytil za ruku. Dívala se do tváře ženy a zoufale se snažila ji někam zařadit. „To je hezké, že jsi přišla,“ řekla nakonec.

„Moc jsem se bavila, pěkná akce, krásný obchod.“

Jedna z Candiných přítelkyň, uvědomila si Margo. Terri, Merri... Sherri.

„Opravdu pěkný večer a hned jsem se tu zamilovala do těch rubínových náušnic. Za kolik je prosím prodáváš. Přemluvím Laňce, aby mi je koupil, když jsem kvůli Joshovi přišla o ten náhrdelník.“

„Musím se podívat do ceníku... Joshovi?“ zarazila se. „Ten náhrdelník koupil Josh?“

„Jako kdybys to nevěděla. Hezký nápad, přesvědčit ho, aby ti ho koupil zpátky...“

„Hra, myslíš? Ty náušnice pro tebe schovám, Sherri. Kdykoli příští týden se na ně přijď podívat, ale teď mě prosím omluv.“

Margo se začala prodírat davem, cestou se loučila se známými, až konečně našla Joshe, který právě flirtoval s nezletilou dcerou jednoho ze svých kolegů.

„Joshi, potřebuju s tebou na chvilku mluvit, pojd' mi s něčím pomoci do skladu.“ Doslova s ním smýkla za dveře a zabouchla za sebou. „Co jsi to udělal?“

„Jen jsem jí dal důvod, aby měla večer o čem snít, jinak jsem se jí

ani nedotkl. Mám na to svědky.“ Zvedl ruce nad hlavu, jako že se vzdává.

„Já nemluvím o koketování s děvčetem, které by docela dobře mohlo být tvou dcerou.“

„Vždyť je jí sedmnáct.“

„Já myslím, proč jsi kupoval ten náhrdelník?“

„Ach tohle.“

„Jo, tohle. Víš vůbec, jak to vypadá?“

„Tři řady perel, spojené krásným diamantem.“

„Já vím sakra dobře, jak vypadá náhrdelník.“

„Tak proč se ptáš?“

„Nehraj si se mnou! Vždyť si lidi pomyslí, že jsem tě přemluvila, abys ho pro mě koupil. Aby se vlk nažral a koza zůstala celá!“

„Nabyl jsem dojem, že výtěžek má jít na charitu.“

„To ano, ale co náhrdelník?“

„Patří tomu, kdo nabídl nejvíc, ne? A odkdy ti tolik záleží na tom, co si lidi myslí?“

„Já nevím, já jen...“

„Tak dobře,“ vytáhl náhrdelník z kapsy a prohlížel si ho. „Jsou to jen zrnka písku, které čirou náhodou příroda tak krásně zpracovala.“

„To může říct jen mužský.“

Zvedl hlavu a zadíval se jí do očí, až pocítila slabost u žaludku.

„Rozhodl jsem se je koupit, když jsem byl v tobě, ten náhrdelník byl jediná věc, co jsi měla na sobě, a tys ses na mě podívala, jako by nic kromě nás na světě neexistovalo. To taky může říct jen mužský.“

Chlap, co tě miluje, Margo, a vždycky miloval.“

Zděšeně i rozrušeně na něho zírala. „Nemůžu dýchat.“

„Ten pocit znám.“

„Ne, já vážně nemůžu dýchat.“ Rychle si sedla a sklonila hlavu mezi kolena.

„No, to je ale reakce na vyznání lásky.“ Vrátil perly zpátky do kapsy, aby ji mohl hladit po zádech. „To je u tebe obvyklé?“

„Ne.“

„Tak to je tedy něco,“ usmál se.

„Nejsem na to připravená,“ řekla Margo a zhluboka se nadechla.

„Na tebe nejsem připravená. Taky tě miluju, ale tohle mě zaskočilo.“

Ze všech variant jejího vyznání lásky, které si představoval, neseseděla ani v jedné s hlavou mezi koleny.

„Mohla bys mi to prosím zpakovat, hlavně to ‚miluju tě‘.“

„Miluju tě, ale... Ne, teď se mě nedotýkej.“

„Ale k čertu,“ zaklel, popadl ji do náručí a netrpělivě se přísál k jejím rtům.

Kapitola 18

Kate otevřela dveře do skladu a hlasitě vzdychla při pohledu na Margo a Joshe ve vášnivém objetí. Snad ji ten pohled zahřál u srdce, ale nehodlala to dát najevo.

„Nechtěli byste se vy dva dát trochu dohromady a jít se rozloučit s těmi, co ještě čekají?“

Josh odtrhl rty od Margo. „Zmizni,“ řekl a pokračoval ve své

činnosti.

„Nezmiznu. Je tam ještě skoro dvacet lidí, kteří chtějí dát sbohem majitelkám, a to zahrnuje i ženu, které se právě snažíš vyndat mandle.“

„Kate, ty jsi takový neromantický trdlo.“

„Já vím, to je jedna z mých předností.“ Kate vešla dovnitř a odtrhla je od sebe. „Vy dva si určitě budete pamatovat, kde jste skončili. Jdeme, partnerko. A ty tu, Joshi, radši ještě zůstaň, než budeš trošku víc... vystavovatelný.“

Josh se téměř začervenal. „Sestry by si takových věcí všímat neměly.“

„Tahle ale všechno vidí, všechno ví.“ Kate protáhla Margo dveřmi. „Co je to s tebou? Tváříš se, jako bys dostala sekerou.“

„Však taky jo. Dej mi jednu tu svou skvělou pilulku.“

„Hned, hned, jen co ji najdu. Ale co se děje?“

„Teď ne. Povím ti to zítra.“ Ale to už Margo vztáhla obě ruce k ženě, která se blížila. „A, ještě jednou děkuji, že jste přišla. Líbil se vám ten večer?“

Podobné zdvořilosti si s lidmi vyměňovala ještě téměř hodinu, než

se poslední opozdilec vytratil. Toužila po klidu, kde by si mohla všechno srovnat v hlavě, ale Templetonovi trvali na tom, že bude následovat rodinná oslava.

Byla téměř jedna hodina, když se s Joshem konečně vraceli do hotelu.

„Budou mi moc chybět, tvoji rodiče, až odjedou do Evropy.“

„Mně taky. Dnes jsi byla nějak tichá.“

„Hm. Snažila jsem se přemýšlet.“

„Neměla bys přemýšlet zas tak usilovně,“ řekl a začal jí vytahovat sponky z účesu. „Já myslel jen na to, až s tebou zase budu sám.“

„Někdo z nás by měl mít rozum.“

„A proč?“

Jindy by se byla rozesmála. „Já nevím proč, ale jak se zdá, ty to nejspíš nebudeš. Myslím, že ani jeden z nás netuší, jak tohle vlastně zvládnout.“

„Já ale přesně vím, jak začít.“ Objal ji a přitiskl ji k sobě.

„Tohle je až moc snadné. Jenže já jsem ještě nikdy nebyla opravdu zamilovaná a ty nejspíš taky ne. Nevíme, co děláme.“

„Tak budeme improvizovat.“ Zatáhl za zip na jejích zádech, a když šaty spadly na zem, začal ji hladit po celém těle.

„Takže ty myslíš, že se nic měnit nemusí?“

Rád by jí řekl, že už se všechno změnilo, ale kdyby začal o oddanosti a věrné lásce, asi by ho přestala poslouchat. Hladil její stehna nad černými punčochami a podvazky.

„Vždycky, když se mě dotkneš, zatoužím po tobě. Vůbec to nedokážu ovládnout.“ A z toho právě měla strach. „Ještě nikdy jsem neměla milence, který by mě tak vzrušil už tím, že je se mnou v jedné místnosti. Jak dlouho to může vydržet?“

„To musíme zjistit.“ Položil ji na postel, její bílá kůže a černé krajky tvořily úžasný kontrast. Přitiskl se na ni. Znovu si vychutnávala jeho tíhu a její jazyk začal horlivě pátrat v jeho ústech.

Kdy se to stalo, že začala tak potřebovat vůni jeho kůže?

Jeho ruce začínaly být stále náruživější, její tělo žhnulo jako v ohni. Ona byla to, po čem vždycky toužil. Její tělo bylo stvořeno, aby

rozdávalo a přijímalo rozkoš. Ale nikdo jiný už jí nemůže dát tolik co on. Nikdo Margo tak dokonale nezná.

Její vzdechy se měnily na steny. Jak krásné to bylo šílenství.

Překulila se na něho a začala ho laskat stejně dovedným a rychlým rukama. Posadila se. V přítomnosti zářila její orosená bledá kůže.

Teď. Uchopil ji prudce za boky a ona ho jedním dlouhým pohybem přijala do sebe. Prohnula se v zádech a těmi štíhlými prsty přejížděla své tělo od místa spojení až k řadům a zase zpět. Začala se pohybovat, tvrdě a nemilosrdně. Díval se, jak sama sebe vyvádí na vrchol. Vzrušení ho otupovalo a zatemňovalo mu mysl. Ale věděl, že není nic úžasnějšího než Margo ztracená ve své vlastní vášni.

Když vykřikla, přepadla na něho a zaclonila mu tvář svými vlasy, nemohl už nic než se v ní docela ztratit také.

„Proč se při milování s tebou vždycky cítím, jako bych skákala z hory do moře?“ Margo vlastně nečekala odpověď. Měla dojem, že Josh usnul, nebo jen tak podřimuje. Ale otočil se a začal rty laskat křivku jejího řada.

„Protože ty a já, komteso, tvoříme dohromady nebezpečný pár. A já už tě chci zas.“

„Víš, nikdy předtím jsem nic takového nezažila, a rozhodně jsem neměla tolik mužů, jak se o mně povídá. Dokud mezi námi byl jen sex...“

„Pro mě to nikdy nebyl jen sex.“

„To jsem nevěděla,“ řekla tiše. „Ale teď je to tak velké a silné, že mě to děsí.“

„Děsí? Já mám možná taky jeden problém, koneckonců žena, kterou miluju, byla pětikrát zasnoubená.“

„Třikrát. To ostatní si vymysleli novináři. A ty tři... to byly prostě tri chyby.“

„Problém je v tom, že žádný z mých vztahů nikdy tak daleko nedošel.“

„To vypadá, že se spíš jen bojíš na někoho vázat.“

„Snad, ale když si pomyslím, že jsem do tebe zamilovaný polovinu

svého života...“ posadil se, aby jí lépe viděl do očí, „byla každá ta žena asi jen náhražkou za tebe.“

„Joshi.“ Margo jen zavrtěla hlavou, protože na to nedokázala nic říct.

„Je to bolestné, věř mi, dívat se, jak se žena, po které toužíš, dává tolika jiným, kromě tebe. Jen se dívat a čekat.“

„Tak proč jsi jen čekal?“

„Musel přijít můj čas. Dřív nebo později bys toho stejně začala mít dost, toho společenského života a smetánky.“

„A ty bys pak přišel posbírat střepy, že? Ty jeden sobecký, arogantní mizero. Pěkně sis počkal, až si to Margo podělá, a pak jsi vstoupil na scénu.“

„Tak přesně to zas nebylo, ale tys to opravdu podělala.“

„Ale taky jsem se z toho maléru s Alainem dostala sama, nebo ne?“

„Jistě, jenom...“

„Cos udělal? Tys v Řecku přece nebyl, to bych věděla. Jak jsi to dal do pořádku?“

„Já to nedal do pořádku. Sakra, jen jsem někam zavolal, s někým promluvil... Kristepane, Margo, to jsem měl čekat na pláži, jestli tě zavrou, nebo ne? Já jsem to prostě jen urychlil. Nakonec na tebe stejně nic neměli. Jaký by mělo smysl nechávat tě ve vazbě déle, než bylo potřeba.“

„Ale já jsem vzala odpovědnost do svých rukou, já jsem posbírala střepy a pustila se do práce. Já jsem riskovala...“

„A já jsem na tebe pyšný.“

„Jen se to nesnaž obracet.“

„Jsem hrdý a dojatý, cos dokázala a jak jsi tam dnes večer stála. Miluju tě, Margo. Pojď sem, zkusme na některé věci zapomenout.“

Kapitola 19

Na útesy chodila Margo vždycky přemýšlet. Tady dělala svá životní rozhodnutí. Jako dítě se rozhodovala, koho si pozve na oslavu narozenin, později jestli půjde ven s Markem, nebo s Biffem. Tehdy to bylo důležité.

Byla tu ale i večer před tím, než se rozhodla utéct do Hollywoodu. Těsně po Lauřině svatbě. Bylo jí osmnáct a ona věřila, že tam někde na ni čeká skutečný život. Zoufale toužila něco dokázat.

Kolikrát se s matkou před tím pohádala?

Měla bys jít na vysokou, jestli chceš něco velkého dokázat.

To je nuda a zbytečnost. A není to pro mě, já chci víc.

A čeho víc?

Všeho.

A nakonec to našla, ne? Víc zábavy, víc obdivu, peněz i mužů. A teď, když se kruh uzavřel, dostala novou šanci a Joshe.

Cítila se najednou na té skále tak opuštěná a bezvýznamná. Kdyby oddanost k Joshovi byla jako skok z té skály, jestlipak by vzlétla, nebo klopýtla a spadla do hlubin? Dokáže na sebe vzít to riziko? A by 1 by on vůbec ochotný prožívat s ní všechno, co je ještě čeká?

Bože, jak jen se dostala k myšlence na manželství? Vždyť ona přece myslí na svatbu?!

Musela se posadit. To přece nikdy nebyl její cíl! Manželství byl závazek, který se nedal tak snadno porušit. Znamenalo sdílet celý život, znamenalo taky děti. Ona přece není mateřský typ. Musela se sama sobě zasmát. To přece není možné. Bude s ním žít, to ano, teď je to mezi nimi krásné.

A hotelový život jim oběma vyhovuje. On je na něj zvyklý a ona si ho vlastně sama vybrala. Člověk se může kdykoli sebrat a odjet, kam ho napadne. Žádné závazky.

Pak se ale otočila a pohlédla na kamenný dům, který se v celé kráse tyčil na kopci. Tady vyrostlo několik generací. Sny, které se tady zdály, nikdy docela nevyvanuly. Jenže ten jí nepatřil. Vlastní domov byla věc, která Margo zatím unikala. Otočila se zpět k mořské hladině a s překvapením najednou zjistila, že ji pálí oči.

Co vlastně chceš, Margo? Proboha, co vlastně chceš? Všechno a ještě víc.

„Tušila jsem, že tě tady najdeme,“ řekla Kate a sklouzla na kámen vedle ní.

„Krásný den na rozjímání u moře,“ dodala Laura. „Po tom včerejšku musíš být pěkně unavená, že?“

„Neslyší,“ řekla Kate.

„Jsem zamilovaná do Joshe.“ Magro zírala přímo před sebe, jako by to říkala mořskému větru.

„Jsem zamilovaná a on taky. Asi jsme se zbláznili.“

„Myslí to vážně,“ komentovala zase Kate.

„Musím se trochu projít.“ Vstala a vydala se pěšinkou lemující útesy.

„To přece není zlé,“ ozvala se Laura.

„Tys byla do Petera taky zamilovaná, že?“

Laura sklopila oči. „Ano, byla. Kdysi.“

„O to právě jde. Zamilovala ses, začala s ním žít a pak se to zhroutilo. Víš, kolik vztahů ale takhle skončilo? Nedokazuje ani spočítat. Nic netrvá věčně.“

„Co mí rodiče?“

„Ti jsou jen výjimka potvrzující pravidlo.“

„Počkat, počkat. Vy snad s Joshem uvažujete o svatbě?“

„Ne, dobrý bože, to ne. Ani jeden z nás není ten typ.“ Margo zatoužila být blíže u moře a začala slézat po jedné stezce mezi skalami.

„A chceš být vůbec zamilovaná?“

„To přece není věc volby, Kate.“

„Ale jistěže je.“ Kate byla přesvědčená, že každý cit se dá vědomě kontrolovat.

„Láska není jako kostým, který si můžeš nejdřív vyzkoušet,“ vložila se Laura do hovoru.

Kate jen pokrčila rameny. „A když ti nesesdí, odložíš ho, ne? A tobě, Margo, sedí, nebo ne?“

„Já nevím. Ale nosím ho.“

„Možná že do něj dorosteš.“ Nebo ti začne být malý, napadlo Lauru.

Ten pochybovačný tón Margo zarazil. „Ale já ho mám opravdu ráda. Jenom nevím, jak se s tím vypořádat. Asi si často láme hlavu mojí minulostí a tím, kolik mužů jsem už měla.“

„Aha. Jako by on sám mezitím opisoval lejstra v klášteře,“ hájila Kate práva žen. „Může mu být srdečně fuk, jestli jsi předtím svedla četu, rotu nebo pluk. I ženy mají právo být hloupě a nezodpovědně promiskuitní.“

Margo se musela zasmát takové urážlivé podpoře. „Díky, sestro Nedotčená.“

„Není zač, sestro Děvko.“

„Tu jeho žárlivost můžu klidně přehlédnout. Problém je v tom, že má minulost je důvod k jeho pochybnostem. Nevím, jak dlouho bude trvat, než ho přesvědčím, že je to dávno pryč.“

„Jsi na něho moc měkká,“ zamumlala Kate.

„V tom nejsou jenom muži. Jde o to, že asi čeká, že se brzy seberu a uteču za něčím větším a lepším.“ Margo si vzpomněla na Joshovu reakci na Zackovu návštěvu.

„Možná bys mu mohla víc důvěřovat, ne? Copak se chystáš utéct?“

„Ne.“ Tím si byla naprosto jistá. „Už jsem přestala utíkat. Ale už jsem tolikrát předtím utekla...“

„Vy dva byste se měli soustředit spíš na současnost,“ přerušila ji Laura. „Na to, kde jste teď a co k sobě cítíte.“

Znělo to prostě a čistě. „Hm, asi bude lepší postupovat pomalu, zatím je zatím, a je to velká legrace.“

„To by láska měla být,“ usmála se Laura. „Když to není právě peklo.“

„Ty jediná z nás jsi to zažila.“ Margo se podívala na Kate. „Souhlasím,“ potvrdila Kate.

„Jestli ti to nevádí, vysvětlí mi, jak to, že to skončilo.“

Vadilo to, bolelo to uvnitř. Ale nedala nic znát. „Přišlo to postupně, jako když voda opadáva ze skal. Není to rána, jako že se ráno probudíš a uvědomíš si, že svého muže už nemiluješ. Je to pomalý, ošklivý proces, kdy postupně zkamení city. Na konci jsem k němu necítila zhora nic.“

Děsivá představa, řekla si Margo. Necítit nic k Joshovi? Určitě by ho spíš nenáviděla, než k němu necítila nic. Ještě horší by ale bylo, kdyby necítil nic on k ní. „A mohla jsi to zastavit?“

„Ne. Mohli jsem to zastavit společně, ale on mě nikdy nemiloval.“ Zabolelo to jako rána nožem. „To je něco docela jiného než ty a Josh.“

„Promiň mi to.“

„Nemusíš se omlouvat.“ Laura se opřela o Marginu paži. „Mám dvě nádherné dcerky, a to je víc než cokoli jiného. A ty máš zase šanci

začít něco zvláštního a jenom svého.“

„Asi tomu dám šanci.“ Sebrala obálzek a hodila ho do moře.

„No, jestli si chcete začít budovat hnízdečko, klient se právě stěhuje z jednoho krásného domu asi půl míle severně odtud. Nádherná v hispánském stylu.“

„Myslím, že v hotelu je nám dobře.“ A hlavně bezpečně, že? našeptával jakýsi rarášek.

„No, jak myslíš.“ Kate pokrčila rameny. Věřila, že nejlepší je investovat do nemovitostí. „Aleje tam báječný výhled...“

„A jak to víš?“

„Jednou jsem tam vezla nějaké papíry.“ Když se na ni Margo podívala úkosem: „Zase nízké myšlenky? Ta klientka je žena. Právě se rozvádí. Chce dům prodat a sehnat si něco menšího.“

„Není to Lily Farmerová?“

„Přesně ta.“

„Ó, to je nádherný dům. Dvě patra. Štuk a dlaždice. Před dvěma lety ho kompletně renovovali.“

„Jo. A když skončili, rozvedou se. On dostane loď, BMW, psa a sbírku mincí. Ona dům, Land Rovera a siamskou kočku.“ Kate se zazubila. „Účetní nic neutají.“

„O tom jsem právě mluvila. Proto taky nechci žádný dům, garáž a psa. Zjednodušila jsem si život. Víím, kam směřuju, a musím si dát pozor, abych to zase nezapackala.“ Měla plnou ruku kamenů a vrhala je ze srázu, jako by střílela. „Co to má matka vždycky říkala? Začni tak, jak chceš pokračovat. A to já právě dělám. Začít prostě, žít prostě. Josh by o tolik odpovědnosti stál stejně málo jako já...“

„Počkej!“ Laura ji chytila za zápěstí. „Co to je? To přece není kámen.“

Margo se zamračila a snažila se předmět prstem očistit. „Někdo musel upustit nějaké drobné. Nevšimla jsem si. Je to jen... Ach můj bože!“

Když oprášila písek a prach, v ruce jí zazářil drahý kov.

„To je zlato.“ Kate chytila Lauřinu ruku a všechny tři byly spojené. „To je dublon. Dobrý bože, to je zlatý dublon!“

„Ne, ne.“ Margo nemohla popadnout dech. „To musí být jeden z těch falešných penízků, co rozdávali dětem ve městě.“ Ale měl jistou

váhu a jasně zářil. „Nebo ne?“

„Podíváme se na datum,“ navrhla Laura. „1845.“

„Seraphina.“ Margo se chytla za hlavu, jako by se jí zatočila po jízdě na kolotoči. „Seraphinino věno. Je to možné?“

„Musí,“ řekla Kate.

„Ale že tady jen tak ležel. Prošly jsme tudy snad tisíckrát. A jako děti jsme to tu prohledaly a nic jsme nenašly...“

„Asi jsme se nikdy nedívaly na správné místo.“ Kate zářily oči. Přivinula se k Margo a vtiskla jí na tvář hlasitý polibek. „Tak budeme hledat teď.“

Se smíchem a stejným nadšením jako za dětských let začaly slézat kameny, plazit se v prachu, odírat si prsty.

„Možná že to nakonec ani neschovala,“ nadhodila Margo. „Možná se rozhodla skončit se životem a ty peníze jen tak naházela do moře.“

„Kousni se do jazyku!“ Kate si setřela pot z čela. „My tři jsme vždycky přísahaly, že ten poklad najdeme, a teď když máme aspoň maličký kousek, tě napadne, že Seraphina skočila do vody i s ním?!“

„To asi neudělala. Už pro ni neměl žádný význam, nic nemělo, vždyť byla ještě dítě.“ Odhrnula si vlasy z čela. „A když tak mluvím o dětech... podívejte se na sebe.“

To ale nemohlo Margo ani Kate odradit. Laura se rozesmála. Bylo to v těchto dnech tak ojedinělé, ten hluboký, bublající Lauřin smích.

A když se Margo zadívala na jednu z uznávaných matron místní smetánky, s rozcuchanými vlasy, obličejem umazaným od prachu, v pomačkané sukni, musela se smát taky.

Pak se chytla za žaludek a ukázala na Kate, která právě lezla po čtyřech a zmateně na ně zírala.

„Ježíši, Kate, ty máš umazané obočí.“

„Ty taky nevypadáš zrovna jako ze škatulky, holka. Jen tebe by asi napadlo hledat poklad v bílém hedvábí.“

„A sakra, já zapomněla,“ Margo sebou trhla a podívala se na své šaty. Splývavá bílá tunika byla teď samá šmouha a potom se jí lepila na tělo. „To kdysi býval Ungaro.“

„A teď je to hadr,“ řekla Kate pohotově. „Příště zkus radši džíny a tričko.“ Kate vstala a oprášila se. „Takhle ale nic nenajdeme. Chce to nějaký systém. A detektor kovů!“

„To je docela dobrý nápad,“ řekla Margo. „Ale kde ho seženeme?“

*** **

Když se Margo dostala zpátky do hotelu, byla už tma. Vkloupýtala do bytu a hned na prahu se začal svlékat, protože toužila po vaně.

Josh si právě naléval Pouilly Fuisse. Zastavil se uprostřed pohybu. „Cos to proboha prováděla?“ Postavil sklenici a utíkal k Margo. „Mělas nehodu? Jsi zraněná?“

„Žádnou nehodu a bolí mě úplně všechno.“ Ztěžka se předklonila a otočila kohoutkem s horkou vodou. „Joshi, buď té lásky a dones mi sklenici toho, cos právě naléval, a hlavně se mi nesměj.“

Když na jejím těle nespátřil žádnou krev, nechal ji ponořit se do vody, trochu se uklidnil a došel pro sklenici bílého vína. „Řekni – to jsi snad spadla z útesu?“

„Ne tak docela.“ Vzala si od něj sklenku a vypila víno několika mocnými loky. Popadla dech, vrátila mu prázdnou sklenici a vzala si druhou. „Díky.“

Josh jen povytáhl obočí, pak odešel a vrátil se s celou láhví. „Já už vím, vzalas holky na pláž a nechala ses tam zahrabat i v šatech.“

Margo se ponořila a zaúpěla. „Au, vždyť pravidelně pracuji, jak to, že mám ještě tolik nepoužívaných svalů? Jak to, že mě tak bolí? Nemůžeš mi objednat masáž?“

„Udělám ti ji sám, když mi konečně řekneš, co se stalo.“

Otevřela oči, chtěla vidět, jestli se bude smát. „Byla jsem s Kate a Laurou.“

„A?“

„Hledaly jsme poklad.“

„Vy jste...“ Přejel si jazykem přes zuby. „Hmmm.“

„Byl to snad smích?“

„Nejen ‚hmmm‘. Tak vy jste celé odpoledne a část večera hledaly poklad?“

„Na útesech. A s detektorem kovů.“

„Vy jste měly...“ Statečně se snažil zakrýt smích fingovaným kašlem, ale Margo zúžila oči. „A věděly jste, jak se s tím zachází?“

„Nejsem idiot. Teda Kate to věděla. A než začneš mít další inteligentní poznámky, běž se podívat do kapsy mých kalhot.“

Zanořila se hloub do vody, srkala víno a už začínala mít pocit, že to přežije. „Pak se můžeš omluvit.“

Josh se rozhodl přistoupit na její hru. Odložil sklenku a vydal se do vedlejší místnosti. Kalhoty ležely na zemi a byly tak špinavé, že je opatrně zvedl konečky prstů.

„Příště budeš potřebovat nový hledačský oblek. Tenhle už je nepoužitelný.“

„Zmlkni, Joshi, a hledej v kapse.“

„Nejspíš jste našly diamant, co někomu vypadl z prstenu,“ zamumlal.

Ale jeho prsty nahmataly minci. Se zmateným výrazem ji vytáhl ven. Španělská mince, víc než sto let stará, zářící jako slunce.

„Neslyším odtamtud žádný smích,“ volala Margo. „Ale ani omluvu.“ Začala si prozpěvovat a vířící voda jí uvolňovala svaly. Když si všimla, že Josh stojí ve dveřích, prohodila. „Nemusíš se plazit po zemi. Margo, omlouvám se, byl jsem hlupák‘ docela postačí.“

Vyhodil minci do vzduchu a hladčeji zachytil. Pak se usadil na okraji vany. „Jeden dublon poklad nedělá.“

„To řekl Kipling?“

Josh se musel usmát. „Ne, J. C. Templeton.“

„Ach ten. Já vždycky věděla, že je to náfuca a cynik.“

„Nadechni se, zlato,“ varoval a pak jí potopil hlavu.

Když se vynořila, obracel právě minci v ruce. „Musím připustit, že je to zajímavé. Kde přesně jste to našly?“

„Nechápu, proč bych ti to měla říkat. Seraphinino věno je přece holčičí věc.“

„Dobře,“ pokrčil rameny, „tak co jiného jste dneska dělaly?“

„Mohl bys aspoň trošku škemrat, ne?“

„Na to jsem už trochu starý.“ Podal jí mýdlo. „Tohle vážně potřebuješ.“

„Tak dobře.“ Vystrčila z vody jednu nádhernou štíhlou nohu a začala ji bohatě mydlit. „Ležel na skále hned před domem.“

Kate to místo označila kupkou kamínků, ale prohledaly jsme celé okolí a už jsme nenašly nic.“

„Komteso, nebudu ti kazit radost. Nakonec, tohle je hezká odměna.“

Datum je správné, takže kdoví...“

„Já vím. A Laura s Kate taky vědí.“ Prohrábla si mokré vlasy. „A ještě něco ti řeknu. Pro Lauru to mělo velký význam. Úplně ztratila ten pohled raněného zvířete, který má v očích, když si myslí, že se nikdo nedívá. Měls ji dneska vidět. Smála se na celé kolo. 1 malé holky jsme si zavolaly na pomoc. Už celé týdny jsem neviděla Ali takhle se radovat. Byla to vážně legrace. Jenom to očekávání, jestli něco nenajdeme...“

„Takže kdy půjdete znova?“

„Rozhodly jsme se udělat z toho pravidelné nedělní vycházky.“ Margo se podívala na vodu. „To už se rovnou můžu koupat v bahně,“ řekla a vytáhla špunt. „Mám hrozný hlad. Budeme dneska něco jíst? Jenom se vysprchuju a umyju si vlasy.“

Vstala a Josh se díval, jak po té smetanové kůži stékají pramínky vody. „Můžeme jíst i nazí?“

„To zaleží na tom,“ řekla se smíchem a zamířila ke sprše, „co je na jídelním lístku.“

Druhý den ráno po krásném milování se Margo protahovala na sedadle, zatímco Josh zápolil s dopravní špičkou. „Nemusel jsi mě tam vozit, ale děkuju.“

„Stejně se chci stavit ve středisku a pár věcí zkontrolovat.“

„Už dlouho jsi nikam necestoval.“

„Všechno je zatím v pořádku.“

Zadívala se z okna, jako by ji tak zaujala okolní krajina. „Když jsi nahradil Petera, budeš taky muset občas do Evropy.“

„Občas. Zatím to ale všechno zvládám odsud.“

„A opravdu to chceš? Zůstat tady?“

Vrátil jí otázku stejně opatrným tónem. „Proč se ptáš?“

„Jen žes nikdy na žádném místě dlouho nevydržel...“

„Asi jsem k tomu nikdy neměl důvod.“

„To je hezké. Ale já bych tě nechtěla spoutávat. Oba musíme pochopit, že práce toho druhého si žádá svoje. Jestli bude můj obchod prosperovat, začnu taky jezdit za zbožím.“

„Kam přesně?“

„To nevím. Ale místní výprodeje stačit nebudou. Musím nejdřív vyzkoušet svoje kontakty, a asi nejlíp osobně. Los Angeles určitě, a taky New York a Chicago. A když to vyjde, můžu se vydat i zpátky do Milána, Londýna a Paříže.“

„Takhle bys to tedy chtěla?“

„Chci, aby obchod pořád zářil. Někdy se mi ale taky stýská po Miláně – po tom pocitu být ve středu dění.“ Jemně si povzdechla. „Je těžké se toho docela vzdát. Možná, kdybych se tam párkrát do roka rozjela, udělat nějaký ten obchod, stačilo by to. Copak tobě to nechybí? Lidi a večírky?“

„Někteří, některé.“ Zatímco měl tolik práce se změnou svého života, neměl čas o tom přemýšlet. Ale teď musel připustit, že mu pohyb chybí. „Není důvod, proč bychom tvoje a moje pracovní cesty nemohli nějak zkoordinovat. Chce to jen trochu plánování.“

„V tom už začínám být dobrá.“ Když auto zastavilo před Marginým obchodem, Margo se naklonila a Joshe políbila. „Takhle je to fajn, že ano?“

„Ano, je to moc fajn.“

Museli se jen snažit zachovat věci tak, jak jsou. „Zpátky si vezmu taxík. Ne, myslím to vážně.“ Políbila ho znovu dřív, než mohl protestovat. „Vrátím se asi kolem sedmé, tak nepracuj moc dlouho. Hrozně ráda bych si vyšla na nějakou pohádkovou večeři a mazlila se s tebou u šampaňského.“

„To se dá snadno zařídit.“

„Na tebe je vždycky spolehnutí.“

Ještě než odběhla, zachytil její ruku. „Já tě vážně moc miluju, Margo.“

Odměnila ho zářivým úsměvem. „Já vím.“

Kapitola 20

Byl to báječný pocit, trávit den ve svém obchůdku, mezi svými věcmi a sbírat ovoce své první úspěšné aukce. S tím se také Margo svěříla matce, když se v poledne zastavila s krabicí oblíbených čokoládových bonbónů.

„Já tomu nemůžu uvěřit,“ vyprávěla Margo s plnou pusou. „Dneska se tu dveře netrhnou, tohle je první přestávka, kterou jsem si mohla udělat. Mami, vypadá to, že se byznys rozjíždí. Chtěla jsem tomu věřit hned od začátku, ale po té sobotní noci k tomu mám mnohem lepší důvod.“

„Taky jsi udělala kus práce.“ Ann popíjela čaj, který si v patře předtím uvařila. To, že si Margo dala raději šampaňské, Ann zhodnotila povytažením obočí – šampaňské k obědu – ale neřekla nic. „Dobře jsi pracovala. Všechny ty předchozí roky...“

„... jsem jen zabíjela čas a ničila si život, že? Zase ta stará písnička o zadních kolečkách, mami?“

Ann se i přes tu narážku usmála. „Tys tu pohádku stejně nikdy nechtěla slyšet a já myslela, že si taky nic nenecháváš na zlé časy.“ Vstala a nahlédla do vkusně zařízeného bytečku. „Ale jak se zdá, tys přece jen něco nashromáždila.“

„Ale ne. To je něco jiného. Nouze spíš naučila Dalibora housti. Nebo dokonce zoufalství.“ A protože se snažila být čestnější, mohla docela dobře začít i tady. „A vůbec jsem to neplánovala, mami. Ani jsem to takhle vlastně nechtěla.“

Ann se otočila a prohlížela si svou dceru usazenou v módním bílém křesle. Byla jemnější, napadlo Ann. Někde kolem úst a očí. Jak to, že si toho Margo, zvyklá zkoumat každý tah své tváře, ještě sama nevšimla?

„Tak jsi to neplánovala, no. A co teď?“

„Teď to hodlám hezky rozjet. Ne, špatně. Teď z toho vytvořím báječný byznys. Pretenses se rozrostou. Za rok za dva otevřu pobočku v Carmelu a pak – kdoví? Že by elegantní průčelí v San Francisku? Nebo funky shop v Los Angeles?“

„Pořád ještě sníš, Margo?“

„Ano, je to tak. Pořád s ním. Pořád chci cestovat, jenom na jiná místo. Někde uvnitř jsem stále ta stejná Margo.“

„Ne, ne, nejsi.“ Ann přešla blíž a vzala do ruky bradu své dcery. „Nejsi stejná, ale pořád je v tobě dost z té malé holčičky, co jsem vychovávala, takže tě poznávám. A odkud jsi vzešla? Tvoji dědové se živili rybolovem. Tvoje babičky drátkovaly podlahy a věšely

prádlo do větru na dlouhé tyče.“ Vzala Margo za ruku a dívala se na ty dlouhé štíhlé prsty. „Moje matka měla ruku téměř dvojitou. Velkou, tvrdou a silnou. Jako je ta moje.“

Viděla, že je Margo překvapená, protože matka najednou mluvila úplně svobodně o lidech, o kterých se nikdy předtím ani nezmínila. Jen ze sobeckosti, říkala si Ann. Protože když o nich nemluvila, nebolelo ji tolik, že musí žít bez nich.

Udělala mnoho chyb. Zachovala se špatně vůči jedinému dítěti, které jí bůh nadělil. A jestli to bude bolet, když je zkusí napravit, je to jenom spravedlivé.

„Moje matka se jmenovala Margaret,“ začala Ann a musela si odkašlat. „Nikdy jsem ti to neřekla, protože zemřela krátce potom, co jsem odešla z Irska. Cítila jsem vinu za to, že jsem ji opustila, když byla těžce nemocná, a že jsem se s ní nepřijela ani rozloučit. Nemluvila jsem o ní ani o nikom jiném, ale ona by z toho určitě byla smutná.“

„To je mi líto, mami,“ bylo jediné, na co se Margo zmohla.

„Mně taky – hlavně proto, že jsem ti dřív neřekla, jak moc tě milovala tu krátkou dobu, co jste mohly být spolu.“

„A jaká...“ Ta otázka se jí znovu zrodila v hlavě, ale Margo měla pořád strach, že nedostane odpověď.

„Jaká byla?“ doplnila Ann a jemně se usmála. „Takové otázky jsi mi jako dítě dávala neustále. A pak jsi s tím přestala, když jsem na ně neodpovídala. Byla to má chyba.“

Byla jsem příliš zbabělá a ponořená sama do sebe, obviňovala se v duchu Ann.

„Než odpovím, musím ti ještě říct, že jsem o tom nemluvila, protože jsem se bála vracet zpět. Myslela jsem, že bude lepší tě dobře vychovat, než ti plnit hlavu vzpomínkami na lidi, kteří už nejsou. Už tak jsi ji měla plnou jiných věcí.“

Margo se krátce dotkla matčiných zad. „Tak jaká byla?“

„Byla to dobrá žena. Pilná, pracovitá, ale ne tvrdá. Ráda zpívala, vždycky při práci. Měla ráda své květiny a dokázala vypěstovat všechno možné. Učila nás, že máme být pyšní na svůj domov a hrdí sami na sebe. Nechtěla slyšet žádné nesmysly a rozdávala rány i pohlazení stejnou měrou. Stále čekávala na mého otce, až se vrátí z

moře, a v očích přitom měla výraz, který jsem pochopila teprve jako dospělá.“

„Dědeček? Jaký byl on?“

„Velký muž s mocným hlasem. Rád klel a matka ho za to plísnila.“ Na Anniných ústech se zachvěl úsměv. „Vracel se domů a voněl mořem, rybami a tabákem a vyprávěl úžasné příběhy.“

Ann na chvíli zmlkla a rukou smetla ze stolu pár drobků.

„Pojmenovala jsem tě po své matce. Otec jí škádlivě říkával Margo. I když moc ji v tobě nevidím, vlastně ani sebe ne, když na to přijde, snad oči, někdy.“ Margo jen tiše seděla a naslouchala. „Ne barva, ale tvar a ten zarytý výraz. To jsem i já. Barvu očí máš po otci. Ten měl oči, ve kterých se každá žena mohla utopit. A jak zářily, bože, ty zářily, že by tě mohly oslepit.“

„Nikdy jsi o něm nemluvila.“

„Bolelo by mě to.“ Ann se znovu posadila. „Pak jsem si odvykla o něm mluvit, a tak jsem tě o něho úplně připravila. Nebylo to správné. Ty vzpomínky jsme měly sdílet. Já si ho vlastně schovala jen pro sebe,“ řekla Ann rozechvělým hlasem. „Jenom pro sebe. Připravila jsem tě o tvého otce.“

Margo se traslavě nadechla. Na prsou cítila velkou tíhu. „Myslela jsem, žeš ho neměla ráda.“

„Neměla ráda?“ Ann to nejdřív šokovalo, ale pak se rozesmála. „Matko boží, neměla ráda? Milovala jsem ho tak, že to moje srdce ani nemohlo unést. Pokaždé, když se na mě zadíval, poskočilo jako ryba, kterou vždycky přinesl a hodil na stůl. A když mě zvedl do náručí a zatočil se mnou dokola, zatočila se mi hlava, ale hlavně z té jeho vůně. Pořád ho ještě cítím. Vlhká vlna, ryby a muž.“

Margo si snažila představit svou matku mladou, rozesmátou, lapenou do mužské náruče a hluboce zamilovanou. „Myslela jsem... napadlo mě, že sis ho vzala, proto žeš musela.“

„Jistěže jsem musela,“ začala Ann, ale pak se zarazila. „Ach tak, *musela*. To by z něho můj tatínek nadělal řezanku. Ne že by to nezkoušel, můj Johnny,“ dodala s úsměvem. „Nakonec to byl muž a měl svoje způsoby. Ale já zase ty svoje a do svatební postele jsem šla jako počestná, i když asi dychtivá panna.“

„Takže já jsem nebyla ten důvod, proč si tě vzal?“

„Já jsem byla důvod, proč si mě vzal,“ řekla Ann s hrdostí v hlase. „A je mi to víc líto, než si umíš představit, že tě něco takého vůbec napadlo. Neměla jsem o tom ani tušení.“

„Myslela jsem...“ Jak to jen podat, říkala si Margo, když se v ní mísilo tolik emocí. „Byla jsi tak mladá a vychovávat sama dítě v úplně cizí zemi...“

„Tys pro mě nikdy nebyla břemeno, Margo. Snad starost, to často, ale nikdy přítěž. Nebyla jsi ani nechtěná, tak to rychle pusť z hlavy. Museli jsme se vzít, protože jsme se měli moc rádi. Byli jsme zoufale zamilovaní a z té lásky jsi vznikla ty.“

„Ach, mami, je mi to líto.“

„Co vlastně? Za ty čtyři společné roky mi bylo dopřáno víc než jiné, méně šťastné ženě za celý život.“

„Ale ztratila jsi ho přece.“

„Ano, to ano. Ale ty také. Nestrávila jsi s ním moc času, ale byl to dobrý otec a Bůh ví, že tě zbožňoval. Často se díval, jak spíš, a dotýkal se tě jedním prstem, snad ze strachu, aby ti neublížil. A jak šťastně se smál.“ Ann si zakryla ústa dlaní. Stále ještě byl ten obraz velmi živý. „Omlouvám se, že jsem ti to nikdy neřekla.“

„To nic.“ Tíha byla ta tam, ale zato oči se jí zalévaly slzami. „To nic. Řekla jsi mi to teď.“

Ann na chvíli zavřela oči. „Miloval nás obě, Margo. Byl to dobrý člověk, laskavý, měl spoustu snů o nás a o dalších dětech, které spolu budeme mít.“ Ann sáhla do kapsy pro kapesník a otřela si slzy. „Je hloupé kvůli tomu plakat teď, po pětadvaceti letech.“

„Není to hloupé.“ Pro Margo to bylo jako zjevení, krásné zjevení. Jestli tu i po čtvrt století existoval smutek, musela to být velká láska. Sladká a zoufalá. A co víc, věčná. „Už o tom víckrát nemusíme mluvit.“

Ale Ann zavrtěla hlavou. Musí pokračovat, musí svému dítěti, musí Johnnyho dítěti říct to, na co mělo právo od narození. „Pak za mnou přišli tu noc, co byla ta bouře. Ach bože, jaká hrozná bouře to byla, blesky rvaly nebe na kusy... Věděla jsem to, věděla jsem dřív, než mi to řekli. Nechtěla jsem tomu věřit, ale poznala jsem, že odešel. Něco se totiž ztratilo tady,“ přitiskla si ruce na srdce. „A že si tu část mého srdce vzal s sebou. Cítila jsem, že bez něj můžu žít, ale taky že

bez něho nechci žít.“

Ann stiskla prsty k sobě, protože musela říct ještě něco bolestného. „Byla jsem téměř tři měsíce znovu těhotná.“

„Tys...“ Margo si otřela slzy. „Tys čekala dítě?“

„Chtěla jsem pro Johnnyho syna. Říkal, že by to bylo hezké, protože už máme nejkrásnější dceru na světě. To ráno nás políbil na rozloučenou. Pak jsme všichni tři postupně položili ruce na místo, kde rostlo naše další dítě. A on se nevrátil. Nikdy ho ani nenašli, abych se na něj mohla ještě podívat. Naposledy podívat. Tu noc jsem o dítě přišla, během té bouře a bolesti. Ztratila jsem Johnnyho, dítě a zbylas mi jen ty.“

Jak může někdo něco takového přestát? Jak potom může pokračovat? napadlo Margo. Jaká síla musí být v takovém člověku? „Škoda že jsem to nevěděla.“ Vzala matčiny sepjaté ruce do svých. „Kdybych to všechno věděla, určitě bych se snažila být... lepší.“

„Ale to je nesmysl.“ I po tolika letech Ann pochopila, že se stále chová špatně. „Neříkám ti asi dost o těch krásných věcech. Nebyl jenom žal a smutek. Ve skutečnosti byl v mém životě vlastně celé dlouhé roky. Zadívala jsem se do něho už v šesti letech a od té doby byl můj. Jemu bylo devět. Už tehdy to byl moc hezký kluk, Johnny Sullivan, s ďábelským smíchem a andělskýma očima. A já jsem ho chtěla a pořád jsem za ním chodila.“

„Ty? Ty žes s ním flirtovala?“

„Bezostyšně. A když mi bylo sedmnáct, dostala jsem ho. Souhlasila jsem se sňatkem dřív, než se stačil pořádně vyjádřit.“ Ann hluboce vzdychla. „Musíš pochopit, jak moc jsem ho milovala. A když zemřel a to dítě ve mně taky, chtělo se mi taky zemřít. A nejspíš by se to stalo, nebýt tebe. Tys mě potřebovala a já potřebovala tebe.“

„Proč jsi odešla z Irska? Mělas tam rodinu, určitě jsi je potřebovala.“

„Ztratila jsem tam něco, co jsem myslela, že je na celý život. Nemohla jsem snášet ani vzduch, který dýchal. Byl čas na nový začátek.“

„Měla jsi strach?“

„Strašlivý.“ Rty se jí znovu zkřivily a tentokrát sama dostala chuť na doušek šampaňského. Vzala si od dcery skleničku a napila se.

„Ale fungovalo to. Nakonec v tobě ze mě možná bude víc, než si myslím. Byla jsem na tebe tvrdá, teprve nedávno jsem pochopila, jak moc. Jenže tys byla tak krásné dítě, až mě to děsilo, a ještě k tomu s tak silnou vůlí. Nebezpečná kombinace. Jako by jedna moje část měla strach milovat tě tak moc, protože... protože bych tím zase mohla pokoušet boha. Myslela jsem, že ti nemůžu dávat lásku příliš najevo, že se nesmím odvážit, protože kdybych tě taky ztratila, už bych neměla proč žít.“

„A já si vždycky myslela...“ Margo se zarazila a zavrtěla hlavou.

„Ne, řekni to. Neboj se říct, co tě trápí.“

„Myslela jsem, že se ti nezdám dost dobrá.“

„To je moje vina.“ Ann stiskla rty a přemýšlela, jak mohla nechat přejít tolik let, aniž by si tohle vysvětlily. „Tak to nebylo, Margo. Bála jsem se o tebe a za tebe. Nemohla jsem pochopit, proč toho vlastně chceš tak moc. Dělo mi starosti, že vyrůstáš v takovém bohatství, které ale patří někomu jinému. A třeba ti nerozumím ani teď, ale miluju tě. Měla jsem ti to jen říkat častěji.“

„Někdy není snadné to říct. Ale asi jsem to vždycky věděla.“

„Ale nevěděla jsi, že jsem na tebe pyšná.“ Ann zase vzdychla.

„Byla jsem pyšná už na první tvoji fotografii otištěnou v novinách. A potom pokaždé znova. Všechno jsem si schovávala.“

Margo zamrkala. „Schovávala?“

„Všechny tvoje obrázky. Pan Josh mi je posílal a já si z nich dělala knihy.“ Ann se usmála nad prázdnou skleničkou. „Nejspíš mám už trochu špičku.“

Margo bez váhání vstala, došla do lednice pro láhev a dolila matce víno. „Tak ty sis schovávala moje fotografie?“

„A taky články o tobě, všechny ty klípky. Na ty jsem vždycky pyšná nebyla, ale taky jsem měla dojem, že mi chlapec ty nejhorší zapřel.“

Margo pochopila, že chlapcem myslí Joshe. „Myslel na tebe, nechť tě děsit,“ usmála se Margo.

„To na tebe vždycky myslel,“ řekla Ann a naklonila hlavu na stranu. „Jestli byl nějaký muž úplně zaslepený láskou, pak je to on. Jestlipak jsi chytrá aspoň tak jako tvá matka, Margo, aby ses držela

muže, ze kterého se ti zatočí hlava v posteli i jinde?“ Když se Margo zakuckala, snažila se Ann ovládnout. „To dělá to pití. Je to hřích, pít uprostřed dne.“

„Dej si ještě jednu a pak si domů vezmeš taxík.“

„Nejspíš to udělám. Ale neodpověděla jsi mi. Necháš ho tedy na pochybách, nebo s ním budeš zacházet, jak se patří?“

Nechat na pochybách se Margo ještě donedávna zdálo jako dobrý nápad, ale najednou si už nebyla jistá. „Budu si to ještě muset rozmyslet. Ale děkuju, mami, žes mi dala mého otce.“

„Měla jsem...“

„Ne.“ Margo zavrtěla hlavou. „Netrapme se už tím, co mělo být. To už jsme dnes všechno probraly. Budeme žít jenom tím, co je teď.“

Ann musela znovu použít kapesník. „Asi jsem tě vychovala líp, než bych tušila. Mám prima dceru.“

Margo ji dojatě políbila na tvář. „Řekněme, že na tom ještě pořád pracuješ. A když jsme u práce, ty si tu v klidu dopij to víno, ale já už musím jít dolů otevřít.“

„Mám fotografie,“ řekla Ann a ztěžka polkla. „Ráda bych ti je někdy ukázala.“

„Už se moc těším.“ Margo se ještě zastavila ve dveřích. „Jsem na tebe taky pyšná, mami, na to, jak jsi dokázala žít svůj život.“

Na cestě k bazénu zaslechl Josh dívčí smích, šplouchání a cákání. Závodů byly v plném proudu. Laura se očividně držela zpátky, když plavala svým tempem, byla téměř neporazitelná. Joshe kdysi velmi zlobilo, že ho jeho mladší sestra v bazénu porážela. Pak se ale dostala do celonárodního týmu, a dokonce koketovala s myšlenkou na olympiádu.

Ted' se nechávala porazit svými dcerami. Ali nasadila zuřivé tempo.

„Vyhrála jsem!“ zmítala se Ali radostně ve vodě. „Porazila jsem tě o prsa.“ Pak vystrčila spodní ret. „Že tys mě nechala?!“

„Dala jsem ti jen náskok,“ řekla Laura. To už se s funěním blížila k cíli i Kayla. „Stejně jako ty jsi nechala náskok svojí sestře, protože jsi větší, rychlejší a silnější.“

„Ale já jsem chtěla vyhrát sama.“

„Jde ti to skvěle a určitě se ti to brzo podaří,“ sehnula se a políbila

Kaylu na čelo. „Jste obě jako mořské víly.“ Ta představa obě dívky rozveselila. Kayla hned plavala nazpátek a volala: „Jsem mořská víla! Budu si celý den hrát s delfíny!“

Ali koutkem oka zahlédla pohyb, mužskou postavu se světlými vlasy. Srdce jí poskočilo, ale když si otřela vodu z očí, viděla, že je to strýček Josh. „Strýček!“

„Pojď si s námi zaplavat. My jsme mořské víly.“

„To každý hned pozná. Ale já nejsem bohužel oblečený na hry s mořskými vílami.“

Kayla mu hned předvedla několik stojek a kotoulů a Ali se také nenechala zahanbit. Běžela na prkno a bravurně skočila do vody. Josh tleskal, pískal a radil. Laura zatím vylezla z bazénu a osušila se.

Zhubla, toho si musel povšimnout i bratr. Snažil se usmívat na neteře, ale spíše se mu chtělo skřípat zuby.

„Máš chvíličku?“ zeptal se sestry.

„Jistě. Holky, teď trénujte chvíli samy. Nějaké problémy v práci?“ obrátila se Laura zpět na Joshe.

„To zrovna ne. Ale zmínila ses, že bys tam chtěla být aktivnější.“ Trochu se mračil, když ji odváděl ke keři gardenií. „Už tak máš, myslím, dost starostí, ne?“

„Já tě nechci připravit o práci, Joshi,“ odpověděla a prsty si pročísla zkroutené vlasy. „Jen jsem se o to chtěla začít víc zajímat. Dlouhou dobu jsem to nechávala na jiné, to už se nesmí opakovat.“

„Jen se zas nezačni obviňovat.“

„Na manželství jsou ale vždycky dva,“ vzdychla Laura. „Ale sobě vinu nedávám, Joshi. Co udělal Peter je neomluvitelné. Už tak bylo dost zlé, že si svých dětí nevšímá, ale ještě je obrat o to, co patřilo jen jim...“

„A tobě,“ připomněl jí Josh.

„Ano, a mně. Chci to získat zpátky. Chvíli to potrvá, ale dokážu to.“

„Zlato, jestli potřebuješ peníze...“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Nebudu si půjčovat od tebe ani od rodičů, nebudu utrácet rodinné peníze, které jsem si nezasloužila.“ Lehce ho pohládila po ruce. „Vezmi si to takhle, my tři přece máme krásný dům a jídla plný stůl. Školy mají holky zaplacené. Je přece mnoho

žen, které se ocitnou v mé situaci, anezbyde jim nic.“

„Hm, ale jak dlouho myslíš, že budeš moci platit služebné a školné, když budeš spoléhat jen na podíly z Pretenses?“

Personál jí opravdu dělal starosti. Jak by je mohla propustit, když většina z nich strávila u Templetonových celý život? Co by si počala paní Williamsová nebo starý zahradník, kdyby musela snižovat stav?

„Obchod něco přinese a taky mám dividendy z našich akcií. Musím si je ale zasloužit. Mám dost času a nechci ho už trávit v těch výborech, na obědech a podobně. To byl Peterův životní styl, ne můj.“

„Takže chceš práci?“

„Alespoň na půl úvazku. Chci se postavit na vlastní nohy. Podívej se na Kate, jak vždycky šla za nějakým cílem, a pak Margo. A teď se podívej na mě.“

„Přestaň.“

„Musím taky něco dokázat,“ řekla rozhodně. „Ty nejsi jediný z Templetonů naší generace, který ví všechno o hotelích. Umím organizovat akce, starat se o zábavu a pohoštění. Jen budu muset svůj čas rozdělit mezi holky, obchod a hotel.“

„A kdy chceš začít?“

Laura se zarazila. „Myslíš to vážně?“

„Vždyť ti na podniku záleží stejně jako mně, ne?“

„Jenom jsem v něm zatím nikdy nepracovala.“

„A proč vlastně?“

„Protože si to Peter nepřál. Podle něho bylo mou hlavní povinností být paní Peterovou Ridgewayovou. A víš, co mě asi před rokem napadlo, Joshi? Že moje pravé jméno jako by přestalo existovat.“

Peter se ohlédl k bazénu, kde jeho neteře závodily, která vydrží déle pod vodou. „Pak je manželství ztráta identity.“

„Ne, to ne. Nesmí být.“ Bylo těžké to znovu připustit. „To já jsem to dovolila. Vždycky jsem chtěla být dokonalá dcera, dokonalá manželka a matka. Bylo to ošklivé probuzení, zjistit, že ani jedno se mi nedaří.“

Josh jí položil ruce na ramena a jemně s ní zatřásl. „A co takhle perfektní sestra? Ode mě žádné stížnosti neuslyšíš.“

Lauru to dojalo. „Kdybych byla perfektní sestra, musela bych se tě

zeptat, proč se s Margo neoženíš.“ Zachytila jeho ruce, když se snažil vyklouznout. „Milujete jeden druhého, rozumíte si. Snad máte víc společného než kterýkoli jiný pár v okolí, včetně strachu udělat další krok.“

„Třeba se mi to takhle líbí.“

„Ale stačí to, Joshi?“

„Krucí, ty jsi ale neodbytná.“

„To je jen jedna z vlastností dokonalých sester.“

„Už jsem o tom přemýšlel. Manželství, děti a celý ten velký balík plný překvapení...“

„Překvapení jsi míval rád.“

„No jo. Ale my máme s Margo společnou taky touhu po změně. Proto jsem půl života prožil v hotelích.“ Utrhl poupě, se kterým si předtím pohrával, a podal ho Lauře. „Čekal jsem na ni celý život, takže bychom si teď měli asi víc užívat legrace. Ona to ode mě asi čeká. A za rok za dva jí třeba podstrčím ten nápad s manželstvím.“

Laura se zasmála. „Je to šachová partie, nebo opravdový vztah, Joshi?“

„Ještě donedávna spíš jen tah a protitah. Pomalu jsem ji zpracoval, až se do mě zamilovala.“

„To si vážně myslíš? Muži jsou takoví namyšlenci.“ Postavila se na špičky a lehce ho políbila. „Tak se jí na to zeptej. Prosím tě.“

„Kéž bys to takhle nestavěla.“

„To je další vlastnost dokonalých sester, znají nejhlubší slabosti svých bratrů.“

*** **

Margo stála za pultem a dívala se, jak další spokojený zákazník odchází. Nohy ji bolely a byla předem vděčná, že další den ji na pár hodin vystřídá Laura. Sundala si boty. Přemýšlela, že by už mohla zajít nahoru a udělat se co nejkrásnější na tu báječnou večeři, kterou s Joshem plánovali.

Možná bylo bláhové neustále se utěšovat představou, že se její rodiče tak milovali. Ale Margo věděla, že to poznání něco v jejím srdci otevřelo. Některé věci přetrvávají, jako třeba láska.

A dnes večer řekne Joshovi, čemu věří a pro co se rozhodla. Plný

život, skutečný život. Manželství.

Musela se smát při představě, že ho ona žádá o ruku. Musí dobře zvolit věty, přemýšlela, když zavírala pokladnu. Musí mu to naznačit jemně, ale zase ne příliš.

A pak ho udělá šťastným. Zcestují spolu celý svět. Podívají se na všechna ta místa, která milují, a vždycky se zase vrátí zpátky domů, protože tady, jak už Margo pochopila, byl její domov.

Vzhlédla, když se dveře otevřely, ale vzápětí vypískla: „Claudio!“ Vyběhla vstříc vysokému elegantnímu muži. „To je úžasné!“ Políbila ho na obě tváře.

Byl stále tak přitažlivý. Prošedivělé spánky jen krášlily jeho husté černé vlasy a zvýrazňovaly římský profil a čokoládově hnědé oči.

„*Bella*.“ Vzal ji za ruce a obě je políbil. „*Moha bella*. Moc jsem se na tebe zlobil, Margo, ale teď, když tě vidím, mě to přešlo.“

„Co dělá nejúspěšnější italský filmový producent v tomhle koutě světa?“

„Hledá tě, má skutečná láska.“

„Ach.“ To byl samozřejmě nesmysl, ale oni si dobře rozuměli. „Tak jsi mě našel, Claudio.“

„Ano.“ A hned si také všiml, že si o ní nemusí dělat starosti. Přímo zářila. „Takže všechny ty pověsti byly pravdivé. S Margo se stala obchodnice.“

Margo hrdě zvedla hlavu. „Takže?“

Claudio rozpřáhl ruce a rozhlédl se. „Dobré.“

„Tak já ti přinesu skleničku šampaňského a ty mi povíš, proč jsi doopravdy přijel do Monterey.“

„Už jsem říkal, hledal jsem svou ztracenou lásku,“ odpověděl, ale přitom na ni šibalsky zamrkal. „Měl jsem v Los Angeles nějaké zařizování. Ale jak jsem mohl být tak blízko odtud a nestavit se za tebou?“

„Je to od tebe milé. Moc ráda tě vidím.“

„Mělas mi zavolat, že máš potíže.“

Už se to zdálo jako věčnost. „Dostala jsem se z toho.“

„Ten mizera Alain!“ Claudio přecházel po místnosti a v jadrné italštině častoval Alaina mnohem horšími výrazy, než je mizera.

„Můžu jen souhlasit,“ řekla Margo, když přestal.

„Mělas mi zavolat do studia, přijel bych tě zachránit.“

„Zachránila jsem se sama, ale díky.“

„Přišlaš o smlouvu s Bella Donnou. To je mi líto.“

„Mně taky, ale teď mám zase tohle.“

Naklonil hlavu. „Ale prodavačka, Margo?“

„Prodavačka, Claudio.“

„Pojď sem.“ Vzal ji za ruku. „Odvedu tě odsud. Vezmu tě zpátky do Říma. Za pár měsíců začínám nový projekt. Je tam pro tebe skvělá role. Silná, smyslná a bezcitná žena.“

Margo se potěšené usmála. „Claudio, ty mi lichotíš. Před pár měsíci bych po tom skočila, ani bych si nedělala starosti s tím, že nejsem herečka. Ale teď mám svůj obchod.“

„Tak ho dej zatím někomu na starost a pojed' se mnou. Postarám se o tebe.“ Vztáhl ruku a pohrával si s jejími vlasy. „Budeme spolu mít tu aférku, kterou jsme si vždycky přáli...“

„Ale nikdy jsme se k tomu nedostali, a nejspíš proto se máme pořád rádi. Ne, Claudio, ale jsem ti za tu nabídku moc vděčná.“

„Já ti nerozumím. Ty nejsi stavěná na počítání drobných. Tohle není pro tebe. Bože! To jsou přece tvoje talíře.“ Zastavil se u police. „Na těch jsi mi servírovala špagety.“

„Dobrý postřeh,“ zamumlala.

Rozhlížel se kolem a najednou poznával spoustu dalších věcí, které obdivoval už v jejím milánském bytě. „Myslel jsem, že jde o vtip, a pěkně ubohý, ale ty vážně prodáváš svůj majetek. Tak daleko to nemělo dojít, Margo.“

„Ty mluvíš, jako bych měla stánek se zmrzlinou.“

„Vždyť je to ponižující,“ procedil mezi zuby.

„Ne, není. Myslela jsem si, že bude, ale neměla jsem pravdu. Chceš vědět, co to je, Claudio?“

Znovu zaklel a vážně myslel na to, že si ji hodí přes rameno a jednoduše ji odtud unese. „Ano, to bych rád věděl.“

„Je to legrace.“

„Legrace?“ Claudio se málem zalknul.

„Velká, nekončící legrace. A víš, co ještě? Jsem v tom skutečně dobrá!“

„To myslíš vážně? Takže jsi spokojená?“

„Nejen to. Jsem šťastná. Je to tu celé moje. To já jsem napastovala podlahy, já jsem vymalovala.“

Claudio poněkud zbledl a přitiskl si své ruce na srdce. „Ach bože.“

„Já vydrhla koupelnu,“ zasmála se a políbila ho. „A jak mě to bavilo!“

Snažil se přikývnout, ale nezmohl se na to. „Dal bych si ještě trochu vína, prosím.“

„Dobře, ale pak si tu budeš muset něco vybrat,“ řekla a zavěsila se do něho. „A zatímco budeš vybírat, řeknu ti, s čím bys mi mohl pomoci.“

„Udělám cokoli.“

„Znáš se se spoustou lidí,“ začala Magro a vedla Claudia ke schodům. „Lidi, kteří často vyhazují, co si loni koupili. Módu ze salónu, pláště, cokoli... Mohl bys jim dát mou adresu?“

„Ježíši,“ vypravil ze sebe a pomalu stoupal po schodech.

První věc, které si Josh všiml při vstupu do obchůdku, byla taška s denní tržbou určená pro banku. Pozastavil se nad Marginou neopatrností a zamkl za sebou dveře. Přesunul tašku za pult a tam zahlédl její boty.

Bude jí muset později domluvit, ale teď to počká. Měl v kapse připravený prsten po babičce. Ještě teď se chvěl vzrušením, jaké pociťoval, když ho bral ze sejfu s rodinnými šperky. Hranatý bílý diamant plný ohně, jako stvořený pro jeho Margo.

Určitěji oslní. Možná že si před ní i klekne na koleno – po troše toho šampaňského... Margo se myšlenice na svatbu nejspíš vysměje, ale on ji přemluví. Třeba ji i svede, když bude potřeba. To zas nebude taková oběť. Představa Margo, která má na sobě pouze tenhle prsten, ho rozechvěla u žaludku.

Her a radovánek bylo dost, bylo třeba myslet i na ty vážnější věci.

Začal stoupat po schodech a málem na ni zavolal, když vtom zaslechl její smích. Usmál se, ale vzápětí se ozval hluboký mužský hlas, a úsměv Joshovi zmrzl na rtech.

Asi zákazník, snažil se ovládnout náhlý nával žárlivosti. Ale když stanul na prahu Margina příbytku, vytratila se mu z tváře krev.

Objímala se s cizím mužem, a když ho dokonce políbila, Josh už nemohl udělat další krok.

Pomyslel na vraždu nebo na krvavé ublížení na zdraví. Zatnul pěsti a do úst se mu vedralo zaklení. Ale jeho hrdost byla přece jen silnější.

„Claudio,“ její hlas připomínal kočičí předení, „jsem tak ráda, že jsi přijel. Snad bychom mohli...“ Vtom si povšimla Joshe a v tváři se jí vystřídaly tisíce pocitů. Překvapení, radost, vina, pobavení... Jenže jeho jindy nádherné oči se dívaly tvrdě a ledově. „Joshi.“

„Nečekalas mě,“ utrousil chladně. „To chápu. Ale myslím, že bych se za vyrušení nemusel právě omlouvat.“

„To je můj přítel z Říma,“ začala, ale Joshův příkrý pohled její vysvětlování přerušil.

„Nesnaž se. Bav dál svého přítele, nebudu vás rušit.“

„Joshi!“ Když vyběhla ze dveří, byl už v polovině schodiště.

„Počkej!“

Věnoval jí poslední nenávislný pohled. „Měj se dobře, Margo. A radši se ode mě drž dál.“

„*Cara mia*,“ Claudio jí položil ruku na rameno. „Divím se, že nás vůbec nechal naživu.“

„Musím to dát do pořádku. Musí mě přece vyslechnout. Máš tady auto?“

„Ano. Samozřejmě. Ale jestli ti můžu radit, dej mu radši čas, aby se trochu uklidnil.“

„Tohle na Joshe neplatí.“ Ruka se jí trásla, když hmátla po kabelce. Na boty dočista zapomněla. „Claudio, prosím, potřebuju svézt.“

Kapitola 21

Cestou do hotelu se Margo pěkně rozzuřila. Vztek se jí zdál mnohem lepší než strach.

A strach ji opravdu ovládl, když viděla to chladné odsouzení v jeho očích, když slyšela ten zlý tón jeho hlasu. Tohle přece nebude trpět! Ne, ne, pane, ani jedinou minutu. Bude se před ní plazit po kolenou!

„Joshi Templetone, ty bastarde!“ Práskla za sebou dveřmi a

rážovala bosky přímo do ložnice. „Jak se opovažuješ takhle odejít?! Jak jsi mě mohl tak ztrapnit před mým přítelem?!“

Vtom se zarazila a u srdce jí píchlo. Stál u šatníku a klidně si balil věci do velké tašky. „Co to děláš?“

„Balím. Musím jet pracovně do Barcelony.“

„Kčertu. Takhle přece nemůžeš vypadnout?!“ Udělala dva kroky a už se chystala vytrhnout mu oblečení z ruky, když se k ní prudce otočil.

„Nesahej na to!“ řekl jenom a ona se zase roztrásla strachy. „To je dětinské,“ začala, ale zuby jí už drkotaly. „Ty si ani nezasloužíš vysvětlení, ale jsem ještě ochotná přehlédnout tvoje chování. Claudio a já...“

„O žádné vysvětlení jsem se neprosil.“ Prudkými tahy zapnul tašku na zip.

„Ne,“ řekla pomalu. „Ty už sis přece sám vysvětlil, cos viděl a co to znamená, že?“

„Já ti jen řeknu, co jsem viděl.“ Vrazil si ruce do kapes, aby potlačil chuť ji uškrtit. Jeho prsty se ale dotkly krabičky s prstenem, a to jen přililo olej do ohně jeho bolesti a vzteku. „Viděl jsem tě v ložnici, u skleniček se šampaňským. Moc romantický obrázek. A líbala jsi jiného muže – zase ten tvůj obvyklý typ, bohatý padesátník, cizinec.“

Zvedl tašku. „A co to znamená, Margo? Že jsem vstoupil do prvního jednání. A ty si jistě umíš představit, co z toho pro nás vyplývá.“

Snad kdyby ji radši uhodil, to by ji možná bolelo méně. „A ty tomu věříš?“

Zaváhal. Jak to, že její hlas zněl tak ublíženě? Jak se může takhle tvářit, když mu právě vyrvala srdce a dupala na něj, dokud ještě bilo? „Prodávala ses vlastně celý život, komteso. Proč by ses najednou měla měnit?“

Z touhle poznámkou se jí z tváří vytratily poslední kapky krve. „Asi máš pravdu. Byla to nejspíš moje chyba, že jsem ti to dávala zadarmo.“

„Nic není zadarmo.“ Vyplivoval ta slova jako nestrávená sousta. „Ale ty sis taky užila svoje. Vyplnil jsem většinu tvých přání, nebo ne? Jenom asi nejsem dost starý, abych byl tvým otcem, jinak asi

postačím. Bohatý, nepokojný, nezodpovědný. Další taková společenská piraña, co se přizívuje na rodinném jmění, ne?“

„To není pravda, já si nemyslím...“

„Víme dobře, co si jeden o druhém myslíme, Margo.“ Josh najednou zmírnil tón. „Nikdys o mně neměla lepší mínění, než máš sama o sobě. Myslel jsem, že s tím můžu žít, ale spletl jsem se. Už na začátku jsem ti říkal, že se s nikým nechci dělit, a nechci ani ženu, která si myslí, že jsem tak hloupý nebo povrchní, že budu přehlížet její staré přátele.“

„Joshi.“ Postoupila k němu o krok, ale on si rázně přehodil tašku přes rameno.

„Chci, aby ses do konce týdne vystěhovala.“

„Samozřejmě.“ Stála, ani se nepohnula, zatímco Josh prošel beze slova kolem. Nerozplakala se, ani když slyšela bouchnutí dveří. Pouze se svezla na podlahu a kolébala tělem sem a tam.

„Byron De Witt souhlasil, že převezme Ridgewayův post. Do šesti týdnů se bude moci přesunout do Kalifornie.“

„To je fajn,“ řekl Thomas a upil trochu své večerní kávy a vyměnil si pohled se svou ženou. „Je to schopný člověk, inteligentní a neústupný.“

„Ale ty se vrátíš,“ nadhodila rychle Susan, „po přechodném období.“

„To asi nebude nutné. Všechno už zase funguje dobře. Jen jsem nezískal zpátky bývalého šéfkuchaře.“ Josh se potutelně usmál. „Tak jsem přetáhl jiného z BHH a je prý velmi dobrý.“

„Hmm.“ Potřeboval by se vrátit, pomyslela si Susan, ale k tomu se dostaneme později. „A jak si v novém zaměstnání vede Laura?“

„Vždyť je Templetonová.“ Josh zamířil k láhvi brandy, ale pak si řekl, že by to bylo příliš snadné, a vrátil se ke kávě. „Umí dobře jednat s lidmi.“

Susan zvedla obočí a dala najevo manželovi, že řada je na něm. Thomas začal opatrně.

„Ale v obchodě je jenom napůl úvazku, nepřepíná se, že?“

„Kate tvrdí, že ne, a to je spolehlivý zdroj.“

„Byl bych radši, kdyby na ni teď někdo trochu dohlédl. Je v tak těžké situaci.“

„Tati, ona to zvládá dobře a já jí přece nemůžu dělat pořád hlídače.“

„Vypadáš unaveně,“ řekla Susan mírně. „Proto jsi asi tak vznětlivý. Pamatuješ, Tommy, jak se vždycky vztekal, když zmeškal odpolední spánek?“

„Ježíši, já nejsem vznětlivý. Snažím se jen dát podnik do pořádku. Zítra odpoledne mám být v Glasgow. Nemám čas na...“ Zarazil se, zatímco rodiče na něj zaujatě zírali. Nejspíš jim připomínal rozmazlené dítě. „Omlouvám se.“

„To nic.“ Thomas vstal a poplácal syna po zádech. „Potřeboval bys nějaký drink, dobrý doutník a partii kulečnicku.“

Josh si protřel oči. Kdy vlastně pořádně spal? Před dvěma týdny? „To nemůže škodit,“ odpověděl.

„Běž napřed, Tommy, a pěkně to tam připrav.“ Pak plácla na polštář vedle sebe. „Chtěla bych s Joshem ještě pár minut mluvit.“

Tommy chápavě kývl a na odchodu ještě zvolal: „Padesát babek za kouli.“

„Zase mě obere,“ zamumlal Josh a sedl si. „Vždycky to tak dopadne.“

„Každý jsme v něčem dobrý.“ Susan plácla syna po stehnu. Ona byla rozhodně expert na zpovídání. „Tak, řekneš mi, co se stalo mezi tebou a Margo?“

„Copak ti Kate ještě nepodala zprávu?“

Susan ignorovala jeho tón. „Zprávy jsou neúplné. Margo zarytě mlčí. Kate z ní vytáhla jen to, že jste se rozešli.“

„No a je to.“

„A ty chceš, abych věřila, že je to tak prosté, když tady tak sedíš a tváříš se ublíženě?“

„Přistihl jsem ji s jiným mužem.“

„Joshuo!“ Susan rázně postavila šálek s kávou. „To není pravda!“

„Vešel jsem do té zatracené ložnice a našel je tam.“ Zabolelo ji to za něho. Ale přesto zavrtěla hlavou. „Třeba sis něco špatně vysvětlil.“

„Co jsem si měl špatně vysvětlit?“ vyštěkl a vstal. „Vešel jsem tam a ona líbala nějakého zatraceného Claudia!“

„Joshi! Tomu nevěřím!“

„Tak daleko se zase nedostali...“

Susan se trochu uklidnila. „A jaké bylo její vysvětlení?“

Josh přestal chodit sem tam a ohlédl se na matku. „Ty vážně myslíš, že jsem čekal na nějaké vysvětlování?“

Susan dlouze vzdychla. „Jistěže ne. Vyřítel ses ven, oba jsi je proklel, a to jsi byl ještě šlechetný, žes ho rovnou neprohodil oknem, že?“

„Napadlo mě to, napadlo mě, že je prohodím oba. Ale pak se mi zdálo civilizovanější odejít.“

„Nebo umanutější,“ opravila ho. „Tak se posad', Joshi. Unavuje mě jen, když se na tebe dívám. Víš dobře, žes jí měl dát šanci to vysvětlit.“

„Já nechci slyšet žádné výmluvy. Přehlédl jsem ty zástupy mužů z dřívějšíka, ale...“

„Aha, a jsme u toho. Opravdu jsi to dokázal?“

„Snažil jsem se o to. Když jsem se jednou vrátil domů a ona pózovala nahá v posteli, přešel jsem to. To byl byznys. A když jsme si vyrazili do restaurace a každý muž v okruhu jednoho kilometru při pohledu na ni div neslintal, vydržel jsem to. Teda většinou.“

„Hanba mi. Vychovala jsem žárlivého hlupáka.“

„Díky za podporu.“

„Tak poslyš. Já chápu, že na jednu stranu musí být těžké milovat ženu, která vypadá jako Margo – přitahuje muže a vzbuzuje fantazie.“

„Fajn, hned se cítím líp.“

„Problém je v tom, že ses do ní zamiloval. A teď mi řekni, bylo to jen proto, že má krásnou tvář a tělo? To je všechno, cos na ní viděl?“

„To je to, co člověku uvízne v mysli.“ Pak vzdychl a vzdal se. „Ne, to nebylo všechno. Je milá a neposedná a tvrdohlavá. Je schopnější a chytřejší, než si uvědomuje. Je štědrá a taky oddaná.“

„Aha, oddaná,“ usmála se Susan. „Doufala jsem, že to nepřehlédneš. To je totiž jedna z jejích nejlepších vlastností. A žena s takovým smyslem pro oddanost jako Margo by nikdo neudělala to, z čeho ji obviňuješ. Jed' domů, Joshi, a vypořádej se s tím.“

Josh zavřel oči. „To nebyli jen ti muži. Uvědomil jsem si, že jí

nejsem dost dobrý. Jako by jí vyznání lásky nebylo dost, jako by jí žádné důkazy nestačily, jako by nechtěla to, co já...“

„A co bys chtěl, mně to snad můžeš říct.“

„Všechno, ale to pro Margo většinou znamená jen všechno pěkné. Ona si nepředstaví manželství, rodinu a oddanost, když se na mě podívá. Vidí pitomce, kterému víc záleží na tom, jestli zazáří na tenise než na jeho dědictví a plnohodnotném životě.“

„Myslím, že vás oba podceňuješ. Ale jestli je to tak, tím, že jsi tak odešel, jsi vlastně dokázal, že se nespletla.“

„Jinak bych ji musel přizabít. Nevěděl jsem, že mi může tak hrozně ublížit, netušil jsem, že to vůbec někdo dokáže.“

„Já vím a je mi to líto. Když jsi byl malý a něco se ti stalo, pomáhalo, když ses ke mně na chvíli stulil do klína.“

Josh se zadíval na svou matku a pocítil vděčnost. „Tak zkusíme tohle.“ Zvedl ji k sobě na klín a přitulil se k ní. „Myslím, že to pořád funguje.“

Jedno odpoledne vešla Kate do obchodu. Musela si vzít hodinu volna, ale chtěla tu zprávu doručit osobně. „Tak jak se vede, pracanti?“

„Docela dobře. Co tu děláš v tuhle denní dobu?“

„Mám přestávku. Kde je Margo?“

„Ukazuje zákaznicím nějaké oblečení. Kate...“ Laura ztišila hlas a nahnula se přes přepážku. „Prodala jsem ty své rubíny.“

Kate zapřemýšlela. „Náhrdelník. Ale ten jsi přece měla tak ráda.“

Laura pokrčila rameny. „Ten mi dal Peter k pátému výročí a koupil ho, samozřejmě, za moje peníze.“ Ted' bude moci zaplatit školné na další rok. „A ještě něco. Volal mi můj nadřízený, že jsem dostala přidáno.“

Kate zavrtěla hlavou. „Dcera majitelů má nadřízeného a dostane přidáno. Já už ničemu nerozumím.“

„Chtěla jsem začít na nějaké nižší pozici. Tak je to spravedlivé.“

„Dobrá, dobrá. Tak já ti gratuluju. A všichni jsou šťastní.“ Laura se s povzdechem ohlédla směrem k šatníku. „Všichni ne.“

„Pořád je tak umanutá?“

„Hm, celý den jen chodí sem tam a tváří se, že je všechno v

nejlepším pořádku. Jako by několik vrstev pudru mohlo zakrýt ty kruhy, co má pod očima.“

„A nechce se nastěhovat zpátky domů?“

„Ve středisku prý má všechno, co potřebuje. Až to příště řekne, asi ji plácnu přes pusku. A už se začíná vymlouvat z nedělního hledání pokladu. Prý jen v neděli si může udělat čas na manikúru. Takový nesmysl!“

„Hun, ty jsi ale našťavaná. Tak to budeš mít jistě radost, až uvidíš, co se stane za chvíli.“

Laura se nečekaně rychle naklonila a chňapla Kate za ruku. „Proč? Co máš? Můžeme do toho jít spolu?“

„Jistě. Poslouchej... Já, ona už jde. Tak se řiď podle mě.“

Margo zahlédla Kate a překvapeně povytáhla obočí, ale dál konverzovala se svou zákaznicí. „Myslím, že nic lepšího byste ani nenašla. Ten červený St. Laurent bude přitahovat všechny pohledy.“

Žena, která už držela šaty v ruce, se kousla do rtu. „Není ale ještě brzy nakupovat na letní sezónu?“

„Nikdy není brzy na něco tak zvláštního.“

„Ale ta cena je skvělá,“ řekla žena, položila šaty na pult a láskyplně po nich přejela dlaní.

„Nech se přemluvit,“ řekla jí na to druhá zákaznice, „ten zelený samet ti stejně nenechám.“ Pak se zasmála a podala své šaty Margo. „Zabalte to, prosím, ale krabici nezalepujte, budu se ještě chvíli kochat v autě.“

„Tak je to správné.“ Margo si od ženy vzala kreditní kartu. „Opravdu vám to v nich moc sluší. Škoda že jsme nenašly žádné vhodné boty na doplnění.“

„Nějaké už si koupím, nebo půjdu třeba bosa.“ Žena zářila, jako lovec s trofejí. „No tak, Mary Kay, dej jí tu kartu a užij si taky trochu.“

„Dobrá, dobrá. Děti mohou dostat boty až příští měsíc.“ Na Margin vyděšený výraz reagovala: „Jen jsem žertovala, ale jestli mi chcete přirazit deset procent...“

„Ani za živého boha.“ Margo namarkovala šaty a Laura je přímo umělecky zabalila. Za několik minut se za oběma ženami zavřely dveře.

Margo si oprášila ruce. „Tak, zase jedna spokojená oběť – chci říct zákaznice.“

„Prima, zabijáku, ale udělala terno.“

„Zase se obě vrátí. A co ty tady, Kate? Došel ti snad červený inkoust?“

„Měla jsem nějaké pochůzky, tak jsem se prostě uvolnila dřív. A taky ráda dohlédnu na své investice.“

„Chceš snad vidět účetní knihy?“

„Až na konci roku,“ odpověděla Kate. „Za kolik bys partnerce prodala ty sklenice se zlatou obroučkou? Vnuk mého šéfa se bude ženit.“

Margo se rozhodla ukrást si čas na cigaretu. „Zaplat' plnou cenu a počkej si na procenta z prodeje.“

„Bože, ty jsi tvrdá. Tak mi je vyndej, ale ať je radši zabalí Laura. Ty to ještě pořád neumíš.“

Margo se sladce usmála. „Právě mám přestávku. Vyndej si je sama.“

„To je ale chování,“ řekla Kate naoko zlostně a začala si sklenky balit do krabice. „Jen tak mimochodem, hádej, kdo mi dnes odpoledne volal do kanceláře.“

„Donald Trump, hledá novou účetní.“

„Kéž by,“ vzdychla Kate a nesla krabici k pultu. „Josh.“

Koutkem oka sledovala Margo, které ruka s cigaretou přimrzlake rtům. „Měla bych jít pověsit ty druhé šaty, co si Mary Kay s kamarádkou zkoušely.“ Nervózně zamáčkla cigaretu, ale Kate pokračovala.

„Je zpátky ve městě.“

„Zpátky?“

„Ano, v hotelu. Dej mi tam stříbrnou stužku, Lauro, a ty zvonečky. Říkal, že musí dokončit nějaké jednání.“ S úsměvem se obrátila na Margo. „Něco, co nechal... nedodělané.“

„A tys musela hned běžet sem a předhodit mi to před nos.“

„Ne, musela jsem přijít a nos ti v tom vymáchat.“

„Ošklivé, ale účinné probuzení,“ dodala Laura. „To bych od tebe nečekala.“

„To bys ale měla. Jestli nám nehodláš říct, co se mezi vámi s

Joshem stalo, dobrá. Ale nemůžeš čekat, že tady jen budeme sedět, zatímco ty se užíráš.“

„Já se neužívám.“

„Už celé týdny stíráš krev, co ti kape ze srdce.“ Kate podala Lauře svoji kreditní kartu. „Postav se k tomu čelem, kámo, už s tebou není žádná legrace.“

„A o tom snad je přátelství? Chcete jen legraci? Myslela jsem, že bych si zasloužila trochu sympatií a podpory.“

„Bohužel.“

„Kčertu s vámi.“ Margo sáhla po své kabelce. „S oběma.“

„Máme tě rádi, Margo.“

To ji zastavilo. Otočila se na Kate. „To se snadno říká, ty potvoro.“ Kate se nepřestávala usmívat. Margo náhle upustila kabelku a rozplakala se.

„Krucí,“ polekala se Kate a přiskočila k Margo. „Lauro, zavři dveře. Margo, promiň, špatný plán. Myslela jsem, že vyletíš a půjdeš mu natrhnout zadek. Co ti ten mizera provedl? Já mu natrhnou zadek za tebe.“

„Odhodil mě.“ Margo se zahanbeně rozeštkala na Katině rameni. „Nenávidí mě. Kéž by zdechnul, kéž bych se s Claudiem opravdu vyspala.“

„Počkat. S kým?“ Kate ji na chvilku odtáhla a Laura se objevila s šálkem čaje v ruce. „Kdo je Claudio a kdy ses s ním nevyspala?“

„Jen přítel. Nikdy jsem s ním nic neměla.“ Slzy byly neuvěřitelně horké, oči ji pálily. „Ani když nás Josh zastihl v té prokleté ložnici.“

„Uf.“ Kate zakroutila očima směrem k Lauře. „Je to francouzská fraška, nebo řecká tragédie, co myslíš?“

„Sklapni, Kate. A ty se posad', Margo, a už nám raději všechno řekni.“

*** **

„Ježíši, připadám si jako idiot.“ Ted' když bylo všechno venku, cítila se Margo prázdná a hloupá.

„On je idiot,“ opravila ji Laura. „Že si tak rychle všechno vysvětlil.“

„Počkej,“ řekla Kate a podala Margo kapesník. „Důkazy byly dost

usvědčující. Ale neměl odcházet, než tě vyslechl,“ dodala rychle, když Margo popotáhla. „Jen se na to musím podívat taky trochu z jeho strany.“

„To jsem právě udělala,“ vzlykla Margo. „Opravdu ho nemůžu z ničeho obviňovat.“

„Tak daleko zase jít nemusíš.“

„Ale ano, co moje minulost? Proč by mi měl věřit?“

„Protože tě miluje,“ vložila se do věci Laura. „Protože tě dobře zná.“

„To jsem si říkala, když jsem ho proklínala. Ale teď, když jsem slyšela, jak to zní, bych si asi taky nevěřila. On si myslí, že se na něj a na celý náš vztah dívám jako na vzrušující zábavu. Snad je lepší, že se to stalo dřív než...“

„Než co?“ zeptala se Kate.

„Než jsem ho stačila požádat o ruku.“ Najednou si zakryla tvář rukama, ale tentokrát se rozesmála. „Věřily byste tomu? Připravovala jsem se, že mu navrhnou sňatek – svíčky, víno, hudba – a když by byl pěkně zpracovaný, zeptala bych se ho na to. To byl ale nápad!“

„Já myslím, že skvělý! Báječný!“ vyhrkla Laura s očima navrch hlavy.

Kate si sama musela vzít papírový kapesník. „Tak to bys asi měla jít za ním.“

„Jít za ním?“ odfrkla rázně Margo. „Vždyť by se na mě ani nepodíval.“

„Oprav si make-up, dej se trochu do pořádku a nebude mít šanci.“

Margo věděla, že hodně riskuje. Byla přesvědčená, že on vůbec nedorazí, a když, nebude ji poslouchat. Ale byla ochotná ještě trochu snít, ještě naposledy. V kapse svírala zlatou minci pro štěstí, zatímco se procházela po trávníku před tím domem.

Kate měla absolutně pravdu. Byl to nádherný dům, skutečný skvost kalifornského hispánského stylu s elegantními arkádovými okny a vstupní věží vyzdobenou barevnými kachlíky. Po zdech se divoce pnula buganvillea.

A ten výhled! Margo se otočila a zhluboka nasála mořský vzduch. Moře a útesy jako na dlani. Třeba právě tady stála Seraphina a

plakala pro svou lásku. Margo si ale nejvíc přála, aby se tu mohla procházet s ním, dokud jsou jejich naděje a sny ještě živé. Naději opravdu potřebovala, řekla si, když tu zahlédla jeho auto na příjezdové cestě.

Bože, ještě jednu šanci. Všechno, nebo nic. Srdce jí bilo jako na poplach. Vystoupil z auta. Vítr mu čuchal vlasy. Oči měl zakryté slunečními brýlemi, takže Margo neviděla jejich výraz, jen ty ledově stažené rty. „Nebyla jsem si jistá, jestli přijedeš.“

„Vždyť jsem to slíbil.“ Josh byl ještě rozrušený jejím telefonátem, který přišel právě ve chvíli, kdy se prokel a sáhl po sluchátku, že jí konečně zavolá. „To je tvůj novej bejvák?“

„Tak dobře na tom zatím nejsem. Patří Katině klientce. Ale vystěhovala se, je tam prázdné. Napadlo mě, že neutrální půda bude nejlepší.“

„Fajn.“ Toužil se jí dotknout, jeho ruce po ní přímo volaly. „Takže začneme společenskou konverzaci? Jak se vede a tak?“

„Ne.“ Bylo snazší mluvit než se na něho mlčky dívat. „Radši to řeknu na rovinu, abych to už měla za sebou. Nespala jsem s Claudiem. Nikdy. On je jedna z těch výjimek. Opravdu jen kamarád. A neříkám ti to proto, aby všechno zase bylo jako předtím. Jen chci, abys věřil, že jsem ti nebyla nevěrná.“

„Já se omlouvám,“ řekl přiškrčeně. Pořád toužil dotknout se jí. Přišel, aby ji prosil za odpuštění, aby ho vzala zpátky, aby se omluvil, že byl takový necitlivý idiot, a ona už mu říká, že ho zpátky nechce.

„Nechci tvoji omluvu. Nejspíš bych se zachovala podobně, kdybych byla na tvém místě.“ Usmála se a podívala se na něho.

„Potom, co bych ti vyškrábala oči.“

„Taky jsem se k tomu blížil,“ snažil se pomalu nasadit stejně lehký tón.

„Já vím. Už tě znám dost dlouho, abych z tvých očí poznala, kdy myslíš na vraždu.“ Ze všeho nejvíc si teď přála vidět jeho oči. „A je dobře, že jsi odešel dřív, než jsi stačil říct něco, co by ani jeden z nás neunesl.“

„I tak jsem řekl víc, než jsem měl, a za to se teď taky omlouvám.“

„Pak já se taky omlouvám, že jsem políbila Claudia, i když to bylo

jen přátelské a z vděčnosti. Přijel mi nabídnout pomoc a roli ve svém novém filmu.“

Trvalo mu to jen chvíli. „Ach, tak tenhle Claudio.“ Protichůdné pocity mu stahovaly hrdlo. „Tak to máš přede mnou náskok.“

„Snad, ale zpětně si umím představit, jak to asi vypadalo a co sis musel myslet.“

Josh lehce zaklel. „Jak moc provinile se mám ještě cítit?“

„To už by asi stačilo.“ Otočila se a tentokrát mu položila ruku na rameno. „Ale musím ti říct, že ses mýlil v něčem jiném. Já se na tebe nedívám, jak si asi myslíš. Víím, že nejsi zkažený sobec. Snad jsem si myslela dřív a nejspíš jsem ti taky záviděla, že ses narodil ze všemi těmi výhodami, které jsem chtěla mít taky. A jak moc jsem je chtěla! A tys nemusel o nic usilovat.“

„Tos mi taky vždycky dávala jasné najevo.“

„Ano. Ale nedávala jsem dost najevo, že taky obdivuju muže, jakého jsi ze sebe udělal. Víím, jak jsi pro Templeton důležitý a jak je Templeton důležitý pro tebe. Pochopila jsem, kolik odpovědnosti jsi na sebe vzal a jak vážně bereš i náš vztah. Je pro mě vážně důležité, abys to věděl.“

„Najednou se cítím jako pitomec.“ Musel se od ní na chvíli odpoutat. Přešel po terase a pohlédl na moře. „Záleží mi na tom, moc mi záleží na tom, co si o mně myslíš.“ Otočil se k ní. „Já jsem byl taky vždycky fascinovaný a taky podrážděný tím, jaká jsi byla dřív, Margo.“

„Tos dával jasné najevo.“

„A pořád jsem. Ale taky obdivuju ženu, jaká se z tebe stala. A moc.“

Takže naděje tu byla, pomyslela si, a kde je naděje, mohla by být i láska. „Chci, aby z nás zase byli přátelé, Joshi. Jsi pro mě moc důležitý a neumím si představit život bez tebe.“

„Přátelé?“ Joshe ta představa vyděsila. „Nechci, abychom se znova rozešli.“ Usmála se. Vítr jí čečral svůdný účes a v očích jí zářilo zapadající slunce. Nebyl by schopen začínat znova od začátku. Zabílo by ho to. Zuřila v něm láska, kterou by trpělivý cit jako přátelství nedokázal uhasit. Pomalu přešel zpátky k ní. „Jeden z nás se asi musel zbláznit.“

„Dejme si trochu času. Můžeš začít tím, že mi přátelsky poradíš.“
Ladně se do něho zavěsila a vedla ho podél domu. „Není tohle místo nádherné? Počkej, až uvidíš tu fontánu vzadu. Jen by tu měl být ještě bazén, místa je tu pro něj dost. A jaký výhled je asi z té horní terasy! Určitě tam jsou nejmíň dva krby. Ještě jsem uvnitř nebyla, ale jeden je určitě v pánské ložnici.“

„Počkej minutku. Zadrž.“ Myšlenky mu vířily hlavou, její parfém ho omamoval.

„A koukni se na tu buganvilleau, snad bych ji ani nestříhala. A místo je taky výborné, ne? Jen vzhůru do kopce od mého obchodu a vlastně pár kroků od Templetonu.“

„Říkal jsem zadrž.“ Otočil ji k sobě a pevně ji držel za ramena. „Ty snad chceš ten dům koupit?“

„Je to celoživotní šance. I Kate tvrdí, že je to výborná investice, a víš, jaká je to pesimistka. Ještě ani není v prodeji, byly nějaké nesrovnalosti ve smlouvě...“

„Komteso, ty se nikdy nezměníš.“ Jejímu srdci se trochu ulehčilo, když se na ni tak usmál. „A měla bych?“

„Poslyš, ale tohle místo musí stát nejmíň tři sta tisíc.“

„Tři sta padesát, ale Kate si myslí, že by tři sta mělo stačit.“

„Tak to sni dál,“ utrousil Josh. „Taky že ano.“

„Obchod ti běží sotva rok a měsíc předtím jsi byla úplně na dně. Na téhle planetě není banka, která by ti na tohle půjčila. Nemůžeš si to dovolit, Margo.“

„Já vím.“ Věnovala mu nádherný úsměv, takový, který jí zajistil dřívější popularitu. „Ale ty ano.“

Josh ztěžka polkl. „Ty chceš, abych ti ten zatracený dům koupil?“

„Tak trochu.“ Hrála si s knoflíkem u jeho košile a střelila po něm pohledem zpod řas. „Myslela jsem, že kdybys ho koupil a vzal si mě, mohli bychom tu žít spolu.“

V tu chvíli ze sebe nedostal ani slovo. Před očima viděl mlhu a zjistil, že ani nedýchá. „Musím si sednout.“

„Já vím, jak ti je.“ Sepjala ruce. Byly vlhké.

„Ty chceš, abych si tě vzal a koupil ten dům, abys v něm mohla žít?“

„Abychom v něm mohli žít,“ opravila ho. „Spolu. Když právě

necestujeme.“

„Vždyť jsi mi právě řekla, že nechceš, aby všechno bylo jako dřív...“

„To nechci. To bylo moc snadné. Člověk se do toho mohl lehce ponořit a zas lehce odejít. A já to chci udělat těžší pro nás pro oba. Miluju tě.“ Protože se jí oči zalily, musela se odvrátit. „Miluju tě tak moc, že bez tebe nechci žít. Nemusíš se bát, že skočím z útesu jako Seraphina, jestli odejdeš. Ale nechci žít bez tebe. Chci si tě vzít, mít s tebou rodinu a něco společného tady vybudovat. A to je všechno, co jsem měla na srdci.“

„To je všechno, cos měla na srdci,“ opakoval a jeho vlastní srdce těžce dopadlo na své místo. „Teď je asi na mně, abych taky něco řekl, že?“

„Nikdy tě nebudu podvádět.“

„Mlč, Margo. Vždyť jsi přišla o šanci vidět mě na kolenou. Zachoval jsem se ohavně, neměl jsem pravdu, byl jsem idiot. Už to víckrát neudělám. A ještě musím dodat, že jsem si o tobě vždycky myslel víc než ty sama o sobě. To jsem měl na srdci zase já.“

„Tak teda dobře,“ řekla Margo a chystala se k důstojnému odchodu. Vtom ji zadržel a strčil ji pod nos to, co svíral v dlaní.

Prsten zazářil jako oheň. Margo si zakryla ústa dlaní, aby nevykřikla. „Ach, můj bože.“

„Zásnubní prsten babičky Templetonové. Určitě se na ni pamatuješ.“

„Ano. Ano.“

„Už mě to napadlo dřív. Vyndal jsem ho ze sejfu, dal ho do kapsy a šel za tebou, když jsi byla s tím italským přítelem.“

„Ach, ach.“

„Ne, teď si tedy nesedneš.“ Přitáhl ji k sobě a sevřel ji v náruči.

„Chci, aby se ti podlomily nohy, protože jsi mi zkazila šanci předat ti ten prsten na kolenou někde při světle svíček.“

„Ach bože,“ plácla ho bezmocně do prsou. „Ach bože.“

„Neplač, víš, že nemůžu vydržet, když pláčeš.“

„Já nebrečím.“ Zvedla oči, aby mu ukázala, že se směje. „Jen jsem se tě chtěla zeptat, proč my nedokážeme držet jeden s druhým krok?“

Setřela si slzy. „Ten večer jsem tě vlastně taky chtěla požádat o ruku. Myslela jsem, že to bude chtít hodně práce, přemluvit tě k tomu. Tak jsem si to všechno připravila, naplánovala...“

„Děláš si legraci...“

„Sundej si konečně ty zatracené brýle.“ Chňapla po brýlích a rozbila je o dlážděnou terasu. „Zase jsem tě předběhla. Požádala jsem tě první.“ Než mohl zareagovat, sebrala mu prsten z dlaně. „A ty jsi řekl ano, tohle je důkaz.“

„Ještě jsem neřekl nic,“ opravil ji, ale pak po ní vztáhl ruce. „Kruci, Margo, pojd' sem. Jestli tě hned neobejmu, tak asi vybuchnu.“

„Tak řekni ano.“ Tančila mu na dosah ruky a prsten držela vysoko jako lucernu. „Nejdřív řekni ano.“

„Dobrá, tak ano! Stejně tě chytím.“

Zvedl ji do náruče a zatočil s ní dokola. Ucítla, jak se v ní něco pohnulo. To není tím otáčením, mami, to je tím mužem.

Začal ji líbat dřív, než dopadla na zem. „Tak na celý život?“ šeptal a hladil její tvář.

„Ne, navždycky.“ Hladově se natáhla k jeho ústům. „Já chci navždycky.“

Vzal jí za ruku, ale když jí navlékal, prsten, nepřestával jí hledět do očí. Padl jako ulitý. „Ujednáno,“ potvrdil.